

BESTSELLER NEW YORK TIMES

VRĂJITOR & VRĂJITOARE

JAMES PATTERSON

și Gabrielle Charbonnet

PROLOG

NU MAI EȘTI ÎN KANSAS

Wisty

E COPLEȘITOR. Un număr de fețe furioase care-ar putea umple un oraș mare, holbându-se la mine de parcă aș fi un criminal periculos - ceea ce, vă asigur, nu sunt. Stadionul e plin la întreaga lui capacitate - mai mult decât această capacitate. Oamenii stau pe intervale, pe scări, pe pereții de beton de pe margine, și vreo alte câteva mii se află în corturi pe terenul de joc. Astăzi nu sunt echipe de fotbal aici. N-ar reuși să iasă din tunelurile de la vestiare, dacă ar încerca.

Această monstruoasă totală este transmisă la televizor și pe internet. Toate revistele nefolositoare sunt aici, și toate ziarele de prisos. Mda, văd operatori pe schele înalte, din loc în loc în jurul stadionului.

Există chiar și una dintre acele camere controlate prin telecomandă care se mișcă de colo-colo pe cabluri, pe deasupra terenului. Iat-o - plutind chiar în fața scenei, legănându-se ușor în adierea vântului.

Așa că există fără îndoială milioane de ochi în plus care privesc, pe lângă cei pe care-i văd eu. Dar cei de aici, de pe stadion, sunt cei care-mi frâng inima. Să fii pus în fața a zeci, poate sute de mii de fețe curioase, lipsite de compasiune, sau cel puțin indiferente... asta chiar e *înfricoșător*.

Și nu există ochi umezi, ca să nu mai vorbim de lacrimi.

Nici cuvinte de protest.

Nici bătăi din picioare.

Nici pumni ridicați în semn de solidaritate.

Vrăjitor & vrăjitoare

Nici cel mai mic indiciu că cineva se gândește măcar să se năpustească înainte, rupând cordonul de securitate, și să-mi ducă familia la adăpost.

E limpede, asta nu-i o zi bună pentru noi, cei din familia Allgood.

De fapt, în timp ce numărătoarea inversă licărește intermitent pe ecranele gigantice de la ambele capete ale stadionului, se pare că asta o să fie *ultima* noastră zi.

Este o idee întărită de bărbatul chel, foarte înalt, din turnul pe care l-au ridicat la mijlocul terenului - arată ca o combinație între un președinte al Curții Supreme de Justiție și Ming Neîndurătorul¹. Știu cine e. E Cel Care Este Unicul.

Chiar în spatele Unicității Sale se află un banner al N.O. - NOUL ORDIN.

Și apoi mulțimea începe să scandeze, aproape să cânte:

- Cel Care Este Unicul! Cel Care Este Unicul!

Poruncitor, Unicul ridică mâna, iar lacheii lui cu glugă de pe scenă ne împing înainte, cel puțin atât cât îngăduie frânghiile din jurul gâturilor noastre.

Îl văd pe fratele meu, Whit, chipeș și curajos, uitându-se în jos, către mecanismul platformei. Calculând dacă există vreo cale de a-l bloca, vreun mijloc de a-l împiedica să se deschidă și să ne lase să cădem către moartea prin frângerea gâtului. Întrebându-se dacă există din asta o ieșire de ultimă clipă.

O văd pe mama plângând încetișor. Nu pentru ea, desigur, ci pentru Whit și pentru mine.

Îl văd pe tatăl meu, cu silueta înaltă gârbovită de resemnare, zâmbindu-ne mie și fratelui meu - încercând să ne încurajeze să nu ne pierdem cu firea, aducându-ne aminte că n-are niciun rost să fim nefericiți în ultimele noastre clipe pe această planetă.

Dar o iau prea repede. Ar trebui să ofer aici o *introducere*, nu amănuntele *execuției* noastre publice.

Așadar, să ne întoarcem puțin în urmă...

¹ Principalul personaj negativ din *Flash Gordon*, benzi desenate SF create inițial de Alex Raymond.

NICIO CRIMĂ, DOAR PEDEAPSĂ

DIN DISPOZIȚIA NOULUI ORDIN,

și a Marelui Vânt — Cel Care Este

UNICUL —

să se știe că de

ACUM, DIN ACEST MOMENT,

sau **ORA DOUĂSPREZECE NOAPTEA,**

oricare va sosi mai întâi, urmând

TRIUMFUL RAPID al ORDINULUI

CELOR CARE PROTEJEAZĂ, care au nimicuit

FURȚELE OARBE ȘI MUTE ale pasivității și

automulțumirii care **INFECTEAZĂ** această lume,

TOȚI CETĂȚENII *trebuie, sunt obligați și se vor supune*

ACESTOR TREI DISPOZIȚII PRIVITOARE LA ORDINE:

1. Toate comportamentele care NU sunt în conformitate cu legea, logica, ordinea și știința N.O. (incluzând, dar fără să se limiteze la teologie, filosofie, și ÎN SPECIAL artele creatoare și magia neagră etc.) sunt prin aceasta ABOLITE.
2. TOATE persoanele sub optsprezece ani vor fi evaluate pentru RESPECTAREA LEGILOR și TREBUIE SĂ SE CONFORMEZE acțiunilor de îndreptare prescrise.
3. Cel Care Este UNICUL acordă, numește, decide, arestează și execută după dorință. Cei care NU se conformează vor fi ARESTAȚI și/sau EXECUTAȚI.

*- Așa cum a fost declarat Celui Care Scribe Decrete
de către CEL CARE ESTE UNICUL*

Capitolul 1

Whit

UNEORI TE TREZEȘTI și lumea e clar diferită.

Zgomotul unui elicopter care se învârtea pe deasupra casei m-a făcut să deschid ochii. O lumină rece, alb-albastră, trecea cu forța prin storuri și inunda camera de zi. Aproape ca și cum ar fi fost ziuă.

Dar nu era.

M-am uitat la ceasul de la DVD player cu ochii împăienjeniți: două și zece dimineața.

Am început să percep un *bum, bum, bum* constant - ca sunetul unei bătăi puternice de inimă. Pulsând. Insistând. Apropiindu-se.

Ce se petrece?

M-am dus clătănându-mă la fereastră, silindu-mi trupul să se întoarcă la viață după două ore fără cunoștință pe canapea și m-am uitat printre stinghii.

Și apoi am făcut un pas în spate și m-am frecat la ochi. Tare.

Pentru că era imposibil să fi văzut ceea ce văzusem. Și era imposibil să fi auzit ceea ce auzisem.

Era cu adevărat sunetul pașilor regulați, implacabili, a sute de soldați? Mășăluind pe strada mea într-un unison perfect?

Drumul nu era situat destul de aproape de centrul orașului ca să se afle pe vreunul dintre traseele paradelor de sărbătoare, și cu atât mai puțin ca să aibă parte de oameni înarmați și în uniforme de luptă care să îl străbată în toiul nopții.

Am scuturat din cap și am țopăit de câteva ori în sus și-n jos, cam așa cum fac la încălziri. *Trezește-te, Whit*. Mi-am dat singur o palmă, ca să fiu sigur. Apoi m-am uitat din nou.

Vrăjitor & vrăjitoare

Iată-i. Soldați care mășăluiesc pe strada noastră. Sute la număr, vizibili, ca în plină zi, în lumina a vreo șase reflectoare fixate pe camioane.

Un singur gând mi se învârtea nebunește în cap: Asta nu se poate întâmpla. Asta nu se poate întâmpla. Asta nu se poate întâmpla.

Apoi mi-am adus aminte de alegeri, de noul guvern, de bălmăjelile părinților mei cu privire la nenorocirile care au cuprins țara, de transmisiunile speciale de la televizor, de petițiile politice pe care le puneau în circulație pe Internet colegii mei de clasă, de dezbaterile aprinse dintre profesori la școală. Nimic din toate acestea nu însemnase ceva pentru mine până în acea clipă.

Și înainte de a apuca să pun toate piesele laolaltă, avangarda formației s-a oprit în fața casei mele.

Proape mai repede decât eram eu în stare să înțeleg, două detașamente înarmate s-au desprins din falangă și au pornit în pas alergător peste peluză ca niște trupe de comando, una îndreptându-se către spatele casei, cealaltă luând poziție în față.

M-am îndepărtat de fereastră dintr-un salt. îmi dădeam Mama că nu se aflau aici ca să mă apere pe mine și familia mea. Trebuia să-i avertizez pe mama, pe tata, pe Wisty...

Dar chiar când începeam să strig, ușa de la intrare a fost smulsă din tâțâni.

Capitolul 2

Wisty

E ABSOLUT ORIBIL SĂ FII RĂPIT în toiul nopții, chiar din propria ta casă. Eu am trecut prin așa ceva.

M-am trezit în trosnetul haotic al mobilei răsturnate, urmat de îndată de zgomote de sticlă spartă - poate niște porțelanuri de-ale mamei.

Oh, *Doamne, Whit*, m-am gândit, clătînând somnoroasă din cap. Fratele meu mai mare crescuse cu zece centimetri și câștigase peste treisprezece kilograme de mușchi în anul care trecuse. Ceea ce-l făcea cel mai solid și mai rapid mijlocăș din echipa noastră neînvinsă de la liceul regional și, trebuie să spun, jucătorul care-i intimida cel mai tare pe adversari.

În afara terenului de joc totuși, Whit putea fi cam la fel de stângaci ca un urs obișnuit - dacă ursul ăsta obișnuit ar fi luat o supradoză de Red Bull și ar fi fost prea plin de sine pentru că putea să ridice haltere de de o sută douăzeci și cinci de kilograme și fiecare fată din școală credea că era cea mai grozavă bucățică.

M-am răsucit și mi-am pus perna peste cap. Chiar și înainte să înceapă să bea, Whit nu putea merge prin casă fără să răstoarne ceva. Sindromul total al elefantului într-un magazin de porțelanuri.

Dar nu asta era adevărata problemă în seara asta, știam.

Pentru că în urmă cu trei luni, prietena lui, Celia, *dispăruse* literalmente fără urmă. Și deja toată lumea credea că probabil n-o să se mai întoarcă niciodată. Părinții ei erau complet dați peste cap din cauza asta, la fel era și Whit. Ca să fiu sinceră, și eu. Celia era - *este* - foarte drăguță, deșteaptă, deloc cu nasul pe sus. E o fată absolut

Vrăjitor & vrăjitoare

grozavă, chiar dacă are bani. Tatăl Celinei este patronul firmei care vinde mașini de lux în oraș, iar mama ei e o fostă regină a frumuseții. Nu-mi venea să cred că i s-ar întâmpla așa ceva unei persoane precum Celia.

Am auzit deschizându-se ușa dormitorului părinților mei și m-am ghemuit înapoi în patul meu confortabil, cu cearșafuri de flanel.

Apoi a răsunat vocea tunătoare a tatălui meu, și era mai furios decât îl auzisem vreodată.

- Nu e posibil să se-ntâmplesse așa ceva! N-aveți niciun drept să vă aflați aici! Plecați din casa noastră chiar *acum!*

M-am ridicat fulgerător, trează de-a binelea. Apoi au urmat alte zgomete de obiecte care cad, și mi s-a părut că aud pe cineva gemând de durere. Căzuse Whit din pat și-și spărsese capul? Tata fusese rănit?

lisuse, m-am gândit, dându-mă jos din pat în patru labe.

- Vin, tată! Ai pățit ceva? Tată?

Și apoi a început cu adevărat coșmarul menit să fie primul dintr-o viață întreagă de coșmaruri.

Mi s-a tăiat răsuflarea când ușa de la dormitorul meu s-a trântit de perete. Doi bărbați mătăhăloși, în uniforme gri-închis, s-au năpustit în cameră, uitându-se la mine cu furie, de parc-aș fi fost un agent fugar al unei celule teroriste.

- Ea e! Wisteria Allgood! a rostit unul, și o lumină destul de strălucitoare cât să lumineze un întreg hangar de avioane a alungat complet întunericul.

Am încercat să-mi acopăr ochii în timp ce inima îmi bătea chinuitor.

- Cine sunteți voi? am întrebat. Ce căutați în *afurisitul meu de dormitor?*

Capitolul 3

Wisty

- FII CÂT SE POATE DE ATENT cu ea! a avertizat una dintre matahale.

Arătau ca niște agenți ai Forțelor Speciale, cu numere albe imense pe uniforme.

- Știi că poate...

Celălalt bărbat a dat din cap, aruncând o privire nervoasă prin camera mea.

- Tu! s-a răstit el cu asprime. Vino cu noi! Suntem din Noul Ordin. Un singur pas în afara instrucțiunilor noastre și te vom pedepsi cu severitate!

M-am holbat la el, simțind cum mi se învârtește capul. *Noul Ordin?* Ăștia nu erau polițiști obișnuiți sau funcționari de la EMS.

- Ăăă... eu... eu..., m-am bâlbâit. Trebuie să pun ceva pe mine. Aș putea... aș putea să rămân puțin singură?

- Taci din gură! a lătrat primul agent de comando. Pune mâna pe ea! Și ai grijă. E periculoasă - cu toții sunt!

- Nu! Încetați! Să nu îndrăzniți! am țipat. Tată! Mamă! Whit!

Apoi înțelegerea m-a izbit ca o remorcă desprinsă de un tractor pe gheață. Exact asta se întâmplase și cu Celia, nu-i așa?

O, Doamne! Ceafa mi se umplea de picături de sudoare rece. *Trebuie să scap de-aici*, m-am gândit cu disperare. *Cumva, în vreun. fel.*

Trebuie să dispar.

Capitolul 4

Wisty

BĂRBAȚII CU MUȘCHI SERIOȘI îmbrăcați în cenușiu au încremenit brusc, cu capetele ca niște butuci răsucindu-se înainte și-napoi aidoma unor păpuși atârinate de sfori.

- Unde e? S-a dus! A dispărut! Unde s-a dus? a întrebat unul, cu vocea răgușită și cuprins de panică.

Au început să plimbe razele lanternelor prin cameră. Unul dintre ei s-a lăsat în genunchi și a căutat sub pat; celălalt s-a repezit să se uite în dulap.

Unde să mă duc? Tipii ăștia erau complet nebuni? Eram chiar acolo. Ce se petrecea?

Poate că încercau să mă păcălească s-o iau la fugă, ca să aibă o scuză să folosească forța. Sau poate că erau niște evadați dintr-un ospiciu care veniseră să pună mâna pe mine în același fel în care veniseră s-o ia pe biata Celia...

- Wisty!

Strigătul neliniștit al mamei mele, venind din hol, a străpuns ceața care-mi inundase creierul.

- Fugi, iubito!

- *Mamă!* am țipat.

Cei doi indivizi au clipit și s-au dat înapoi, surprinși.

- Acolo e! Apuc-o! E chiar acolo! Repede, înainte să dispară iar!

Mâini mari și neîndemânatică m-au apucat de brațe și de picioare, apoi de cap.

- *Dați-mi drumul!* am țipat, lovind cu picioarele și zbatându-mă. *Dați-mi... drumul!*

Vrăjitor & vrăjitoare

Dar strânsoarea lor era ca de oțel pe când mă târau de-a lungul holului către living, ca să mă arunce apoi pe podea ca pe un sac de gunoi.

M-am ridicat repede în picioare, în timp ce și mai multe reflectoare mă orbeau. Apoi l-am auzit pe Whit strigând, în timp ce era azvârlit pe podeaua livingului, lângă mine.

-Whit, ce se petrece? Cine sunt... *monștrii* ăștia?

- Wisty! a icnit el, destul de coerent. Ești bine?

- Nu.

Aproape că plângeam, dar nu puteam, nu voiam, *refuzam* în mod absolut să-i las să mă vadă văicărindu-mă. Fiecare film oribil bazat pe o crimă adevărată pe care-l văzusem vreodată mi-a trecut fulgerător prin minte și am simțit un nod în stomac. M-am lipit mai tare de fratele meu, care mi-a luat mâna într-a lui și mi-a strâns-o.

Dintr-odată, reflectoarele s-au stins, lăsându-ne clipind și tremurând.

- *Mamă?* a strigat Whit. *Tată?*

Dacă până acum fratele meu nu se trezise deja complet, acum cu siguranță era treaz.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Părinții mei se aflau acolo, încă în pijamalele lor mototolite, dar ținți de la spate ca și cum ar fi fost niște criminali periculoși. Sigur, locuiam în partea săracă a orașului, dar nimeni din familia noastră nu mai avusese vreodată necazuri.

Oricum, nimeni despre care să știu eu.

Capitolul 5

Wisty

UNUL DINTRE LUCRURILE cele mai înspăimântătoare din lume, pe care speri să nu le vezi niciodată, este imaginea părinților tăi cu ochii larg deschiși, neajutorați și scoși din minți de frică.

Vrăjitor & vrăjitoare

Părinții mei. Credeam că ne pot apăra de orice. Erau altfel decât alți părinți... atât de deștepți, de blajini, de toleranți, și știau atât de multe... dar îmi dădeam seama în acest moment că exista ceva ce Whit și cu mine nu știam.

Ei știu ce se petrece. Și sunt îngroziți, indiferent despre ce-i vorba.

- Mamă... ? am întrebat, privind-o cu atenție în ochi, încercând să prind orice mesaj puteam, orice semnal legat de ce-ar trebui să fac acum.

În timp ce mă uitam la mama, prin minte mi-a fulgerat un colaj de amintiri. Ea și cu tata spunând lucruri cum ar fi „Tu și cu Whit sunteți speciali, scumpo. Speciali *de-adevărata*le.”

Uneori oamenii se tem de cei care sunt diferiți. Frica îi face furioși și lipsiți de judecată." Dar toți părinții își cred copiii speciali, așa-i? „Vreau să spun că voi sunteți *cu adevărat* speciali, Wisty", zisese mama o dată, luându-mi bărbia în palmă. „Fii atentă, draga mea."

Apoi încă trei siluete s-au ivit din întuneric. Două dintre ele aveau pistoale la centură. Așadar, totul scăpa de-a binelea de sub control. Pistoale? Soldați? În casa noastră? Într-o țară liberă? În toiul nopții? Și încă într-o noapte din timpul școlii?

- Wisteria Allgood?

Când au ajuns în lumină, am văzut că erau doi bărbați și...

Byron Swain?

Byron era un puști de la liceul meu, cu un an mai mare decât mine și cu un an mai mic decât Whit. Din câte știam, amândoi îl detestam din adâncul inimii. *Toată lumea* îl detesta.

- Ce cauți *tu* aici, Swain? a mârâit Whit. Ieși afară din casa noastră!

Byron. Ca și cum părinții lui știau că se va dovedi un ne-suferit ranchiunos, așa că-i dăduseră un nume potrivit.

- Fă-mă să ies, i-a răspuns Byron lui Whit, apoi a afișat un surâs fățarnic, insinuant, amintindu-mi din nou de toate momentele în care-l văzusem la școală și în care mă gândisem: *ce idiot absolut.*

Avea părul castaniu lins spre spate, perfect pieptănat, și ochi căprui și reci. Ca ai unei iguane.

Vrăjitor & vrăjitoare

Așadar, acest ticălos nemaipomenit era încadrat de doi soldați de comando, în uniforme închise la culoare și cu bocanci înalți, negri și lucioși; pe cap aveau căști de metal, întreaga lume se întorcea cu fundul în sus, cu mine îmbrăcată în pijamaua mea ridicolă cu pisicuțe roz.

- Ce *cauți* aici? am repetat ca un ecou vorbele lui Whit.

- Wisteria Allgood, a rostit Byron monoton, ca un aprod, scoțând un sul de hârtie cu înfățișare oficială. Noul Ordin te ia în custodie până la proces. Prin aceasta, ți se aduce acuzația că ești vrăjitoare.

Am rămas cu gura căscată.

- *Vrăjitoare? Ai înnebunit!* am țipat.

Capitolul 6

Wisty

CEI DOI BĂTĂUȘI ÎN GRI s-au îndreptat spre mine. Instinctiv, am ridicat amândouă mâinile. Uimitor, soldații Noului Ordin s-au oprit din mers, iar eu am simțit un val de putere - chiar și numai pentru o clipă.

- Tocmai ne-am întors în *timp*? am scâncit. Ultima oară când am verificat, eram în secolul douăzeci și unu, nu *șaptesprezece!*

Am închis ochii pe jumătate. Încă o privire aruncată către slugarnicul ăla de Byron Swain, cu bocancii săi lucitori, m-a stârnit și mai mult.

- Nu poți să intri pur și simplu aici și să ne înhați...

Vrăjitor & vrăjitoare

- Whitford Allgood, m-a întrerupt Byron Swain cu grosolănie, continuând să citească din sulul lui, prin aceasta, ți se aduce acuzația că ești vrăjitor. Vei fi ținut în custodie până la proces.

I-a zâmbit batjocoritor lui Whit, chiar dacă în împrejurări normale fratele meu ar fi putut să-l înșface și să-i sucească gâtul ca unui pui. Bănuiesc că încrederea în sine nu-i greu de căpătat atunci când ai soldați înarmați la cheremul tău.

- Wisty are dreptate. E o nebunie totală! a izbucnit fratele meu.

I se urcase sângele în obraji, iar ochii albaștri i se aprinseseră de mânie.

- Nu există așa ceva, vrăjitoare și vrăjitori! Basmelor sunt o grămadă de porcării! Cine te crezi, dihor mic și scârbos? Un personaj din Gary Blotter și breasla lepădăturilor?

Părinții mei arătau îngroziți - dar nu tocmai surprinși. Așa că ce naiba?

Mi-am adus aminte de lecțiile oarecum ciudate pe care părinții ni le dăduseră de-a lungul întregii noastre copilării: despre plante și ierburi, despre vreme - întotdeauna despre vreme - și despre cum să ne concentrăm, cum să ne focalizăm gândurile. Ne-au învățat și o mulțime de lucruri despre artiști pe care nu i-am fi studiat niciodată la școală, cum ar fi Wiccan Trollack, De Glooming și Frieda Halo. Când am mai crescut, bănuiesc că am crezut că părinții mei erau poate doar un pic nostalgici după epoca hippie sau cam așa ceva. Dar nu-mi pusesem niciodată cu adevărat întrebări despre lucrurile astea. Era cumva totul legat de noaptea asta?

Byron s-a uitat calm la Whit.

- Potrivit Codului Noului Ordin, fiecare dintre voi poate să ia cu el un obiect din casă. Personal, nu sunt de acord, dar asta-i litera legii, iar eu o să mă conformez ei, desigur.

Sub ochiul vigilent al soldaților îmbrăcați în gri, mama s-a dus repede spre bibliotecă. A șovăit o clipă, aruncând o privire către tata.

El a dat din cap, și atunci ea a luat un băț vechi de tobă care stătea pe raft de când îmi aduceam aminte. O legendă a familiei spunea că, pe vremuri, bunicul meu cel nesocotit chiar sărise pe scenă la un concert al formației Groaning Bones și-l șterpelise de la percuționist. Mama mi l-a întins.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Te rog, a spus ea cu un suspin, ia-1, Wisteria. Ia bățul de lobă. Te iubesc atât de mult, draga mea...

Apoi tatăl meu a întins mâna către o carte fără titlu pe care n-o mai văzusem până atunci - un jurnal sau cam așa ceva - aflată pe raftul de lângă fotoliul pe care ședea în momentele dedicate lecturii. A împins-o în mâinile lui Whit.

- Te iubesc, Whit, a spus.

Un băț de tobă și o carte veche? De ce nu o tobă care să meargă cu bățul ăla? Nu ne puteau da o amintire de familie ceva cât de cât personal, menit să ne insufle curaj? Sau poate uriașa provizie secretă de dulciuri și de junk food a lui Whit, din care să luăm la rezeală un energizant?

Nici măcar o singură parte din acest coșmar real nu avea vreun sens.

Byron a smuls cartea veche și rufoasă din mâinile lui Whit și a răsfoit-o.

- E goală, a observat el surprins.

- Da, la fel ca agenda ta socială, a venit replica lui Whit. Tipul poate să fie amuzant, recunosc, dar felul în care își alege momentul lasă uneori de dorit.

Byron l-a plesnit pe Whit cu cartea peste față, smucindu-i capul într-o parte ca și cum s-ar fi învârtit pe un ax.

Lui Whit i-au ieșit ochii din cap și s-a repezit la Byron, dar soldații l-au oprit punându-se în calea lui.

Byron stătea în spatele bărbaților mai solizi, zâmbind cu răutate.

- Duceți-i la dubă, a ordonat Byron, și soldații m-au apucat din nou.

- Nu! Mamă! Tată! am țipat și am încercat să mă smulg din mâinile lor, dar era ca și cum m-aș fi zvârcolit într-o capcană de oțel.

Am reușit să-mi răsucesc gâtul pentru o ultimă privire înapoi către părinții mei, întipărindu-mi în memorie oroarea de pe chipurile lor și lacrimile din ochi.

Și chiar în acea clipă am simțit o senzație ca de vuiet, ca și cum un vânt aspru, fierbinte, mi-ar fi suflat în față, obrajii mi-au fost

inundați de arșiță, iar transpirația părea să-mi țâșnească din piele și să sfârâie. Am auzit un bâzâit peste tot în jurul meu, iar apoi...

N-o să mă credeți, dar e adevărat. Jur.

Am văzut - și am simțit - flăcări lungi izbucnind din fiecare por al trupului meu.

Capitolul 7

Wisty

AM AUZIT PESTE TOT ȚIPETE speriate și proteste, chiar și din partea soldaților de comando, în timp ce mă uitam cu gura căscată la limbile de foc galbene-portocalii care ieșeau din mine.

Dacă voi credeți că asta-i ciudat, ascultați mai departe: după acea primă clipă, nu m-am simțit câtuși de puțin înfierbântată. Și când mi-am privit mâinile, încă aveau culoarea pielii, nu erau roșii sau înnegrite.

Era... formidabil, de fapt.

Dintr-odată, unul dintre soldați a aruncat spre mine conținutul vazei de porțelan a mamei. M-am udat leorcă - iar flăcările s-au stins.

Acoliiții lui Byron stingeau sub picioare draperiile și câteva pete fumegânde de pe covorul unde mă trântiseră.

Apoi, însă, chiar Byron - care, după cât se părea, fugise din casă în timpul incinerării mele - a apărut din nou în cadrul ușii cu fața cam verde. A îndreptat spre mine un deget tremurător, subțire ca un fus.

- Vedeți?! Vedeți?! Vedeți?! a strigat el răgușit. Închi-deți-o! Împușcați-o dacă trebuie! Orice e nevoie!

Am fost copleșită brusc de sentimentul oribil, care-mi făcea stomacul să se strângă, că această noapte fusese inevitabilă - că fusese întotdeauna menită să facă parte din povestea vieții mele.

Dar n-aveam nici cea mai mică idee de ce credeam asta, sau ce însemna, mai precis.

Capitolul 8

Whit

NU MAI AVUSESEM HALUCINAȚII până atunci, dar când am văzut-o pe Wisty izbucnind în flăcări, am bănuit că asta era - o halucinație provocată de stres.

Adică, mă aștept ca până și oamenii odihniți bine, cu capul pe umeri și nesupărați de nimic, să nu accepte ideea: o, ia te uită, sora mea mai mică tocmai s-a transformat într-o torță umană. Am dreptate?

Dar destul de repede - din cauza fierbințelii, a fumului și a draperiilor aprinse din living - a început să-mi devină clar că totul se întâmpla cu adevărat.

Apoi m-am gândit că gorilele Noului Ordin i-au dat foc. Bănuiesc că doar așa am reușit să adun destulă furie cât să mă eliberez din strânsoarea lor. Și, jur că aș fi dat de pământ cu jigodiile astea, dacă n-ar fi trebuit să mă reped ca un nebun sting pe Wisty.

Apoi în casa noastră s-a dezlănțuit haosul complet...

N-am fost prins niciodată într-o tornadă, dar asta am crezut în clipa aceea că se petrece. Fereastra a explodat brusc, iar vântul a năvălit înăuntru cu forța unui râu furios de munte, făcând ca toate

Vrăjitor & vrăjitoare

lucrurile - sticlă spartă, lampadare, măsuțele de lângă canapea - să zboare prin living.

Nu auzeam nimic în tot zgomotul ăsta, și ploua atât de tare încât chiar apa - ca să nu mai vorbim de resturile pe care le purta - înțepa ca un roi de albine aruncat printr-un aparat de suflat frunze.

Și, desigur, nici nu vedeam nimic. Să deschid ochii ar fi însemnat să cer să fiu orbit în mod permanent de așchii de lemn, cioburi de sticlă și bucăți de tencuială.

Așa că eliberarea mea de gorile nu m-a ajutat prea mult. Ne țineam cu toții de podea, de pereți, de orice părea mai solid decât noi înșine, încercând doar să nu fim absorbiți pe o fereastră și azvârliți spre moarte.

Am încercat s-o strig pe Wisty, dar nu-mi auzeam nici măcar propria voce.

Și apoi - într-o clipă - totul a devenit liniștit și tăcut.

Mi-am ridicat fața din îndoitura brațului... și am dat peste o priveliște pe care n-am s-o uit tot restul vieții mele.

Un bărbat înalt, chel, extrem de impunător, stătea în mijlocul camerei noastre de zi devastate. Nimic înspăimântător, credeți? Mai gândiți-vă o dată.

Ăsta-i tipul care se dovedește a fi răul personificat.

- Salut, familie Allgood, a vorbit el pe un ton scăzut, convingător, care m-a făcut să acord foarte multă atenție fiecărui cuvânt. Sunt Cel Care Este Unicul. Poate că ați auzit de mine?

Tatăl meu a răspuns deslușit:

- Știm cine ești. Dar nu ne temem de tine, și n-o să ne plecăm în fața regulilor tale hidoase.

- Nu mă aștept să te pleci în fața niciunei reguli, Benjamin. Nici tu, Eliza, i s-a adresat mamei. Devianții aspiranți ca voi prețuiesc întotdeauna libertatea mai presus decât orice. Dar nu contează dacă acceptați sau nu această nouă realitate. Pe cei tineri am venit să-i văd. Aceasta este o reprezentare la comandă, înțelegeți. Eu *comand*, ei se supun.

Acum tipul chel s-a uitat la sora mea mai mică și la mine și a zâmbit destul de prietenos, chiar cu căldură.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Am să explic lucrurile cât mai simplu pentru voi. Tot ce aveți de făcut este să renunțați la fosta voastră existență - la libertăți, la modul vostru de viață și în special la părinți -și veți fi cruțați. Nu vi se va face niciun rău dacă vă supuneți regulilor. Niciun fir de păr din capul vostru nu va fi atins. Vă promit. Renunțați la vechile voastre obiceiuri și la părinți. Asta-i tot. Simplu ca bună ziua!

- Nici vorbă! am țipat la individ.

- Asta n-o să se-ntâmple. Niciodată, a adăugat Wisty. Renunțăm la *tine*, Chelimea Voastră, Grozăvia Voastră!

El chiar a chicotit la cuvintele astea, ceea ce m-a prins complet nepregătit.

- Whitford Allgood, a spus Unicul și s-a uitat adânc în ochii mei.

În acel moment s-a întâmplat ceva ciudat - n-am mai putut să mă mișc sau să vorbesc, doar să ascult. Era lucrul cel mai înfricoșător petrecut până atunci în acea noapte.

- Ești un băiat frumos, trebuie să recunosc, Whitford. Înalt și blond, zvelt și totuși musculos, perfect proporționat. Ai ochii mamei tale. Știi că ai fost un băiat foarte cuminte până de curând, de la trista și *regretabila* dispariție a prietenei și sufletului tău pereche, Celia.

Mânia plină de frustrare clocotea înăuntrul meu. Ce știa el despre Celia? Zâmbise atotștiutor când vorbise despre dispariția ei. Știa ceva. Mă tachina.

- Întrebarea este, a continuat el, *poți* să fii cuminte din nou? Poți învăța să respecti regulile? Și-a ridicat energic mâinile. Nu știi? a exclamat în vreme ce gura mea paralizată mă împiedica să urlu și sirul de obscenități alese cu grijă pe care încercam să i le arunc în față. Apoi s-a întors spre Wisty. Wisteria Allgood, știu totul și despre tine. Neascultătoare, recalcitrantă, chiulangoaică, ai de executat peste două săptămâni de detenție la liceu. Întrebarea este, poți să fii *vreodată* cuminte? E posibil să înveți să ascuți?

Se uita fix la Wisty, tăcut, așteptând. Și în maniera tipică ei, Wisty a făcut cea mai adorabilă plecăciune, apoi a declarat:

- Desigur, domnule, fiecare dorință a dumneavoastră din vreme de trezie este o poruncă pentru mine.

Vrăjitor & vrăjitoare

Wisty s-a oprit destul de brusc din discursul ei sarcastic, și mi-am dat seama că o paralizase și pe ea. Apoi Cel Care Este Unicul s-a întors spre gărzile lui.

- Luați-i de-aici! Nu-și vor mai vedea niciodată părinții! Nici voi, Ben și Eliza, nu vă veți mai vedea odraslele foarte speciale până în ziua în care veți muri cu toții.

Capitolul 9

Whit

WISTY ȘI CU MINE ne aflam într-o dubă mare și neagră, fără ferestre. Inima îmi bătea ca a unui iepure epileptic, iar vederea îmi era aproape complet încetșată din pricina adre-nalinei. Am avut nevoie de ultima firimitură de judecată sănătoasă ca să nu mă arunc în pereții dubei. M-am închipuit izbind metalul cu capul, deschizând cu o lovitură de picior ușile din spate, ajutând-o pe Wisty să iasă și apoi evadând în noapte...

Numai că nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

Din câte știam, *nu* eram vrăjitor, și nici supererou. Eram doar un puști de liceu care fusese smuls din casa lui.

M-am uitat lung la biata Wisty, dar abia reușeam să-i disting profilul în întuneric. Din părul ei ud picura apa pe brațul meu, și mi-am dat seama că tremura rău. Poate de frig, poate din cauza șocului, poate din cauza frigului și a șocului și a faptului că nu-i venea cu niciun chip să creadă cele întâmplate.

Mi-am pus brațele în jurul umerilor ei osoși, cu stângăcie, pentru că acum aveam cătușe. A trebuit să-i strecur capul printre

Vrăjitor & vrăjitoare

brațele mele. Nu-mi aduceam aminte când am făcut asta ultima oară, poate doar ca s-o muștruluiiesc pentru că umblase prin lucrurile mele, sau când o prindeam spionându-ne pe mine și pe... Celia.

Nu mă puteam gândi la ea chiar acum, căci m-aș fi pierdut cu firea.

- Te simți bine? am întrebat.

Wisty părea să nu se fi ars deloc - niciun miros de hotdog fript sau altceva.

- Sigur că nu mă simt bine, a răspuns ea, lăsând deoparte obișnuitul „idiotule” de la sfârșitul frazei. Trebuie să fi aruncat ceva inflamabil peste mine. Nu m-am ars totuși.

- Nu i-am văzut stropindu-te cu nimic. A fost ca și cum, bum! - limbi de foc! Am reușit să scot un surâs anemic și am adăugat: Sigur, am știut mereu că părul tău e periculos.

Wisty e o adevărată morcoveață - cu păr des, ondulat, de un roșu strălucitor, pe care-l detestă, dar despre care eu cred că e destul de interesant.

Wisty era prea înnebunită ca să înghită momeala cu părul ei - la început.

- Whit, ce se petrece? Ce-are de-a face netrebnicul-mai-presus-de-netrebnic Byron Swain cu toate astea? Ce se întâmplă cu noi? Dar cu mama și tata?

- Trebuie să fie vreun soi de greșeală îngrozitoare. Mama și tata n-au făcut niciodată rău niciunei muște.

Mi i-am adus atunci aminte pe părinții mei, ținute strâns și neajutorați, și a trebuit să-mi înăbuș furia.

Chiar în acel moment, duba s-a oprit cu o hurducătură. M-am încordat, privind intens la uși, pregătit să dobor imediat pe cineva. Chiar și cu cătușe. Chiar dacă ar fi fost un soldat uriaș, îndopat cu steroizi.

N-aveam de gând să las pe nimeni să-i facă vreun rău surorii mele. N-aveam de gând să fiu cumințel și să mă supun regulilor lor idioate.

Capitolul 10

Whit

ERA CA ȘI CUM NE-AM FI TREZIT brusc într-un stat tota litar.

Primul lucru pe care l-am văzut înălțându-se deasupra mea erau zeci de steaguri fluturătoare și literele mari și negre de tipar: N.O.

NO. Părea cât se poate de potrivit, chiar și cu o nuanță poetică.
NO.

Wisty și cu mine ne aflam în fața unei clădiri imense, lipsită de ferestre, înconjurată de un gard din plasă de sârmă, cu spirale de sârmă ghimpată în partea de sus. Litere uriașe, formând cuvintele ȘCOALA DE CORECȚIE A NOULUI ORDIN, erau gravate într-o piatră care se înălța mult deasupra intrării de oțel.

Apoi ușile s-au deschis cu un scârțâit și mi-am dat seama că nici nu se putea pune problema de a ne croi drum cu forța pentru a ne găsi un adăpost. Încă *zece* gardieni - aceștia în uniforme negre - au venit în față, lângă cei doi șoferi, și au format un semicerc în jurul părții din spate a dubei.

- În ordine, acum stați cu ochii pe ei, l-am auzit vorbind pe unul dintre gardieni. Știi, sunt...

- Mda, știm, a răspuns o altă voce irascibilă, unul dintre șoferi.
Am arsurile ca dovadă.

Nici măcar nu m-am ostenit să mă zbat când cretinii ăștia din trupele de asalt ne-au împins înainte, apoi ne-au tras prin poarta înaltă de sârmă ghimpată.

Sunt destul de solid - un metru optzeci și doi, optzeci și șase de kilograme - dar tipii ăștia se purtau de parcă aș fi fost un sac cu floricele de porumb. Wisty și cu mine încercam să rămânem în picioare, dar ei tot trăgeau de noi și ne făceau să ne pierdem echilibrul.

- Putem să mergem! a țipat Wisty. Încă nu ne-am pierdut cunoștința!

Vrăjitor & vrăjitoare

- Asta se poate schimba, a remarcat unul dintre bătaușii din gardă.

Am făcut o încercare:

- Ascultați, ascultați, ați greșit...

Gardianul de lângă mine și-a ridicat bastonul de cauciuc, iar eu am tăcut în mijlocul protestului. Ne-au împins în sus pe treptele de beton, prin niște uși grele de oțel și într-un hol puternic luminat. Arăta ca o închisoare, cu un gardian solid în spatele unei ferestre groase de sticlă, o poartă încuiată și încă un gardian cu un baston de cauciuc pregătit.

Am auzit un bâzâit puternic și poarta s-a deschis.

- Nu vă simțiți cam neghiobi? am întrebat. Adică, doi-sprezece bărbați uriași doar pentru noi, doi copii - e oarecum jenant. N-ați... au!

Un gardian mă împunsese tare în coaste cu bastonul de lemn.

- Începeți să vă gândiți la interogatoriul care urmează, a zis gardianul. Vorbiți sau muriți. Alegerea voastră, puștanilor.

Capitolul 11

Wisty

ÎNCEPEAM SĂ SIMT că acest coșmar dezgustător era real, iar acum nici măcar nu avea să-mi fie îngăduită mica alinare de a trece prin el în vechea mea pijama roz. Ne-au pus să ne schimbăm în salopete de închisoare cu dungi gri, care arătau de parcă ar fi fost din Al Doilea Război Mondial. Lui Whit salopeta i se potrivea - bănuiesc că el avea mărimea prizonierilor standard - dar a mea atârna pe mine ca o pânză de corabie într-o zi fără vânt.

Vrăjitor & vrăjitoare

Pijama mea excentrică fusese ultima legătură cu casa. Fără ea, singurul lucru pe care-l mai aveam din fosta mea viață era bățul de tobă.

Bățul de tobă. *De ce un băț de tobă, mamă?* Deja mi-era dor de ea și simțeam strecurându-se în mine o neliniște adâncă atunci când mă întrebam ce făcuseră cu ea și cu tata.

- N-o trage așa de mână! s-a răstit Whit la gardianul meu.

Avea dreptate. Îmi simțeam brațul gata să iasă din încheietură.

- Tacă-ți gura, vrăjitorule, a mârâit gardianul posac, târându-ne prin încă o poartă electronică pe care scria PROPRIETATEA NOULUI ORDIN.

Apoi am ajuns într-o sală enormă, înaltă cât cinci etaje, înconjurată pe toate părțile de cuști și celule cu gratii. Pentru criminali.

Și pentru noi. Pentru mine și fratele meu. Vă puteți închipui? Nu - probabil că nu. Cum ar putea cineva cu mintea întregă să-și închipuie așa ceva?

Una dintre ușile de celulă s-a deschis, iar gardienii m-au aruncat înăuntru. Am căzut pe podeaua de ciment, lovindu-mă serios la genunchi și la mâini.

- *Wisty!* a strigat Whit în timp ce-l trăgeau pe lângă ușa mea, care s-a închis imediat.

Mi-am lipit fața de gratii, încercând să văd unde-l duceau PE Whit. L-au băgat în celula de lângă mine.

- Wisty, ești teafără? a strigat Whit imediat de dincolo. Oarecum, am răspuns, examinându-mi genunchii juliți. Dacă mi-e permis să schimb complet sensul cuvântului „teafăr”.

- O să ieșim de-aici, a continuat el. Auzeam bravada și furia din vocea lui.

- Nu-i decât o greșeală stupidă.

- *Au contraire*, naivul meu *amigo*, a rostit o voce din celula de dincolo de Whit.

- *Ce? Cine ești?* a întrebat Whit.

M-am încordat ca să-i aud vorbele.

- Sunt prizonierul numărul 450209A, a răspuns vocea. Credeți-mă, n-a fost nicio greșeală. Și n-au uitat să vă citească drepturile. Și n-or să vă acorde dreptul la un avocat sau o convorbire telefonică. Și

Vrăjitor & vrăjitoare

mama și tata n-or să vină să vă ia. *Niciodată*. Iar ăsta-i un timp foarte, foarte lung.

- Ce știi despre asta? am strigat.

- Uite, câți ani aveți? a întrebat vocea.

- Eu am aproape optsprezece, a răspuns Whit, iar sora mea are cincisprezece.

- Ei bine, eu am treisprezece, a replicat el, așa că o să vă potriviți perfect aici.

Și apoi m-am uitat la toate celulele de pe partea cealaltă a sălii. Am văzut chip după chip, un copil speriat după altul. Toți purtând salopete de închisoare prea mari.

Se părea că toată închisoarea asta era plină de copii, nimic altceva decât copii.

Capitolul 12

Wisty

DA, ÎN MOMENTUL DE FAȚĂ suntem mai ales noi, copiii, pe-aici, a continuat vocea din celula îndepărtată. Eu ma aflu aici de nouă zile - am fost unul dintre primii. Dar în ultimele trei zile, gaura asta de șobolani s-a umplut de-a binelea.

- Ai idee ce se petrece? a întrebat Whit încetișor, ca să nu atragă atenția gărzilor.

- Nu cine știe ce, *jefe*. Dar i-am auzit pe unii dintre gardieni vorbind despre o schimbare radicală, a vorbit mai departe vocea în șoaptă, aproape de gratii. Îți aduci aminte să fi auzit despre Noul Ordin?

- Da, am intrat eu în discuție, dar n-am fost prea atentă.

Vrăjitor & vrăjitoare

- OK, așadar ați trăit într-un turn de fildeș... într-un loc întunecos și respingător, a spus vocea. Dar, dacă asta e vreo consolare, la fel a trăit și cea mai mare parte a restului țării.

Vedeți voi, Noul Ordin este partidul politic care a câștigat toate alegerile. Ei sunt la putere acum. Doar în câteva luni, au distrus vechiul guvern și au instituit Consiliul Unicilor. Ați auzit de ei? Unicul La Comandă, Unicul Care Judecă, Unicul Care încarcerează, Unicul Care Atribue Numere, Cel Care Este Unic, bla, bla, bla...

- Bine, atunci, Noul Ordin. Politică. Ce-are asta de-a face cu noi?

- Ei sunt Legea și ei sunt Ordinea, *amigos*. Ei sunt Unicii care ne-au băgat aici, și ei sunt Unicii care hotărăsc ce să facă cu noi.

- Dar de ce fac lucrurile astea îngrozitoare *copiilor*? am insistat.

- Pentru că ripostăm? Pentru că suntem greu de controlat? Pentru că avem *imaginație*? Pentru că nu suntem încă spălați pe creier? Cine știe? De ce nu-l întrebi pe Cel Care Judecă... *la procesul tău*?

M-am împins în gratii cât de tare am putut, încercând să văd până la Whit.

- *Proces*? Ce proces? am întrebat. Mergem la proces? Pentru ce?

Trosc!

Un gardian se strecurase până la noi, mă apucase de braț printre bare și-l răsucise cum nu trebuie.

- Dacă mai vorbești cu ceilalți prizonieri, o să vă pun la carceră pe toți! a mârâit el.

Mi-a răsucit mâna încă o dată, cu putere, agonizant, și a râs ca un personaj negativ nebun din desene animate. Eram atât de furioasă încât aș fi vrut să smulg gratiile și să-i dau un picior în gât - și brusc un val electric mi-a străbătut corpul.

Aoleu!

În clipa următoare, îl priveam pe gardian printr-o pânză de flăcări. Flăcări care ieșeau din... mine. *Iar*.

- Ah! a strigat gardianul, văzând cum mâneca și cracul de la pantalonii uniforme iau foc.

Vrăjitor & vrăjitoare

S-a repezit și a apucat un stingător, împroșcându-se singur, timp ce o echipă formată din amicii lui se aduna la celula mea.

- Wisty! a țipat Whit. Lasă-te jos!

Am ridicat repede mâinile ca să-mi acopăr fața în timp ce eram inundată de spumă stingătoare de flăcări. Rectificare: spumă *stingătoare de Wisty*. Apoi flăcările au dispărut brusc, iar eu am rămas arătând ca un pom de Crăciun cu smocuri albe, ca o plăcintă cu bezele de lămâie, un om de zăpadă zombi cu părul roșu, ridicat din morți.

- Fără alte șmecherii, m-a avertizat gardianul cu o voce răgușită.. Tu vii cu mine.

Patru gărzi ale Noului Ordin, cu bastoane și pistoale cu electroșocuri, s-au repezit tropăind înăuntru și m-au apucat de brate, târându-mă pe pasarelă. Alți patru cretini deschideau celula lui Whit.

Când gărzile ne îmbrânceau într-o încăpere cu inscripția INTEROGATORII, eram pregătită să-i arăt Celui Care Interoghează exact motivul pentru care căpătasem două săptămâni de detenție la școală.

Dar când s-a deschis ușa, nu a intrat decât pământul ăla, Byron Swain, urmat de doi gardieni.

- V-a fost dor de mine? a întrebat el, cu un zâmbet grețos.

Capitolul 13

Whit

TUNSOAREA DE AGENT DE ASIGURĂRI a lui Byron, tricourile polo colorate și pantalonii ca de uniformă militară călcați la dungă - dar mai ales atitudinea lui de atotștiutor - îl marcaseră la școală ca pe un mare lingău. De la o distanță atât de mică, fața îi arăta crispată și răutăcioasă, precum cea a unui dihor domesticit cu aspirații de supraveghetor de holuri.

Aruncând un dosar pe masa de metal, a făcut semn din cap către cei doi gardieni, iar aceștia s-au dat un pas în spate, rezemându-se de perete.

- Ai tras de fiare în ultimul timp, Swain? am întrebat, încleștându-mi pumnii. Adică, nu pari s-o fi făcut, dar n-ai totuși nevoie de cel puțin șase gardieni ca să te susțină?

Chipul lui Swain s-a colorat în roșu aprins.

- Știm amândoi de ce sunteți aici, a replicat el, pășind prin încăpere. Ei?

Mica jigodie încerca să-și ia un ton autoritar și bărbătesc, dar vocea lui plângăreată, nazală, se frângea la sfârșitul fiecărei fraze. Ochii reci nu i se desprindeau de fața mea.

- Cu cât vă recunoașteți mai repede secretele și ne spuneți ce vrem să știm, cu atât mai bine va fi pentru tine și pentru ciudata ta soră care scuipe foc.

- N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbești, nătărăule, am replicat.

Ochii lui de dihor s-au îngustat. Brusc, s-a aplecat deasupra mesei, ajungând nas în nas cu mine.

- Poți să lași baltă spectacolul ăsta de primadonă, bine? i-am spus.

- Voi doi, ticăloșilor, protejați pe cineva? s-a răstit el, fără să-mi bage în seamă înțepăturile. Ei bine, ei cu siguranță nu vă protejează pe voi. Bunii voștri prieteni ne-au zis deja tot ce avem nevoie să știm. Suntem la curent cu problemele tale cu băutura, *Whitford*. Și nu avem nevoie de nicio confirmare a tendințelor piromane ale surorii tale. Dar astea sunt doar numerele de înmatriculare de la camionul întreg de informații pe care „prieteni” voștri ni le-au oferit. A fost minunat. Adică, un pumn de bile nu s-ar fi putut rostogoli mai ușor.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Adevărat? am ripostat. De exemplu, ți-au zis unde-mi țin provizia secretă de găuri de gogoși? Codurile pentru trișat la jocuri? Nota 5 la ultimul extemporal la biologie despre care ai mei nu știu? Cumva, faptul de a fi consemnat în casă nu mai reprezintă aceeași amenințare ca altădată!

- Aproape c-ai picat la biologie? a șoptit Wisty în timp ce urmăream cum apare o vinișoară pe fruntea lui Byron.

- Super!

- Taci din gură, ciudato! a răcnit el la Wisty, care doar a scos limba. Am văzut ce-ai făcut mai devreme! Ai izbucnit în flăcări! Și nici măcar n-ai fost rănită! Dacă asta nu-i periculos și aiurea, nu știu ce altceva ar fi! Credeți că-i rău să fiți în închisoarea asta de doi bani? O să fie mult mai rău! Credeți mă, anormalilor - *mult* mai rău.

- Știi, Byron, a rostit Wisty pe cel mai insultător ton afectat de care era în stare, *tu* ești ciudatul, de fapt. Te-am putea pune pe *tine* pe lista noastră secretă de isprăvi de vrăjitor de voodoo.

La cuvintele astea, Swain a explodat. Întinzându-se peste masă, a apucat-o pe Wisty de braț atât de tare încât ea a țipat. Și apoi, lucrul cel mai ciudat - și asta chiar înseamnă ceva - un fulger de lumină orbitoare a săltat între mâna liberă a surorii mele și pieptul lui Byron.

Păduchele a chițăit ca un porcușor de Guineea și s-a trezit aruncat pe spate, căzând în fund lângă gardienii uluiți.

C u ochii aproape ieșindu-mi din orbite, nevenindu-mi să cred, m-am uitat către sora mea și mi-am dat seama că tocmai îl lovise pe Byron cu un fulger.

Fulger. Unul mic, sigur, dar *fulger!* Și chiar din *vârful degetelor!*

- Încă o dovadă! a cârâit Byron, cu vocea extrem de stridentă și fața aproape vânătă. Se freca pe piept, vizibil îngrozit de urma de arsură de pe tricou. *Ești o vrăjitoare!* O să fii zăvorâtă pe vecie!

S-a ridicat pe picioarele nesigure și a ieșit, clătînându-se, din camera de interogatoriu.

- Acum arunci cu fulgere în oameni? am întrebat-o pe Wisty. Vreau să spun... oho!

Capitolul 14

Whit

TREBUIE SĂ FI ADORMIT CURÂND după vizita pământului de Swain. Apoi m-am trezit iarăși în celulă, cu lacrimi fierbinți rostogolindu-mi-se pe obraji.

Nu că aș fi un papă-lapte total, deși pot fi uneori, la filmele siropoase. Plângeam pentru că tocmai vorbisem cu Celia - într-un vis, bănuiesc că era un vis, dar mie mi se părea atât de real... Nu, *era* real. Mi-am adus aminte cum o îmbrățișam strâns la piept pe Celia de parcă am fi fost la întâlnirea cea mai sfâșietoare din toate timpurile.

- Bună, Whit, mi-a fost dor de tine, a spus ea, ca și cum ar fi fost perfect normal pentru mine s-o văd din nou, după toate lunile astea în care lipsise. Încerc să mă port cu nonșalanță și nu prea-mi reușește, a continuat, cu un surâs blând. Îmi pare rău.

- Celia, te simți bine? Ce ți s-a întâmplat? am răbufnit. Inima îmi bătea ca o tobă.

- O să ajungem la toate astea. Promit. Întrebarea este, *tu* ești bine? Dar Wisty?

- Sigur, mă cunoști, Celia, mă descurc. Iar Wisty e tare ca fierul. De fapt, *fumegă*. Am chicotit ușor la propria mea glumă. Bănuiesc că suntem totuși puțin năucii...

Celia a zâmbit din nou, iar eu aproape că n-am putut suporta. Până în clipa asta, n-avusesem nici cea mai mică idee cât de dor îmi era de zâmbetul ăla al ei. Și arăta mai frumoasă ca oricând - dacă asta era posibil. Piele netedă, bucle lungi, întunecate, ochii albaștri cei mai strălucitori care-mi spuneau întotdeauna adevărul, chiar dacă nu voiam să-l aud.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Arăți grozav, Whit - pentru cineva care a fost răpit, bătut și închis ilegal.

Doar o jumătate de zâmbet acum.

- Nu te mai gândi la mine. Vreau să aud totul despre tine, Celia, *ce se petrece? Unde-ai plecat?*

Ea a clipit, apoi capul i s-a mișcat încet dintr-o parte într-alta, iar din ochi i s-au rostogolit lacrimi.

- E o întrebare grea. Și știu că de-abia am ajuns aici, Whit, dar chiar trebuie să plec acum. Trebuia doar să fiu sigură că ești teafăr. Și, Whit - e greu de crezut că tocmai *eu* îți spun asta *ție* - chiar trebuie să te ții tare. Tu și Wisteria. Altfel o să muriți amândoi.

Apoi Celia a dispărut - eram complet treaz - iar eu fusesem avertizat ce să fac mai departe. *Să mă țin tare.*

Capitolul 15

Wisty

Vrăjitor & vrăjitoare

OBIȘNUIAM SĂ CRED că detenția era oarecum distractivă. Aproape o medalie de onoare. Doamne, cât de repede se pot schimba lucrurile. Asta era realitatea.

Vechea mea viață, cu zilele în care chiuleam cu nesăbuintă de la ore, părea acum la un milion de lumi depărtare. Mi-era dor de ea, și de casa noastră, și în special de mama și de tata, atât de mult încât mă simțeam pe punctul de a-mi pierde mințile.

Stăteam cu ochii ațintiți în tavan și visam cu ochii deschiși, aducându-mi aminte... Cum mama obișnuia să stea întinsă în pat cu Whit și cu mine când eram amândoi mici de tot, iar ea râdea și iar râdea, și ne spunea că ne învață cum să iubim râsul, pentru că era unul dintre cele mai bune lucruri din viață, poate cel mai bun.

Și...

Cum tata spunea că trebuie să fie tatăl, nu prietenul nostru - și că există o deosebire importantă între cele două - dar cumva sfârșea oricum prin a fi prietenul nostru cel mai bun.

Și...

Cum ne duceam în toate vizitele alea grozave cu toată familia la muzee de artă cum ar fi Betelheim și Britney. Și, apoi, excursiile alea de familie cu cortul, potențial răsuflate, câte una în fiecare sezon - indiferent cât de frig era sau cât de tare ploua - în care învățam cum să supraviețuim în lume, dar, mai mult decât asta, cum să iubim ceea ce se afla acolo, afară, abia așteptând să fie descoperit.

Ca stejarul cel falnic din curtea noastră - cel în care Whit și cu mine am învățat să ne cățărăm aproape îndată ce am putut merge... și *cădea*.

Și apoi... la ușa mea au apărut doi gardieni.

Cu cătușe.

Și lanțuri pentru picioare.

- Pentru mine? am zâmbit larg către cele două jigodii. O, nu trebuia să vă deranjați!

Uimitor, niciunul dintre ei nu credea că eram cătuși de puțin amuzantă.

- Hai, vrăjitoare! s-a răstit un gardian. E ziua ta la tribunal. Acum o să ai ocazia să-l cunoști pe Unicul Care Judecă... și cu siguranță n-o să-ți placă.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Sigur, a adăugat celălalt gardian, așa e drept - categoric, nici lui n-o să-i placă de tine.

Gardienii credeau că asta era teribil de amuzant.

Capitolul 16

Whit

LUMINA SOARELUI - prima pe care o vedeam după ceea ce părea o veșnicie - se strecura prin ferestrele înalte de zece metri din sala tribunalului, aproape orbindu-ne. Am mijit ochii și am încercat să mi-i apăr, dar m-am lovit la frunte cu cătușele. *Atât eram de stângaci?*

Crezusem că am devenit greu de șocat până acum, dar nu mi-a venit să cred când am zărit scena din fața mea.

Un portret uriaș al Celui Care Este Unicul atârna în mijlocul încăperii, ca și cum ar fi fost un general cuceritor sau împăratul. În fața biroului judecătorului se afla o cușcă imensă de metal - da, o cușcă, asemănătoare cu cea pentru scufundările printre rechini. Un gardian a ținut ușa deschisă, iar celălalt ne-a împins în ea.

Într-o *cușcă*.

Într-o sală de judecată.

- Aproape că m-am obișnuit să mă uit printre gratii, a comentat Wisty pe un ton resemnat.

Deloc asemănător cu tonul ei obișnuit.

- Nu spune asta, am șoptit tăios. O să scăpăm din balamucul ăsta. Promit.

Vrăjitor & vrăjitoare

Dar cum? Am examinat sala de judecată. În jurul nostru se afla un zid impenetrabil de indiferență, chiar de ură. Plus cel puțin doisprezece gardieni înarmați.

Un judecător - Unicul Care Judecă, am presupus - se uita încruntat la noi de pe un podium, cu părul cenușiu și rar și unsuros, lipit de cap.

Pe partea dreaptă a sălii, în spatele unui perete scund, jurații se holbau la noi cu fețe lipsite de expresie. Erau cu toții adulți, toți bărbați, și păreau să creadă că nu era nimic neobișnuit ca doi copii nevinovați să apară la un proces într-o cușcă.

Așa că acum era oficial: lumea înnebunise complet.

Capitolul 17

Whit

UNICUL CARE JUDECĂ și-a pus niște ochelari minusculi pe nasul lung, ca un cioc, și s-a încruntat de sus la noi. Am citit plăcuța aurie din fața lui: JUDECĂTOR EZEKIEL UNGER.

A luat o bucată de hârtie.

- Whitford Allgood! a citit el cu o voce mușcătoare. Wisteria Allgood! Această curte este convocată pentru că sunteți acuzați de crimele cele mai grave împotriva Noului Ordin!

Și s-a uitat furios la noi.

În spatele nostru, se afla un public de adulți care stăteau cu toții în picioare. M-am întors să mă uit mai bine la mulțime..... Puținii oameni care mă priveau aveau ochii reci și plini de ură.

Mi-am șters fruntea cu brațul, în timp ce judecătorul citea mândros ceea ce părea o revărsare de pășărească legală.

Vrăjitor & vrăjitoare

M-am uitat atent la juriu - cu siguranță unora dintre ei trebuie să le fi părut rău pentru doi copii care arătau flămânzi și murdari, nu? Copii cu cătușe, în cușcă, fără avocat? Dar fețele lor erau încremenite în expresii de condamnare. Era ca și cum ar fi fost plătiți să ne deteste. Exista deasupra capetelor noastre vreo inscripție de neon care să spună PRIVIRE ÎNCRUNTATĂ în loc de APLAUZE, ca la show-urile live de la televizor?

- Ce-am făcut? a țipat brusc Wisty la judecător. Spuneți-ne doar atât. De ce suntem acuzați?

- Liniște! a strigat judecătorul. Ascultă, fetiță nerespectuoasă! Ești amenințarea cea mai primejdioasă la adresa a tot ceea ce este cuviincios, drept și bun. Știm acest lucru de la martorii poliției care au asistat la recente voastre acte de magie neagră. Știm acest lucru din nenumăratele investigații executate de Agenția de Investigații de Securitate a Noului Ordin și știm acest lucru, în modul cu adevărat fundamental, datorită Profeteiei.

Am rămas cu gura căscată când am văzut jurații încuviințând din cap.

- Profetie? am comentat batjocoritor. Vă asigur - sora mea și cu mine nu ne aflăm nicăieri în Sfânta Scriptură. Nu te mai amăgi singur, Ezekiel!

Toată lumea din sala de judecată a icnit, cu răsuflarea tăiată.

- Blasfemie! a țipat o femeie, fluturându-și pumnul spre noi.

Aprodul s-a repezit la mine cu bastonul de cauciuc ridicat, iar eu am înălțat din sprâncene, prefăcându-mă speriat. *Ăăă.. sunt în cușcă, prostule! Gratiile funcționează în ambele sensuri!*

Judecătorul Unger a continuat:

- Ca urmare, pe baza dovezilor copleșitoare...

- Uite, oricare-ar fi acuzațiile, pledăm *nevinovat!* am strigat, apucând gratiile cuștii în ciuda cătușelor și scuturându-le cu toată puterea.

Ceea ce bănuiesc că n-a fost cel mai inteligent lucru.

Trosc! Aprodul mi-a trântit bastonul peste încheieturile degetelor. Wisty a icnit, iar eu abia am reușit să-mi înghit un țipăt de durere.

Vrăjitor & vrăjitoare

Unicul Care Judecă a sărit efectiv de pe scaun și s-a aplecat peste birou, ajungând practic la distanța unui scuipat.

- Așa le trebuie acestor scursori! Bravo, aprod! E singurul mod de a trata soiul ăsta de mizerabili! Dacă nu folosești bățul, îi răsfeți pe anormali! Avea fața pătată cu vinețiu și alb și ochii ieșiți din orbite. Ce răspundeți la aceste acuzații? a strigat la noi.

Uluți, Wisty și cu mine am replicat:

- *Nevinovat!*

Judecătorul și-a întors privirea către juriu.

- Domnilor jurați, cu această declarație, acuzații arată un dispreț limpede față de voința voastră și față de misiunea acestei curți. Își bat joc de noi. Iau în răs standardele gloriosului Nou Ordin! Vă întreb, *care este verdictul vostru?*

- Asta-i tot? am strigat din cușcă. ăsta-i procesul nostru?

- Trebuie să fie o glumă! a țipat Wisty. Nu-i drept. *Trosc!* a răsunat bastonul aprodului. *Trosc! Trosc! Trosc!*

Capitolul 18

Whit

TOATĂ NEBUNIA ASTA se întâmpla atât de repede...

Vrăjitor & vrăjitoare

În procesele obișnuite, *legale*, un jurat se ridică în picioare și citește verdictul de pe o foaie de hârtie care, deseori, îi tremură în mână. Dar asta era o mascaradă de justiție. Jurații aștia pur și simplu au întins înainte pumnii. Am urmărit cum bărbații, unul câte unul, și-au întors mâinile cu degetul mare în jos. Toți. În unanimitate.

Desigur, în procesele obișnuite există și avocați, toate etapele convenite și principii cum ar fi „nevinovat până când se dovedește vinovăția” sau lucruri asemănătoare. Bun venit în oua Ordine Mondială, așadar!

Judecătorul Unger a lovit cu ciocănelul atât de tare încât Wisty și cu mine am tresărit.

-Vinoși pentru toate capetele de acuzare! a răcnit el și răsuflarea mi-a înghețat în piept.

- Wisteria Allgood, Noul Ordin a stabilit prin aceasta că ești vrăjitoare! Whitford Allgood, s-a stabilit că ești vrăjitor!

Wisty și cu mine nu puteam decât să ne holbăm în sus către el, șocați, nevenindu-ne să credem. Dar își păstrase replica cea mai bună pentru final:

- Ambele se pedepsesc cu... moartea prin spânzurare!

Capitolul 19

Wisty

Vrăjitor & vrăjitoare

MOARTEA PRIN SPÂNZURARE?

Nu-i adevărat.

Urechile au început să-mi țiuie.

Nu poate fi adevărat. Așa ceva nu se întâmplă. Trebuie să fie un coșmar.

Pieptul mi s-a încordat. Încăperea a început să devină verde. Și încețoșată. Apoi am auzit vocea lui Whit. Ca și cum ar fi ajuns până la mine printr-un tunel lung. În cele din urmă, m-a scuturat de umăr.

- Ține-te tare, Wisty, a spus el încetșor.

Am clipit și mi-am focalizat privirea pe fața lui.

- Te iubesc, a adăugat.

Am dat din cap. Whit nu credea că e special, dar cuvintele și atingerea lui erau ca un rezervor magic de putere. Puteam acum să respir.

- Și eu te iubesc, am șoptit. Mai mult decât am știut vreodată până acum.

Am tras adânc aer în piept și mi-am adunat puterile pentru ceea ce avea să spună judecătorul Unger mai departe.

- Din nefericire, execuțiile nu sunt permise înainte ca numitul criminal să împlinească vârsta de optsprezece ani.

Țiuitul mi-a revenit în urechi, ceața în ochi. Whit urma să împlinească optsprezece ani în mai puțin de o lună!

M-am întrebat de ce nu mă simțeam puțin *înflăcărată* sau *fulgerătoare* chiar în clipa asta. Doream atât de mult să mă reped la judecătorul ăsta încât sufeream.

- Ca urmare, amândoi veți fi închiși în penitenciarul de stat - a continuat el cu gravitate, și apoi a zâmbit - deocamdată... A făcut un semn din cap către aprodul din sala de judecată și a ordonat: Ia-i din ochii mei!

Gardienii ne-au scos din cușcă - cu o oarecare stângăcie, așa adăuga, din moment ce Whit se zbătea ca un animal turbat.

- Faci o greșeală îngrozitoare! striga el. E o nebunie! O să fii dat afară din barou! Asta nu-i legal!

- Taci din gură, vrăjitorule! a răcnit judecătorul, și brusc a aruncat ciocănelul înspre Whit.

Whit și-a ridicat mâinile încătușate și apoi...

Vrăjitor & vrăjitoare

Ciocănelul a atârnat în văzduh vreme de cinci secunde bune - poate la vreo cincisprezece centimetri de fața lui Whit - după care a căzut cu zgomot pe podea.

Curtea a rămas complet tăcută pentru o clipă. Apoi s-a înstăpânit haosul. Voci furioase urlau:

- Vrăjitoare! Vrăjitor! Trimiteti-i la moarte! Executați-i pe amândoi!

Si chiar se refereau la *noi*, nu-i așa? Whit și Wisty. Vrăjitorul și vrăjitoarea.

Capitolul 20

Wisty

SCANDĂRILE ȘI BATJOCURILE mulțimii din sala de judecată ne umpleau urechile în timp ce Whit și cu mine eram târâți și împinși de-a lungul unui coridor lung, îngust, și printre grămezi de oameni complet străini, cu toții însetați de sânge - sângele *nostru*.

Să mai zici ceva despre o cale de a-ți ucide încrederea în omenire.

Cu câteva zile în urmă, se părea că cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla era să mă trezesc cu un coș uriaș într-o zi de făcut poze cu școala. Cum putea să se schimbe atât de rapid și de bizar viața, așa cum o cunoscusem? Fratele meu și cu mine tocmai fuseserăm *condamnați la moarte*.

Oribilul cuvânt „execuție” mi se tot învârtea prin cap, năucindu-mă, în timp ce Whit și cu mine eram înghesuți într-o altă dubă.

Vrăjitor & vrăjitoare

M-am gândit la oamenii despre care învățasem la școală că fuseseră executați sau asasinați. Mi-am adus aminte de vreo zece-doisprezece. Dar erau cu toții conducători politici sau religioși. Iar eu eram doar Wisteria Allgood. Nu destul de puternică încât să sperii oamenii. Sau da? Dar nu eram erou, profet, sfânt sau conducător de orice fel. *N-avea nicio noimă*. Și apoi, încă un lucru oribil. Uluitor. Ceva care m-a făcut să mă răzgândesc în legătură cu cel mai rău lucru ce mi s-ar putea întâmpla vreodată.

În timp ce mașina ne ducea prin oraș, stăteam cu fețele lipite de o ferestruică din duba urât mirositoare - disperați după lumina soarelui, dacă nu după altceva - privind străzile trecând pe lângă noi, privind soldații - erau soldați peste tot...

Până când am văzut o inscripție nouă pe care tocmai o instalau muncitorii:

CĂUTAȚI PENTRU TRĂDARE ȘI PENTRU PRACTICAREA CRIMINALĂ A MAGIEI MALEFICE

Dedesubtul cuvintelor erau fotografiile alb-negru înfățișându-i pe mama și pe tata. Apoi venea partea șocantă:

VII SAU MORȚI!

Au scăpat, mi-a șoptit Whit. Sunt undeva în libertate. Cumva, o să-i găsim.

CARTEA A DOUA

FOARTE DICKENSIAN

Capitolul 21

Wisty

CÂND DUBA NEAGRĂ ȘI URÂTĂ a Noului Ordin s-a oprit în sfârșit, ploua cu putere afară, iar vântul urla. Ne aflam în fața altei clădiri mari, cu ziduri înalte de piatră care arătau pârjolite, cam ca o fabrică veche. Urmele rămase deasupra ușii dezvăluiau locul unde se aflaseră niște litere înalte de vreo treizeci de centimetri. Fusesse scris: SPITALUL GENERAL STATAL DE PSIHIATRIE BOWEN.

Pentru o clipă, mi-a trecut prin cap ideea că acest coșmar ar putea de fapt să aibă un sens. *Asta-i!* m-am gândit, cu un strop de speranță. *Sunt psihotică! Tot ceea ce tocmai s-a întâmplat a fost o combinație ingenioasă a propriilor mele iluzii.* Asta ar explica focul... apariția stranie și întâmplătoare a lui Byron Swain... sentința capitală pentru faptul că sunt vrăjitoare.

Bunii doctori or să mă trateze aici, mama și tata or să vină să mă ia când o să mă fac bine și totul o să fie din nou în ordine. Sunt doar psihotică, asta-i tot. Nu-i mare lucru.

Am zâmbit fără să vreau la acest gând. Whit s-a uitat la mine ca și cum aș fi fost - deloc surprinzător - nebună cu acte în regulă. Cu siguranță așa speram.

- Ce te-a apucat? Aproape că zâmbești. De ce? Asta arată ca o casă a iadului...

S-a strâmbat.

- Păi, la ce te așteptai? am replicat cu un chicotit. Să fie cald și pufos?

Am fost împinși repede afară din dubă și pe lângă zidurile de piatră.

- Mișcați-vă! Gardianul m-a îmboldit în spate cu bastonul, îmbrâncindu-mă într-un hol larg, întunecos. O lumină fluorescentă,

Vrăjitor & vrăjitoare

slabă, pâlpâia la capătul îndepărtat. O lumină la capătul tunelului? Mă îndoiam de *asta*.

- O să fiu tratată aici? am profitat de ocazie ca să întreb. Când o să mă întâlnesc cu doctorul?

Whit a întors capul și mi-a aruncat încă o privire confuză.

- Asta-i o închisoare a Noului Ordin, fetiço, a răspuns unul dintre gardieni, pe un ton răstit și nervos în același timp. Pentru criminali *periculoși*. Ca voi doi.

Am fost împinși într-o casă a scărilor foarte întunecată unde singurele lumini se strecurau pe sub ușile de la fiecare palier. Îmi tremurau picioarele, probabil pentru că nu mâncaserăm nimic de dinainte de începutul coșmarului. Gărzile ne duceau din ce în ce mai sus, până când am capitulat în fața oboselii și am încetat să mai număr palierele.

În cele din urmă, am intrat într-un nou coridor neluminat, unde se afla ceea ce părea a fi o fostă cameră a infirmierelor. O femeie stătea înăuntru, aplecată deasupra biroului, absorbită de revista *Administratorul Noului Ordin*. Era probabil teribil de înaltă, pentru că, deși așezată pe scaun, reușea să se uite la mine de sus.

- Da? a orăcăit ea ca o broască ce fumase prea multe țigări. De ce mă deranjați?

Ochii întunecați, fără niciun pic de alb, îi sfredeleau pe-ai mei. Avea nasul coroiat și bărbia ascuțită, cu o aluniță uriașă din care creșteau fire sârmoase de păr negru. La naiba, dacă Noul Ordin chiar căuta să aresteze vrăjitoare...

- Încă doi degenerați respingători pentru tine, Matroană, a anunțat unul dintre gardieni. O vrăjitoare și un vrăjitor. Am simțit un nod în stomac. Fantezia mea de scurtă durată legată de psihoză se încheiase oficial.

Știi că viața e chiar de rahat atunci când îți dorești cu disperare să fii internat, drogat sau supus la șocuri ca să te întorci la realitate. În acest moment, aș accepta bucuroasă o lobotomie. Bănuiesc că asta e ceea ce înfrunți când libertatea nu mai e nici măcar un vis de drogat.

Dați-mi o lobotomie sau dați-mi moartea!

Capitolul 22

Whit

- POLIȚIA TREBUIE SĂ SCORMONEASCĂ fiecare grămadă puturoasă de gunoi din țară, a mârâit Matroana, ca să găsească toți... *viermii*ăștia de care să am eu grijă!

Și cu această introducere veselă, situația noastră se putea să fi atins un nou punct minim. În clipa de față, eram mai îngrijorat pentru Wisty, ai cărei ochi priveau totul înspăimântător de sticloși.

Matroana s-a rotit cu scaunul, cu posteriorul la noi, ca să apuce două dosare groase de pe biroul din spatele ei. Deasupra uniformei albe de infirmieră atârna o coadă de cal unsuroasă și grea, ca un snop enorm de iarbă de mare sau ca un țipar mort.

- Da, doamnă, a răspuns gardianul. „Viermi” e chiar cuvântul potrivit, doar un pic prea blând, dacă mă întrebați pe mine.

- Nu te-am întrebat! s-a răstit Matroana.

Gardianul s-a făcut mic, imitând, în felul lui, o jucărie care clatină din cap, așezată pe bordul unei mașinuțe de plajă.

Apoi, cu un mormăit obosit, femeia s-a ridicat pe picioarele-i solide.

- Știți de ce sunteți aici, în loc de cine știe ce închisoare amărâtă? a întrebat ea.

- Nu, domnule, am răspuns, dregându-mi glasul.

- Glumeț băiat!

Ochii i s-au îngustat până când au rămas numai două despicături sclipitoare.

- Țsta e un loc *periculos*, a continuat ea. Pentru criminali *periculoși*. Dar țineți minte că trucurile voastre ieftine n-or să meargă aici, drăgălașilor!

Vrăjitor & vrăjitoare

Tocmai ne-a zis „drăgălașilor”? Am auzit-o bine? Poate că exista totuși un motiv pentru care mă aflu într-un spital de psihiatrie.

- Noul Ordin a protejat locul ăsta împotriva vrăjilor, a spus ea încântată, dar apoi expresia i s-a schimbat și a început să murmure ca pentru ea însăși. Nu știu totuși ce cred ei c-o să fac aici cu și mai mulți mizerabili dintr-ăștia...

Matroana ne-a condus de-a lungul coridorului către o ușă groasă de lemn, cu fereastră din sticlă armată. A descuiat-o, iar gardienii ne-au împins cu brutalitate înăuntru. Ne-au scos lanțurile și au aruncat pe podeaua din spatele nostru puținele bunuri pe care le aveam - un băț de tobă și o carte goală.

Bine-ați venit în secțiunea condamnaților la moarte, a spus ea în timp ce trântea ușa după noi și ne înclua înăuntru.

Capitolul 23

Wisty

- ÎȚI CAM DĂ FIORI, NU? am comentat, încercând să dau impresia că locul ăsta nu era cu mult mai rău decât un conac bântuit dintr-un parc tematic pentru copii.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Ăă... nu la fel de mult ca *tine*, a replicat Whit. Regret să te anunț, surioară, dar... hm... strălucești.

Strălucesc? Nu-mi intră-n cap. *Nu-mi intră-n cap.*

- Hî? am mormăit, pe un ton inexpresiv. Ce vrei să spui?

- Ce parte din „strălucești” nu înțelege? a întrebat el.

- Partea în care strălucesc. Cum se poate... M-am uitat în jos și am văzut că pielea, hainele și un strat de aer de mai bine de doi centimetri în jurul corpului meu erau inundate de o lumină slabă, verzuie - destul ca să vezi la ea.

- Te-ai jucat în reziduuri toxice în ultima vreme? a făcut Whit o glumă proastă.

Am întins o mână tremurătoare și am examinat-o. Începea să devină atât de luminoasă încât a trebuit să întorc capul. Întreaga încăpere s-a luminat - crăpăturile întunecate, umlute cu murdărie, grămezile de resturi medicale, ploștile, găurile din scândurile podelei unde s-ar fi putut adăposti ușor șobolani.

- Îh! s-a strâmbat Whit. Fă-mi o favoare și apasă pe butonul de stingere.

- Nu știu dacă pot, am răspuns, cu vocea puțin răgușită. În afară de numele meu frivol în stil *flower-power*, scăpasem în mare parte de ciudățenii în viața mea. Nu fusesem silită să port haine oribile la mâna a doua de la o soră mai mare. Nu fusesem niciodată ultima aleasă într-o echipă la ora de sport. Nu mi se spusese niciodată patru-ochi, gură de metal sau grăsână. Acum eram în mod oficial o ciudată, chiar de trei ori. Un monstru de vrăjitoare radioactivă, aruncătoare de flăcări.

Asta nu-i o veste grozavă pentru cineva de cincisprezece ani, dați-mi voie să vă spun.

Am izbucnit brusc în lacrimi, simțind o nevoie disperată să-mi văd părinții.

- Mamă? Tată? m-am smiorcăit.

Ecoul acestor cuvinte mi-a izbit cu cruzime urechile. Whit a căpătat din nou privirea aceea iritantă de îngrijorare.

Wisty...

- Sst, am șuiert, plângând acum. Mama... mi-a zis despre tot, Whit. Mi-a vorbit despre cum se fac copiii cu multă vreme înainte ca

Vrăjitor & vrăjitoare

părinții oricăreia dintre prietenele mele s-o facă. Mi-a povestit cum s-au îndrăgostit ea și tata - foarte romantic. Iar tata - el mi-a spus despre cele mai jenante momente petrecute la școală. Și despre cât de mândru era de tine și de mine și... și nu se temea niciodată să spună „te iubesc”, ca alți tați. Am inspirat chinuitor. Dar *de ce* nu mi-au spus și despre toate *astea*?

Whit a venit lângă mine și m-a îmbrățișat, cu toată strălucirea.

- Lucrul cel mai rău, Whit, este că poate *mi-au spus*. Și poate că pur și simplu nu eram destul de atentă.

Apoi am început să suspin de-a binelea. Lacrimile mele i-au udat learcă salopeta lui Whit, și el m-a ținut în brațe până când ne-am cufundat amândoi în somn, iar strălucirea mea a slăbit și s-a stins.

Capitolul 24

Whit

Vrăjitor & vrăjitoare

OHO!

Celia a venit să mă viziteze din nou în acea noapte, sau cândva în timpul acelor prime ore chinuitoare în noua temniță. Nu mai eram sigur de trecerea timpului. Nu eram sigur de nimic.

- Bună, Whit, mi-a fost dor de tine, a zis Celia, la fel ca înainte, numai că acum a spus-o făcându-mi cu ochiul. M-am gândit la tine. La cum a fost. La zilele fericite. La prima noastră întâlnire. Purtai tricoul ăla șifonat, de bowling, care-ți place atât de mult. *Pisica vagaboandă*. Ți-aduci aminte?

Sigur că-mi aduceam aminte.

O, Doamne, o, Doamne, o, Celia! Ce se petrece? Mi-am pierdut mințile? De-asta sunt într-un balamuc?

Celia, ascultă, trebuie să-ți pun o întrebare. De ce-ai rămas departe atât de multă vreme? Te rog, dacă nu vrei să înnebunesc de tot, spune-mi ce ți s-a ntâmplat.

Uimitor - în special dacă era un vis - dar Celia a întins mâna și m-a atins. Am putut s-o simt. Asta m-a liniștit. Cât de cât. O simțeam ca pe vechea Celia, arăta ca vechea Celia... și avea același surâs dulce.

- *O să-ți spun* ce mi s-a întâmplat, Whit. Vreau atât de mult...

- Mulțumesc. Am lăsat să-mi scape un oftat din adâncul rărunchilor. Mulțumesc.

- Nu acum totuși. Când o să ne vedem în realitate. În persoană. Nu într-un vis. Trebuie să fim atenți totuși - Cel Care Este Unicul ne urmărește.

N-o puteam lăsa pe Celia să plece iar. Am ținut-o strâns - foarte strâns - și i-am cerut încă o dată vreun fel de explicație rațională.

Apoi Celia s-a desprins de mine, însă doar atât cât să mă poată privi în ochi. Eram încântat să mă uit din nou în ochii ei. Aveam amândoi aceiași ochi albastru-deschis. Prietenii ei obișnuiau să glumească despre copiii pe care urma să-i facem într-o bună zi.

- Iată tot ce pot să-ți spun deocamdată, Whit. Există o profeție. E scrisă pe un zid în viitorul tău. De aceea Noul Ordin se teme atât de mult de tine și de Wisteria...

Nici măcar n-am putut *absorbi* această informație majoră pe care-o promisem până când ea a inspirat scurt și a continuat:

Vrăjitor & vrăjitoare

- Whit, nu pot sta aici mai mult de-atât. Te iubesc. Te rog să-ți fie dor de mine.
- Nu pleca, am implorat-o. Nu mai suport încă o dată. *Celia!*
Plecuse, dar cumva îi auzeam încă vocea:
- O să fim din nou împreună, Whit. Deja îți simt lipsa. Să-ți fie dor de mine. Te rog, să-ți fie dor de mine.

Capitolul 25

Wisty

ÎN DIMINEAȚA ACEEA, Whit și cu mine am fost treziți brusc din somn de un ciocănit, ca de la un băț sau poate bastonul cuiva. Inima mea a luat-o imediat la goană, dar Whit părea încă amețit și dezorientat.

- Celia, a mormăit el.

M-am tras departe de el. Îmi iubeam fratele, dar nu era momentul pentru romantism fără speranță.

- Nu, e sora ta și, ca să-ți aduc aminte, suntem într-o casă, dulce casă din iad, am replicat și l-am plesnit ușor. Trezește-te! Am nevoie de tine aici, amice!

Mi-am ținut răsuflarea când mânerul ușii s-a răsucit încet. Până când Whit să reușească să dea vreun semn de recunoaștere a locului unde ne aflam, ușa se deschisese cu câțiva centimetri, dar singurul lucru pe care îl vedeam prin deschizătură era holul slab luminat.

O voce glacială s-a auzit în sfârșit de dincolo de ușă.

- Mulțumesc, Matroană.

Răceala ei malefică mi-a făcut practic inima să se oprească.

- Mă ocup eu de aici, dacă se poate.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Aveți grijă, a avertizat Matroana. Sunt niște demoni primejdioși.

Mulțumesc pentru grijă, dar cred că o să mă descurc cât se poate de bine.

Ușa s-a deschis mai larg, și o siluetă scheletică și înaltă - aproape inuman de înaltă - a pășit în camera noastră.

Bărbatul arăta ca Moartea în persoană, dar în veșminte moderne. Un costum în nuanța antracitului atârna pe el de parcă ar fi fost construit din umerase. Pielea avea o paloare gălbuie, nesănătoasă, ca o plantă lăsată într-un dulap. Ani de zile.

Instinctiv, m-am dat înapoi. Apoi, ca un șarpe care atacă, o cravașă de piele neagră a biciuit aerul cu un șuierat și m-a lovit cu putere.

- Hei!

Pișcătura era rece ca gheața, apoi arzătoare, și mi s-a tăiat răsuflarea și am dus mâna la piept.

- Nu, n-o să faci asta, vrăjitoareo, a comandat silueta asemănătoare cu a Morții. Vremea în care controlai oamenii și obiectele cu puterile tale malefice s-a încheiat. *Eu* sunt aici acum. Sunt *Vizitatorul* tău.

Capitolul 26

Whit

CÂND MONSTRUL ȚLA BRUTAL și laș a plesnit-o pe Wisty peste mână cu biciul lui ca un șarpe, aproape că am sărit la el. Eram gata să lupt până la moarte, orice-ar fi fost. Nimeni n-o lovește pe sora mea.

Wisty și-a strâns curajoasă mâna la piept și l-a privit lung, cu chipul crispat.

Vrăjitor & vrăjitoare

M-am uitat furios la javra asta de Vizitator, încercând să-i distrag atenția.

- Dă-mi voie să ghicesc. Nu te-a iubit nimeni când erai copil. Sau când ai ajuns adult. Ei, cam nasol!

Apoi, *trosc!* Mi s-a tăiat răsufierea când cravașa m-a plesnit peste față, făcându-mi pielea să crape cu o usturime incandescentă. Sângele a început să-mi alunece pe obraz.

- Asta e prima ta zi întregă la Spital, vrăjitorule, a rostit Vizitatorul. Așa că am să fiu deosebit de amabil cu tine. Dar n-o să mai vorbești niciodată cu Matroana sau cu mine în felul ăsta. Noi suntem singurii care stăm între tine și o soartă mult mai rea decât moartea.

Așadar, există ceva *mai rău* decât să fii răpit în mijlocul nopții, ținut în închisoare, condamnat la moarte într-un proces ridicol și apoi zăvorât într-un spital desființat, împreună cu doi sadici? O să fie *și mai rău*? - Ai terminat? a întrebat el calm. Am ridicat din umeri și tocmai mă hotăram ce să spun mai departe când cravașa a apărut de nicăieri și m-a lovit peste urechea stângă, apoi peste cea dreaptă, apoi în vârful bărbiei.

- Daaaa... Mult mai rău, a continuat Vizitatorul. Dosarul tău indică faptul că nu ești cel mai sclipitor bec din candelabru. În orice caz, ai face bine să înveți atâta lucru: *asta* - a oftat și a arătat în jur către celula noastră umedă și dezgustătoare - este noua voastră casă. Avem gărzi înarmate, camere de securitate, îngrădituri electronice și dispozitive multiple de siguranță despre care nu am libertatea să discut. De asemenea, nu veți avea norocul să ocoliți niciunul dintre aceste sisteme cu șmecheriile voastre. Întreaga clădire a fost modificată ca să vă atenueze energiile, și veți descoperi că nu aveți nicio putere aici. Pe scurt, odată ce ați intrat pe ușă, deveniți efectiv *normali*.

Wisty și cu mine am schimbat o privire însemnând „cu excepția strălucirii”. Jur că uneori ne putem citi mintea unul celuilalt, în special în ultima vreme.

Cât despre confortul camerei voastre, vă rog să observați că singura voastră fereastră spre exterior este îndreptată spre vest și prin ea puteți vedea bezna unui puț de aerisire adânc de zece etaje, al cărui

Vrăjitor & vrăjitoare

fund este prevăzut cu o turbină capabilă să toace o balenă albastră, transformând-o în terci, în mai puțin de zece secunde. Sunteți liberi să vă aruncați oricând. A continuat, ca un portar de hotel care descrie un apartament de lux: Aveți de asemenea propria voastră baie semiprivată, dotată cu hârtia noastră igienică de producție specială, atât de diafană încât ați jura că nici nu există.

M-am uitat în colțul cu baia fără ușă, care conținea o toaletă fără scaun înconjurată de praf și bucăți de tencuială căzută, și am confirmat că da, de fapt, nu exista *hârtie igienică*.

Vizitatorul ne-a privit cu dispreț, strâmbându-și nasul lung și coroiat.

- O să mă întorc din când în când ca să văd ce mai faceți a rostit el cu vocea lui gravă, ca de zombi. Dacă nu vă comportați cum trebuie, ei bine - a făcut o pauză și ne-a aruncat un zâmbet care ar fi făcut și un crocodil să arate vesel - o să aplic pedepse.

Sss! Cravașa a șuierat prin aer, ratându-mi ochiul la mustață.

- Ne vedem curând... *Promit*.

Apoi a plecat, iar încuietorea s-a răsucit în urma lui.

- Nu-mi place prea mult, a remarcat Wisty. Ție?

Capitolul 27

Whit

WISTY A REZUMAT APOI SITUAȚIA cu precizia ei tipică, lipsită de ceremonie.

- E un rahat total, a zis ea.

M-am gândit la asta. Cu toate vânățiile, cucuiele, tăieturile, urmele de bici și hainele sfâșiate, arătam de parcă ne-am fi luptat cu un jder turbat într-o cușcă. În *plus*, am mai puțin de o lună de trăit.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Mult prea optimist, am comentat. Întotdeauna vezi partea bună a lucrurilor, nu-i așa?

Am umblat prin încăpere, încercând să-mi abat atenția de la durerea arzătoare a rănilor. Dar îmi venea greu să formulez gânduri... în afară de cele cu care mă torturam singur, despre burgeri succulenți și milkshake-uri cu vanilie și ciocolată... și cartofi prăjiți cu brânză rasă. Niciodată, în toată viața mea, nu mai fusesem atât de flămând.

Apoi am observat-o pe Wisty stând pe saltea, mișcându-și încet buzele.

- Deja vorbești singură? am întrebat.

- De ce nu? Suntem într-un azil de nebuni. A zâmbit, apoi a căpătat o înfățișare ușor sfioasă. De fapt, dacă vrei știi, încerc să fac o vrajă. Știi tu, să ne scoată de aici. Dacă sunt vrăjitoare, ar trebui să zic „*hocus-pocus*” și să deschid ușa cu o bubuitură.

- Au spus că aici nu avem nicio putere. N-ai fost atentă la Unicul Cu Biciul.

- Serios? Atunci spune-mi că mica mea clipă radioactivă a fost doar un vis straniu, a spus ea.

- Bine, ai câștigat, fetiță strălucitoare. Așadar, crezi că „*hocus-pocus*” o să meargă? Dă-i drumul.

Ea a fluturat mâinile către ușă.

- *Hocus-pocus!* a strigat.

Poc! Ușa s-a deschis îndată.

Capitolul 28

Whit

AICI! AMÂNDOII!

Trupul Matroanei, de mărimea celui al lui Yeti, umplea cadrul ușii.

- Veniți cu mine, viermilor. Presupun că e timpul să învățați cum să căpătați mâncare și apă.

Vrăjitor & vrăjitoare

În mâinile masive ale femeii se aflau două găleți de plastic uzate, pe care le-a aruncat spre noi. Numiți-o intuiție, dar asta deja nu arăta prea bine. Totuși, aș fi făcut orice ca să capăt o înghițitură de apă. Chiuveta din baia noastră nu mergea... și ceea ce se afla în toaletă nu era tocmai, ăăă, potabil.

Am luat fiecare câte o găleată și am pornit după Matroană, care tropăia cu zgomot de-a lungul holului întunecos, cu cheile zângănind la fiecare pas clătinat și cu picioarele nefiresc de mari îndesate în pantofi albi butucănoși.

Am început să disting zgomote în față, și erau vag... animalice.

Mârâieli, mormăituri și țipete.

- Ce-i asta? a întrebat Wisty răgușită. Și acum? Matroana a făcut un semn către capătul holului.

- Este mâncare acolo, foarte, foarte, *foarte* departe. Și apă. Folosiți gălețile. S-a uitat la ceasul enorm cu brățară de oțel de la mână.

- Aveți patru minute. Dacă nu vă întoarceți până atunci - ochii ei negri au sclipit și gura i s-a întins într-o aproximație oribilă a unui zâmbet - atunci o să știi că ați trecut în partea cealaltă. În mod violent.

Întorcându-se, a tropăit înapoi către camera infirmierelor, aflată la cincizeci de metri în spatele nostru.

- Aveți grijă, a strigat.

Îmi simțeam palma deja transpirată în locul unde țineam mânerul subțire de metal al găleții. Coridorul din față noastră avea înșirate pe ambele părți animale... canine, după cât se părea. Câini turbați? Lupi? Hiene cu blana neagră? Oricum, animale flămânde, furioase, ostile, legate de pereți de un capăt la altul al coridorului.

Trebuia să trecem cumva de ele - și înapoi - în patru minute... dar numai dacă voiam mâncare și apă.

Numai dacă voiam să trăim.

Capitolul 29

Wisty

ORICINE S-A AFLAT VREODATĂ în pragul unui dezastru major, poate chiar în fața morții, vă va spune că atunci vă pot trece prin minte lucrurile cele mai banale. Chiar înainte de a fi gata să-mi sacrific viața animalelor, m-am gândit la un câine rău de-a binelea, care locuia lângă noi. Când eram mic, prietenii mei și cu mine treceam întotdeauna cu bicicletele pe partea cealaltă a străzii, pentru că fiara aia părea sălbatică iar nouă ne era teamă că s-ar putea elibera și ne-ar mușca de fund.

Era vorba despre o cățea pe nume Prințesa. Din rasa shih. Iar acum mi se părea doar un ursuleț pufos pe care l-aș fi putut îmbrăca în haine de păpușă la o petrecere.

- Țtia sunt *câini*? a întrebat Whit răgușit, în timp ce porneam pe hol. Sau lupi?

Am clătinat din cap.

- Eu zic că sunt demonii iadului.

- Crezi că ai putea să izbucnești din nou în flăcări? a șoptit

Whit.

- Nu pot s-o fac intenționat, am mârâit, frustrată. Încerc.

Nu se-ntâmplă nimic.

- Bine, atunci, mă duc eu, a replicat Whit cu glas hârâit, scoțând apoi pe gură o mică rafală de aer.

- Nu. Eu sunt mică și iute.

Înainte ca Whit și cu mine să apucăm să terminăm disputa, am văzut o siluetă mărunță, neclară, apărând la capătul holului. Cu o găleată în mână.

- Cine-i ăsta? am murmurat.

Oricine-ar fi fost, a țâșnit deodată înainte, făcând salturi și ocoluri și aproape izbindu-se de zid, repezindu-se spre noi într-un ritm furios. Se afla cam la zece metri distanță când s-a împiedicat brusc și a căzut.

Vrăjitor & vrăjitoare

În clipa următoare, câțiva câini se aruncau asupra lui, mârâind și mușcând. Simpla vedere a acestei scene îngrozitoare mi-a tăiat răsuflarea.

- Trebuie să-l ajut, a zis Whit, făcând o mișcare către amărâtul de jos.

Dar apoi mica siluetă a săltat în sus, cu găleata în mână, și s-a năpustit din nou drept spre noi. Nu-mi dădeam seama dacă era băiat sau fată, dar era cu siguranță un copil, poate cu cinci sau șase ani mai mic decât mine. Sângele îi brăzda bietului de el părul și tricoul zdrențuit. Stăteam într-o parte, când copilul a trecut în fugă pe lângă noi, apoi s-a prăbușit pe podeaua murdară, ghemuindu-se lipit de perete, cu capul și umerii tremurând.

Găleata, care căzuse când copilul se împiedicase, era acum complet goală. Demonii iadului mâncaseră sau băuseră totul, toate acele provizii pentru care amărâtul își riscase viața și membrele.

Plângând încetișor, silueta ghemuită a apucat găleata goală și s-a îndepărtat în patru labe către celula aflată la două uși mai departe pe hol. Și a dispărut înăuntru.

Whit și cu mine ne uitam tăcuți, în stare de șoc.

Matroana a aruncat doar o privire la ceas.

- Șaptezeci de secunde, a zis. *Tic-tac...*

Capitolul 30

Whit

AȚI ÎNCERCAT VREODATĂ să *gândiți zgomotos*? Pare o contradicție în termeni. Dar faci ceea ce e necesar să faci atunci când trebuie să te prefaci că nu auzi sunetele fălcilor și colților care mârâie și mușcă brutal peste tot în jurul tău.

Vrăjitor & vrăjitoare

Trebuia să țip încontinuu în minte, în timp ce goneam de-a lungul holului cu amândouă gălețile. *Fă-o ca și cum ai alerga în cursa de o sută de metri - la campionatul regional. Fugi, fugi, fugi!*

Ah! Am simțit piciorul poticnindu-mi-se, dar nu m-am oprit și am continuat să alerg. Nu campionatul regional, m-am gândit. Campionatul mondial.

- Victorie, victorie, victorie! am țipat nebunește, sperând că n-o să trebuiască să-i explic niciodată lui Wisty că asta era ceea ce scandam uneori în sinea mea când mă aflam într-o competiție, ca să-mi ridic moralul, ca să mă ajute să pretind că eram din cap până-n picioare băiatul american tipic, așa cum credeam că voia toată lumea să fiu.

Suna destul de jalnic în mijlocul unei curse cu obstacole formate din câini turbați, dar funcționa. Am ajuns până la urmă la capătul tunelului cu numai o mușcătură mică - sau poate două... M-am întors, i-am arătat lui Wisty gestul psihotic cu degetul ridicat, apoi m-am repezit pe o ușă.

Și m-am oprit brusc din drum.

Era destul de întuneric. Iar camera părea goală. Asta era ideea Matroanei de capcană? Una bună, dacă stăteam să mă gândesc. Bravo, Matroană.

Vreme de o secundă, m-am simțit mai vulnerabil decât oricând până atunci. Aproape că mă așteptam ca un câine turbat sau un lup să țâșnească din beznă și să mi se năpustească în față.

Mi s-a părut că a trecut o veșnicie până când ochii mi s-au obișnuit, dar în cele din urmă am deslușit două forme ca niște albi lipite de un perete. Matroana nu mințise până la urmă - uimitor! M-am repezit la ele, umplându-mi neglijent gălețile cu terci noroios și cu apă călâie.

Mă simțeam atât de bine, încât mi-am înmuiat fața în lichidul sălcii pentru o sorbitură zdravănă. Mi-am băgat apoi tot capul în apă, și am simțit cum mă inundă un val de energie.

Strângând gălețile la piept, am ieșit în fugă din cameră, apoi am alergat pe hol către sora mea, care țopăia ca o majoretă maniacă.

- Buni demoni! am auzit-o strigând, în zarva lătratului câinilor diabolici. Drăguții mei demoni, lăsați-l să treacă. Fugi, Whit, fugi!

Vrăjitor & vrăjitoare

Chiar în acea clipă, am simțit pe pantaloni încleștarea fălcilor unui animal.

M-am izbit de un perete, dar mi-am păstrat concentrarea - *victorie, victorie, victorie!* - și m-am repezit înainte printre mârâieli și lătrături.

Vederea chipului lui Wisty în fața mea mi-a dat un surplus de energie pentru ultimii câțiva pași. Practic am zburat în brațele ei, iar ea m-a îmbrățișat cu putere.

- Ești uluitor! a izbucnit ea. Te-ai descurcat grozav, Whit! Matroana venea spre noi cu pași mari, ținând pistolul cu electroșocuri la nivelul ochilor.

- Ați încălcat regulile! striga ea. Am *încălcat regulile?* Fără avertisment, a tras în mine. Abia dacă mi-am dat seama ce se petrecuse în timp ce mă prăbușeam, iar gălețile s-au răsturnat și s-au rostogolit pe jos.

- Patru minute și șase secunde! a țipat Matroana. Fără mâncare. Fără apă!

A înhățat gălețile, în timp ce eu salivam pe podea.

Capitolul 31

Whit

PE MĂSURĂ CE TRECEAU ZILELE, sora mea și cu mine am reușit să ținem la distanță moartea prin deshidratare descoperind o infiltrație cu ceea ce speram să fie apă de ploaie sau condens chiar în afara ferestrei noastre dinspre puțul de ventilație. Răsucind o bucată de sârmă pe care să se prelingă și punând la capătul celălalt un pahar de hârtie mototolit pe care-l găsiserăm, obțineam câteva înghițituri la

Vrăjitor & vrăjitoare

fiecare trei sau patru ore. Avea gust de pulbere de ghips, dar ne salva viața.

Toată treaba era atât de aiurea... Săptămâna trecută, o zi proastă însemna să fiu pedepsit pentru că-mi exercitasem dreptul de a nu-mi face tema la trigonometrie și să am de înfruntat două ore de detenție după școală, alături de unii dintre prietenii mei cei mai buni.

Săptămâna asta, fie și numai din simpla plictiseală și deprimare a locului ăștia, aș fi stat în fața manualului de trigonometrie de parcă ar fi fost *Cartea supremă a mașinilor grozave*.

Apoi, într-o după-amiază, stăteam întins pe saltea și mă gândeam la Celia, sperând că o să vină iar, chiar și într-un alt vis, când sora mea a exclamat:

- Whit! Whit! WHIT! Vrei să te uiți la mine, te rog? WHITFORD!

Glasul lui Wisty m-a adus înapoi la catastrofa totală din locul și clipa asta. Am ținut ochii închiși, dorind să mă cufund înapoi în gândurile mele despre Celia.

- *Whit!*

Bățul ei idiot de tobă m-a pocnit peste picior.

- Deschide ochii chiar acum!

- Au! *Ce* e atât de important? M-am dezmeticit, m-am ridicat în capul oaselor și i-am smuls iritat bățul din mână. A venit pizza?

Wisty stătea în fața mea, întinzându-mi jurnalul.

- *Uită-te* la asta! a exclamat ea, scuturându-mi în față cartea prăfuită.

Am luat volumul și am examinat coperta. Mi se părea la fel.

- Și ce? E veche, e prăfuită, e inutilă.

- Răsfoiește paginile. Haide, Whit. Fă-mi plăcerea. Apoi am văzut imposibilul. Dintr-odată, jurnalul era plin de litere, desene, ilustrații. Și un scris de mână care semăna cu al tatii.

- Sfinte...! M-am ridicat în picioare. E cartea următoare din seria lui Percival Johnson. N-ar fi trebuit să apară până anul următor, am zis. Asta-i interesant: *Hoțul de lunete* a fost una dintre cărțile mele favorite din toate timpurile.

- *Ce?* a exclamat Wisty. Vezi același lucru ca și mine? Am întors paginile.

Vrăjitor & vrăjitoare

- La naiba! Am răsfoit mai departe. *Cartea supremă a mașinilor grozave!*

Stai puțin. N-am văzut asta! Wisty mi-a smuls din nou cartea. Nu, nu, e *Istoria artei mondiale!* Și imagini cu operele artiștilor mei preferați, Pepe Pompano și Margie O'Greeffe. Și toate romanele mele favorite!

Alte pagini frunzărite repede.

- Vezi? Ținea jurnalul sub nasul meu, cu filele deschise. Uite, totul despre scriitorul meu favorit, K. J. Meyers. Și are *Schițele lui Bruno Genet*. Și *Saga fetei de foc*. Chiar aici!

M-am uitat. De data asta am văzut *Compendiul costumelor de baie, ediția de lux*.

Whit, cred că am priceput, a spus Wisty cu un soi de uimire tăcută. Cartea arată fiecăruia dintre noi ceea ce vrem să vedem. Apoi a făcut ochii mari și m-a privit fix. E magică! D-asta ți-a dat-o tata. Am luat jurnalul înapoi de la Wisty.

- Arată-mi unde e Celia, am încercat șovăitor, apoi chiar mi-am ținut răsuflarea, ca și cum aș fi așteptat ceva.

Nimic. În afară de cazul în care *Cartea supremă a mașinilor grozave* ar fi trebuit cumva să mă ducă la Celia.

- Trebuie să ne dăm seama cum funcționează toate astea, a spus Wisty încordată. Știu că tu ești convins că sunt nebună, dar încep să cred cu adevărat în noi. În magia noastră. Trebuie doar să exersăm, Whit. Trebuie să muncim mai mult. Poate că tu ești vrăjitor. Poate că eu *sunt* vrăjitoare.

Capitolul 32

Wisty

AM AVUT CÂNDVA O PROFESOARĂ de-a dreptul nemaipomenită, doamna Solie, care ne spunea că descoperise singurul secret adevărat al fericirii. Zicea că este vorba de a vedea viața ca pe o jumătate plină, în loc de o jumătate goală, indiferent ce ți se întâmplă. De fapt, n-aveam nimic împotriva. Dar cum rămâne cu situația când e plină doar în proporție de 0,000001?

Zilele treceau - și mereu erau teste, teste, TESTE. Teste medicale, teste de forță fizică, teste de inteligență, teste de "normalitate", teste de patriotism, plus și mai multe teste medicale.

Într-o noapte, când abia dacă eram trează și sufeream de dureri absolut îngrozitoare din cauza foamei, au venit și l-au luat pe Whit din celulă.

- Nu puteți! am țipat. Încă n-a venit timpul! Am socotit Nu e timpul! N-are optsprezece ani!

Dar următorul lucru pe care mi-l aduc aminte este că Matroana mă scotea și pe mine din cameră, apoi mă împingea de-a lungul unui coridor lung, până la o fereastră singuratică.

A arătat afară, către curtea acoperită cu ciment de dedesubt. Fredona abia auzit, și-i simțeam răsuflarea urât mirositoare:

- Mulți ani trăiască, mulți ani trăiască, laa muuulți ani... Whit o să moară... Whit o să moară...

Sângele mi-a înghețat în vine și inima aproape a încetat să-mi bată. În curte se afla o spânzurătoare de modă veche. Ea a continuat:

- Cine o să moară, cine o să moară, laa muuulți ani... și apoi a izbucnit într-un râs hidos ca un zbieret de măgar.

Câteva secunde mai târziu, un grup de gardieni l-au împins pe Whit înaintea lor, în curte. Avea mâinile și picioare încătușate, ceea ce-l făcea să se poticnească în mers.

Am încercat să înghit în sec dar n-am reușit, în vreme ce urmăream un gardian care punea o glugă neagră pe capul lui Whit.

- *Nu!* am strigat, lovind geamul cu pumnii. Nu! Am bătut din nou, am clipit și brusc...

Cădeam.

Capitolul 33

Wisty

CU RĂSUFLAREA ÎNTRETĂIATĂ și clipind din ochi, m-am uitat în jur prin celula claustrofobică a închisorii, cu adrenalina deja îmboldindu-mi creierul să se trezească. L-am văzut pe Whit clipind, surprins și somnoros. Apoi s-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat intens la mine. În acel moment mi-am dat seama că fundul și spatele mă dureau, și totul s-a lămurit.

Plutisem prin somn. Coșmarul despre spânzurătoare mă trezise, și mă pomenisem... în aer.

Din nefericire, fundulețul meu osos nu era proiectat pentru prăbușirea pe o podea tare de la o înălțime de, să zicem... poate un metru douăzeci?

- Ăăă, Wisty, a spus Whit, pluteai... Prin aer.

Încă zguduită de visul oribil, simțeam sudoarea rece uscându-mi-se pe ceafă. Am privit deasupra mea, ca și cum aș fi putut vedea cablurile și scripeții care-mi făcuseră posibilă plutirea. Nu se vedea nimic.

- Pluteai, a repetat Whit, pe un ton uluit. În somn. Și cred că n-avem nicio putere specială aici...

Voiam să neg, dar iată-mă, cu dureri de spate, și simțise cu siguranță cum căzusem prin aer. M-am ridicat, rămânând în picioare în același spațiu în care, ăăă... plutisem.

Experimental, am fluturat bățul de tobă inutil. Nu s-a întâmplat nimic.

- Sora mea, vrăjitoarea, a râs Whit. De ce nu poți și tu să faci să apară un cheeseburger dublu sau altceva folositor? Înghețată sundae uriașă? Un pistol cu electroșocuri?

Vrăjitor & vrăjitoare

Am oftat și m-am dus să mă așez lângă el pe saltea.

- Râzi, Whit, dar... toată chestia asta cu vrăjitoarea și vrăjitorul... Flăcările... Strălucirea... Oprirea ciocănelului. Acum, plutirea. Chiar cred că suntem... magici.

Mă simțeam de parcă aș fi spus „chiar cred că sunt supermodel”.

- Așa e, detectiv Allgood, a replicat Whit. Iar acum trebuie să ne dăm seama cum să concentrăm vrăjitorii din noi să ne scoată din groapa asta de gunoi.

- OK, am zis, ciocănind ușor podeaua cu bățul de tobă. Era doar un idiot de băț de tobă, dar descoperisem că mă simțeam mai bine cu el în mână - poate că mă ajuta să gândesc sau reușea ceva asemănător, legat de dispoziție.

- Aș putea să izbucnesc în flăcări și să-i dau foc Matroanei, am sugerat. Dacă mi-aș putea da seama însă cum s-o fac intenționat!

- Grozav. Și pe urmă o să ne alegem cu o uriașă arșă, plus o mulțime de gardieni furioși, a comentat Whit.

- Corect. Poate că aș reuși să zbor pe deasupra puțului de aerisire, am propus, uitând-mă la fereastra micuță și întunecată de deasupra capului meu, apoi închipuindu-mă cum cad în el, multe etaje până la fund, și sunt pulverizată de turbina de dedesubt.

- Poate că putem pocni din degete și o scară de aur o să apară de nicăieri, cu îngeri care cântă și ne arată drumul către salvare, a spus Whit posomorât. Sau poate c-o să facem doar să ne crească aripi și-o să zburăm de-aici. Am pufnit.

- Mda. Copii cu aripi... Asta-i mai probabil.

Bum!

Whit și cu mine am sărit în aer aproape jumătate de metru, apoi ne-am răsucit către ușă. Se deschisese și izbise peretele ca un șut puternic. Am așteptat, încordați amândoi ca niște arcuri abia întoarse.

Un lucru aflaserăm deja: orice-ar veni pe ușa aia, nu era bun.

Capitolul 34

Wisty

- MICUL DEJUN E SERVIT! Ouă ochiuri cu șuncă, fructe proaspete, vafe și sirop... Doar *glumeam*, copiii!

Vizitatorul și-a făcut apariția, îmbrăcat iarăși în negru, cu ochii verzi glaciali licărind ca și cum ar fi avut febră. M-am gândit că, dacă s-ar uita la mine destul de mult, sângele ar începe să-mi înghețe în vine.

A pășit mai mult în interiorul camerei, examinând totul ca și cum ar fi fost vreun investigator pedant al scenei unei crime, ciocnind pereții, verificând rezistența ferestrei de sticlă armată de la ușă.

- Ținerea voastră aici este o irosire de timp, spațiu, bani, a murmurat el, fără să-și dea osteneala să se uite la noi. Așteptarea până la optsprezece ani este arbitrară. Sunteți o risipă de bani ai contribuabililor... să fiți hrăniți, adăpostiți.

- Ăăă, nu sunt expert în economie, domnule, a vorbit Whit cu un surâs atât de fals încât îmi dădea *mie* dureri de măsele, dar chiar și eu știu că nu-i costă pe contribuabili mai mult de zece cenți pe zi să ne țină aici. Vizitatorul s-a uitat urât la noi de la intrarea în baie.

- Credeam că ai învățat să nu-mi răspunzi obraznic, idiotule! A băgat mâna în buzunarul de la costum și a scos o periuță veche de dinți. Ca pedeapsă, veți freca baia cu această unealtă de curățare. Când mă întorc, ar fi mai bine ca în ea să domnească igiena dintr-o sală de operații. Vizitatorul a scris ceva pe un clipboard. Nu e loc în Noul Ordin pentru cei ca voi, a murmurat el.

- Scuzați-mă, domnule - am deschis gura în sfârșit - dar exact ce anume este Noul Ordin?

Vizitatorul s-a întors și s-a uitat fix la mine. Cravașa neagră se legăna amenințător, agățată de un braț. Apoi a început să vorbească - în întregime cântat:

- Noul Ordin e un nou viitor luminos. E un viitor care înlocuiește libertățile coruptoare și iluzorii ale așa-numitelor

Vrăjitor & vrăjitoare

democrației cu o disciplină superioară. A fost nevoie de mulți, mulți ani de planificare, de mutații politice strategice, de sondaje științifice, de cercetări demografice, de transmiterea de mesaje precise și de alegeri atent monitorizate... Pentru că în acest moment rar din istoria umană, cei care au valori și principii au posibilitatea de a face doar ce este mai bine. Iar o parte din ceea ce este mai bine, desigur, constă în a lua măsuri pentru eliminarea anormalilor, criminalilor și a tuturor celor care amenință prosperitatea și calea Noului Ordin. Și-a trecut mâna peste părul lins spre spate și a adăugat: Cum sunteți voi doi!

- Dar... ce-i rău cu noi, domnule? am întrebat de parcă aș fi fost proasta permanentă a clasei.

Ochii glaciali ai Vizitatorului s-au îngustat; s-a apropiat de noi până când i-am simțit mirosul slab de naftalină și de balsam de păr.

- Știi ce e rău cu voi. Sunteți ca un virus, a șuierat el. Voi doi sunteți soiul cel mai rău de anormali. Artiști de circ. Iluzioniști.

Aproape că am rămas cu gura căscată.

- Dar nu suntem decât niște copii!

- Copii, a scuipat el, ca și cum ar fi rostit „bășică plină cu puroi”. Mulți, *foarte mulți* copii sunt inacceptabili pentru Noul Ordin.

În acel moment ar fi trebuit să tac din gură, să-mi șterg de pe față orice expresie și să stau liniștită până pleca, în schimb, am bătut din picior.

- Nu. Suntem. Decât. Niște. *Copii!*

Ultimul cuvânt a fost practic un țipăt, și când Vizitatorul și-a ridicat deasupra capului cravașa, cu o privire de maniac încântat pe față...

Vâjjj! Eram în flăcări pentru prima oară de când ajunseserăm la noul Alcatraz. Flăcări mari. Impresionante, chiar și pentru o incendiatoare ca mine.

Whit a aclamat:

- Bravo, fetiță! Prin perdeaua de flăcări care dansau, l-am văzut pe Vizitator holbându-se la mine îngrozit, apoi retrăgându-se grăbit către ușă. Am deschis larg brațele și am pornit-o către el ca un zombi.

- Ce zici de o îmbrățișare, amice?

- Monștrilor! a strigat Vizitatorul chiar înainte să trântească ușa de la celula noastră.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Ai fost cam departe de a dovedi că suntem doar copii, fetiță din infern, a comentat Whit. Dar, oricum, foarte cool.

Capitolul 35

Wisty

AM CUFUNDAT PERIUȚA DE DINȚI în toaleta plină cu apă cenușie și am frecat încă doi centimetri de podea. Cântam de parcă mi-aș fi pierdut mințile - și probabil că așa și era...

„Am lucrat la calea ferată, cât e ziua de lungă...”

Până acum trecusem prin fiecare cântec *bun* ale cărui versuri mi le puteam aminti - și credeți-mă, sunt *o mulțime* - dar în clipa de față ajunsesem la fundul sacului, întorcându-mă în vremea grădiniței. Fusesem regin[absolută la karaoke, pentru că, de când mă știu, părinții mei puneau acas[tot felul de muzici: chestii vechi, chestii noi, clasică, blues, jazz, rock, pop și da, da, chiar și hip-hop. Vorbesc despre orice, de la Toasterface la Ron Sayer și la Lay-Z.

Atât de grozavi erau părinții mei. Adică sunt.

Acel gând trecător, dulce-amăru, despre mama și tata m-a scos din rutina curățatului, și a trebuit să cânt încă și mai tare ca să intru la loc. Era limpede că Whit nu era interesat să asculte.

- Așadar, Vizitatorul se teme de foc, a constatat Whit, rezemându-se de perete pentru o pauză de lucru.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Da, Whitford, *cei mai mulți* dintre oameni nu se sperie când cineva izbucnește brusc în flăcări, am replicat, dându-mi ochii peste cap. Ce mai pământău e Vizitatorul ăla!

- Suntem o vrăjitoare și un vrăjitor. Dar știm măcar ce *înseamnă* asta? a continuat Whit. A trecut mult timp de când am citit basme. N-aș putea nici măcar să-ți spun ce-ar trebui să facă vrăjitoarele și vrăjitorii... în afară de faptul că... n-ar trebui totuși să fim în stare să facem lucrurile măcar *intenționat*, în loc de toate cheștiile astea asupra cărora n-avem niciun control?

- Știu. Dacă aș avea zece cenți pentru fiecare „abracadabra” pe care l-am spus fără să se întâmple nimic, aș putea să-mi cumpăr o garderobă nou-nouță. Cu câte un cățel drăgălaș, de mărimea unei poșete, care să se asorteze cu fiecare toaletă. Am făcut o pauză pentru că mă durea mâna. Stai, îmi iau vorbele înapoi. Nici măcar nu *vreau* asta. Vreau...

Whit mi-a întrerupt reveria.

- Trebuie să aibă vreun rost...

Vocea i-a fost retezată de un icnet sugrumat. Am sărit în picioare. Whit se holba la brațul lui. La fel și eu.

Mâna i se cufundase direct în perete.

Nu „cufundat” ca și cum ar fi dat un pumn drept în ciment. Mai degrabă „cufundat” ca și cum, nu știu, moleculele care alcătuiau peretele se rearanjaseră în jurul mâinii lui.

- Ăăă, poți să-ți *scoți* mâna? am întrebat. Te rog, încearcă. O privire îngrijorată a traversat chipul fratelui meu, dar și-a scos mâna fără nicio durere sau rezistență vizibilă. Am examinat-o amândoi: aceeași veche mână. Apoi a lipit-o de perete și a împins din nou, cu blândețe. Mâna s-a cufundat câțiva centimetri, conturul estompându-se sub moleculele peretelui.

- Pot intra numai până la cot, a raportat el. După aceea, peretele se întărește oarecum la loc.

Am clătinat din cap.

- Absolut bizar. Dar și folositor? Nu prea, dacă nu poți trece complet în partea cealaltă. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ți băga acolo capul!

Vrăjitor & vrăjitoare

Imediat după asta am auzit vocea lui Whit, înăbușită, își înfipsese capul în perete.

- N-o să-ți vină să crezi! Cuvintele ieșeau deformat.
- E complet amețitor!

Capitolul 36

Whit

AM CLIPIT - ȘTIȚI VOI, ca în jocul cu cine clipește primul pierde.

Vedeam... o lume numai a umbrelor. Arăta ca o cu totul altă dimensiune, o altă realitate. Totul era negru, sau cenușiu sau cu o tentă de verde strălucitor. Puteam distinge forme neclare mișcându-se și fragmente aprinse de conversație distorsionată. Era cam ca atunci când te uiți la un film horror pe un televizor vechi, cu o recepție incredibil de proastă. W isty începuse să mă tragă de tricou din partea cealaltă a peretelui. Abia îi auzeam vocea, și faptul în sine mă speria.

Unele dintre umbre deveneau mai limpezi - pentru că veneau mai aproape, ceea ce nu-mi plăcea în mod deosebit.

- Rămâneți pe loc, am încercat să spun, dar îmi pierdusem vocea.

Apoi unul dintre oamenii-umbre s-a întors spre mine oricum, de parcă mă putea auzi.

Vrăjitor & vrăjitoare

Arăta cu siguranță ca o siluetă umană. Apoi, gura i s-a deschis - nimic altceva decât o pată înformă într-o lume de umbre întunecate. Dacă silueta spunea ceva, eu nu înțelegeam.

Încet, încet, s-a apropiat - cu prudență. Apoi am auzit limpede cuvintele:

- E cineva acolo?

În timp ce priveam, într-o tăcere uluită, chipul umbrei a devenit mai clar - până când am țipat.

Era Celia.

Și de data asta nu era un vis.

Capitolul 37

Whit

- CELIA! AM STRIGAT, dar îmi simțeam gâtul parcă jupui și vocea părea să-mi fi fost furată din nou, ca să nu mai vorbim că genunchii începuseră să-mi cedeze.

Celia a încrămenit, uitându-se peste tot în jur, ca și cum nu m-ar fi văzut stând chiar acolo, la câțiva metri depărtare de ea.

- Celia! Eu sunt, Whit. Te văd! Sunt aici! *Indiferent unde este asta.*

Dintr-odată, ochii ei s-au întâlnit cu ai mei. A clipit. A clipit a doua oară. Apoi a făcut un pas în spate, surprinsă.

- Eu sunt. Chiar sunt aici. Ai zis că o să ne întâlnim din nou. În realitate.

Pe partea cealaltă, Wisty încă îmi striga numele, țipând după mine să mă întorc. Eu însă nu-mi puteam smulge ochii de la Celia. Pielea ei părea chiar și mai palidă decât în vise.

Vrăjitor & vrăjitoare

Dar ochii străluceau încă, îmi spuneau adevărul, iar ea era la fel de frumoasă ca întotdeauna, poate chiar mai frumoasă. Avea lumina asta interioară...

- Whit?

Și-a lins buzele - un obicei familiar al ei, când era agitată - și în cele din urmă s-a apropiat.

- Whit, te văd acum. Cum ai... unde ești?

- Mă crezi sau nu, sunt în baia unei celule dintr-un spital de nebuni, am răspuns, iar cuvintele se îndepărtau în zbor de mine.

Simțeam că trebuia să întind mâna după ea. Poate că o puteam trage pe Celia după mine.

- Dar tu unde ești?

Celia mi-a aruncat cea mai ciudată dintre priviri, și o gheară rece mi-a strâns inima.

- Whit, a șoptit ea insistent, trebuie să pleci chiar acum. N-ar trebui să fii aici. E periculos!

- De ce? am răbufnit.

- Îmi pare rău, a început Celia, dar trebuie să-ți spun ce s-a întâmplat cu adevărat cu mine.

Apoi vocea i s-a frânt, și a început să plângă.

- M-au ucis. Au zis... că a fost din cauza ta și a surorii tale. S-a întâmplat la Spital, Whit. Noul Ordin și Cel Care Este Unicul - el este în spatele lucrurilor ăstora. E atât de groaznic, atât de puternic!

Plângeam și eu acum. Trupul îmi tremura și-mi amorțise la extremități.

- Te văd. Ai spus că o să ne întâlnim. Și ești aici, cu mine. Nu ești moartă, Celia!

- Nu mai veni aici, Whit, m-a avertizat. Aici e Tărâmul Umbrelor. E un loc pentru spirite. Asta e ceea ce sunt acum. Sunt o fantomă.

Capitolul 38

Whit

- WHIT, ÎNTOARCE-TE în secunda asta! *Whitford!*

Dintr-odată, am simțit brațele subțiri ale lui Wisty înfășurându-se foarte strâns în jurul taliei mele.

- Wisty, nu!

Am încercat s-o împing la o parte, dar ea fusese întotdeauna ca scaiul, în stare să se agate, și chiar cu putere. O simțeam proptindu-și picioarele în perete, apoi trăgând de tare cât putea, chiar dacă eu mă împotriveam.

Fie că nu mai eram atât de vânjos pe cât fusesem, fie Wisty devenise mai puternică decât oricând, m-a smuls din perete, departe de Celia, și-am zburat împreună de-a curmezișul încăperii, izbindu-ne cu forță de peretele opus.

Ne-am desprins unul de altul, dar eu m-am repezit înapoi la perete ca un posedat.

- Whit, nu! a țipat Wisty. *NU! Nu, Whit! Te rog!*

- Celia! am strigat, cu buzele lipite de suprafața rece. Întoarce-te!

Am împins în perete. Am bătut cu pumnii în el. Am încercat să trec cu pumnul prin el. N-am reușit să intru din nou. În cele din urmă, am renunțat și m-am prăbușit.

Wisty nu făcea decât să se uite lung la mine, cu mâinile împreunate în creștetul capului. Avea toate motivele să creadă că am luat-o razna de-a binelea.

- Wisty, am văzut-o pe Celia.

- *Ce?* Se holba la mine, fără expresie. *În perete?*

I-am povestit tot ce văzusem, tot ce-mi spusese Celia. Cum fusese ucisă din cauza noastră. Cum era acum o fantomă...

Vrăjitor & vrăjitoare

Wisty rămăsese fără cuvinte, în timp ce încerca să absoarbă următoarea întorsătură incredibilă din viața noastră: *eu văzusem și vorbisem cu o fantomă!*

Apoi am auzit cum se deschide ușa de la celulă.

Capitolul 39

Wisty

MATROANA A INTRAT și ne-a informat că ne duceam înapoi să-l vedem pe judecătorul Ezekiel Unger - tocmai pe el! Poate că fusese o greșală, și nu eram vrăjitori? Sau părinții noștri interveniseră cumva? Orice-ar fi fost, se întâmplase ceva major. Poate că urma să ne recăpătăm o fărâamă de umanitate.

După un rămas-bun nu prea tandru de la Matroană, a urmat o călătorie rapidă într-o dubă murdară, în care dăinuia mirosul de cocleală al sângelui, și poate un iz de ceva ce fac animalele foarte speriate.

- Tremuri, a observat Whit.

M-a sărutat cu blândețe în creștetul capului. Fapt este că ne iubiserăm întotdeauna, dar ne ciondăniserăm pentru lucrurile cele mai meschine și mai ridicole. Asta se terminase acum. *Viața*, așa cum spune zicala mai-înțeleaptă-decât ați-putea-crede, *e prea scurtă*. În

Vrăjitor & vrăjitoare

plus, mi se părea atât de evident totul: Whit era un frate grozav! Îmi doream să nu fi fost nevoie de o gaură de iad a Noului Ordin ca să-mi dovedească asta.

Duba s-a oprit cu un scrâșnet, și am fost smulși pur și simplu afară din ea. Am intrat într-o clădire înaltă, unde ne-am trezit înconjuțați brusc de normalitatea rigidă, monocromatică, a Noului Ordin: lumini strălucitoare, un coridor ca de tribunal, oameni cu înfățișare regulamentară ai Noului Ordin purtând haine ordonate, plictisitoare, ale aceluiași Nou Ordin, telefoane celulare sunând cu tonuri preprogramate la unison, într-o singură notă. Peste tot erau imagini ale Celui CARE Este Unicul. Iar sigle negru pe roșu ale N.O. apăreau pe toți pereții. Făceau ca zilele și nopțile noastre din închisoare să pară ceva mai suportabile. Cel puțin fuseserăm scutiți de rahatul *ăsta...*

Whit și-a apropiat fața de a mea și mi-a șoptit:

- Dacă avem vreo șansă, fugim! Ne luăm de mâini și fugim! Și nu te uita în urmă, indiferent ce se-ntâmplă. Un gardian a deschis o ușă bogat sculptată, după care...

lată-ne înapoi în sala aia oribilă de judecată. Și acolo se afla judecătorul Ezekiel Unger, arătând ca vărul primar favorit al Morții.

- Unicul Care Judecă! a anunțat un lacheu cu un zâmbet prostesc pe față.

Ca și cum am fi uitat, poate, cum arăta marea jigodie...

De data asta nu exista niciun juriu care să ne urască, niciun public care să ne batjocorească. Doar Unicul Care judecă, gardienii înarmați și... *Vizitatorul*. Am gemut în sinea mea când l-am văzut. Probabil că ne adusese aici cu acuzații pentru curățarea necorespunzătoare a toaletei sau pentru vărsarea găleților în Coridorul Câinilor Turbați.

Judecătorul Unger citea un raport gros, aruncând doar câte o privire scurtă, dezgustată, către noi, înainte să întoarcă o nouă pagină și să citească mai departe.

- Wisteria Allgood, a rostit în cele din urmă judecătorul, ridicându-și către mine ochii lipsiți de viață. Whitford Allgood...

Cumva, reușea să facă terminația „good” din numele nostru să sune ca răul însuși.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Sper că vă face plăcere șederea la Spital?
- Fantastic, am replicat - n-am putut rezista. Cinci stele.
- Am aici rapoartele voastre medicale, a continuat el, ignorându-mă complet, fluturând documentul gros ca și când n-ar fi cântărit absolut nimic.

Ochii lui ne străpungeau ca niște lasere.

- Testele voastre au ieșit... *normale*. Fiecare test, până la ultimul!

Inima mi-a tresărit ușor. Slavă Domnului! Toate astea fuseseră o greșeală groaznică, groaznică. Acum urma să fim înapoiți părinților și să mergem acasă. Coșmarul se terminase, în sfârșit.

- Vreau să știu chiar în clipa asta, a continuat judecătorul, pe cine ați mituit. A fost el? A fost Vizitatorul? Bănuiesc că el a fost...

Capitolul 40

Wisty

MITUIT? S-A ÎNECAT WHIT, și am crezut că s-ar putea să-i explodeze creștetul capului și să înceapă să se învâртеască. În acest moment aș putea spune cu sinceritate: s-au *întâmplat și lucruri mai ciudate*.

- Vizitatorul? am exclamat. N-ai de ce să te temi în privința asta - crede-mă, e un sadic loial și vrednic.

- Sigur că ați mituit pe cineva! a țipat judecătorul. *Normali?* sunteți lucrul cel mai îndepărtat de normal care există! Corupt nu înseamnă normal! Înșelător nu înseamnă normal! Primejdios pentru societate nu înseamnă normal! Whit era foarte aproape de limită.

- Si nici complet *nebun* nu e normal! *Cu ce* am fi putut mitui pe cineva? Cu terci? Cu excremente de șoarece? Cu sfaturi pentru frumusețe de la ciudățenia aia de Matroană?

Chipul judecătorului Unger s-a făcut aproape vânăt de furie.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Nu tu pui întrebările, drăgălașule! s-a răstit el, împrôșcând furie așa cum fântânile italiene stropesc cu apă. Tu răspunzi la întrebări! Acum, pentru ultima oară, *cine a fost?* Știu că n-a fost Matroana. E sora mea preaiubită...

Ăsta-i un adevărat șoc, m-am gândit, istovită, și mi-am notat în minte să nu mai fac glume despre Matroană astăzi.

- Și, a continuat el, dacă mai spui un singur cuvânt împotriva ei, te voi acuza de sfidarea curții. Pedepsa pentru asta va face restul să arate ca o grădiniță de copii.

Ești un gândac josnic și mizerabil, mi-am spus. Între timp, Whit riposta:

- Îmi pare rău. Poate că mașinile de testare ale micilor tăi lachei nu mergeau cum trebuie în ziua aia?

- Taci din gură! a urlat judecătorul. Evident că i-ați făcut ceva aparatului de testare. Ați folosit vrăjitoria pe ea! Ați măsluit rezultatele!

Gândac! Ești un gândac! strigam în minte. *Măcar da-aș putea să-l transform pe judecătorul Unger într-un gândac*, m-am gândit. *Sunt vrăjitoare, așa-i? De ce să nu pot face asta? De ce, de ce, de ce?*

Prefă-te în gândac, am murmurat încetișor. *Prefă-te în gândac!*

Creierul începea să mă doară din cauza efortului. Vrăjitoarele aruncă vrăji. Eu nu știam vrăji. Îmi aminteam doar câteva versuri de când eram mică. Știam versuri despre gândaci?

Singurul cântecel la care mă puteam gândi era:

*Muște în bucătărie,
Muște-n noaptea azurie,
Muște la apa curgătoare,
Muște la prima rază de soare.*

Și cine știe ce naiba înseamnă *asta*?

Judecătorul țipa încă la Whit, iar chipul lui Whit era încremenit - încerca atât de tare să nu-și iasă din fire. O soră recunoaște semnele.

Dintr-odată, un bâzâit puternic mi-a distras atenția, și mi-am mutat privirea de la Whit la aerul de deasupra mea.

Vrăjitor & vrăjitoare

Era posibil?

Sunetul devenea mai puternic, și apoi unul dintre gardieni a exclamat:

- Ce nai...? Hei! Doamne Dumnezeule, sfinte Doamne! Sala de judecată se umpluse brusc de tăuni enormi, care înțepau.

Adusesem o plagă¹.

¹[Aluzie](#) la cele zece plăgi biblice.

Capitolul 41

Wisty

TĂUNI. ATACAU ÎN PICAJ ori încotro mă uitam - tâlhari înnebuniți, hotărâți să ne sugă sângele. Eu îi creasem. *Am scrântit-o de-a binelea.*

Dacă cineva ar fi aruncat în sala de judecată un sac plin cu bombe urât mirositoare și niște petarde M-80 chiar în acel moment, n-ar fi putut provoca o zarvă mai mare. Gardienii duri își fluturau frenetic brațele deasupra capului și țipau ca niște băieței care se împiedicaseră de un cuib de viespi.

Judecătorul Unger rămăsese cu gura căscată, paralizat de groază. A închis-o repede când câțiva tăuni enormi au încercat niște misiuni kamikadze spre gâttejul lui.

Whit și cu mine ne-am ghemuit sub o masă.

- Ce se petrece? a întrebat el. Tu ai...

- Ăăă, am început, cu un aer vinovat. Poate. Da.

- Wisty, ce-ai făcut? mi-a șoptit Whit la ureche.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Nu știu exact ce-am făcut, am răspuns. Era un cântecel despre muște în noapte și prima rază de soare.

Bâzâitul s-a stins brusc.

Gata? m-am întrebat. Asta-i toată plaga?

Capitolul 42

Wisty

M-AM UITAT AFARĂ DE SUB MASĂ și l-am văzut pe Vizitator răsucindu-se spre noi și biciuind aerul cu brațele ca niște bețe. Judecătorul Unger privea de sub cortul format de robă, cu ochii de mărimea unor mingi de baseball. Apoi un gardian a răcnit:

- O, Doamne!

- Dumnezeule, nu! a țipat altul. Asta-i mai rău! Mult mai rău!

Nu-mi venea să cred ce vedeam acum. Toate muștele dispăruseră. Dar, lipite pe brațele și fețele tuturor - pe orice porțiune de piele neacoperită - se aflau... pete mici, de culoare închisă.

Care se mișcau!

- O, Doamne, a murmurat Whit. Muștele s-au transformat toate în *lipitori!*

- Eu n-am zis nimic despre lipitori, am șoptit pe un ton defensiv.

După cât se părea, micii și dezgustătorii sugători de sânge erau al naibii de elastici. Un gardian a încercat să-și smulgă un parazit de

Vrăjitor & vrăjitoare

pe buză și acesta s-a întins și iar s-a întins, până când s-a rupt, lăsând o mizerie gălbuie dezgustătoare. Alte lipitori se agățau de pereți, de birouri și scaune - mii de lipitori, mișcându-se de colo-colo ca niște cercezuși gigantici în căutarea sângelui. Unele cădeau de pe tavan.

- E, probabil, cel mai respingător lucru pe care l-am văzut vreodată, a comentat Whit. Chiar și având în vedere prin ce-am trecut la Spital. Într-un fel, îmi place.

- Hei, am exclamat, în cazul în care n-ai observat, nu par să se târască și peste noi.

Apoi o voce tunătoare a umplut sala de judecată.

- *Încetați! Încetați cu absurditatea asta de grădiniță!* Gata cu muștele, gata cu lipitorile, gata cu dezordinile necuviincioase de orice fel...

Dintr-odată am simțit o slăbiciune în genunchi și o amorțeală - paralizie, de fapt. Mi-am adus aminte senzația - Cum puteam uita?

Era acolo, tocmai își făcuse apariția și deja ruinase totul. Eticheta apăsătoare, Noul Ordin, uniformitatea plictisitoare ... totul revenise la locul lui.

- Eu sunt Cel Care Este Unicul. Doar pentru cazul în care ați uitat sau poate v-ați reprimat amintirea.

A înaintat cu pași mari până când a ajuns să ne domine, pe Whit și pe mine.

- V-am observat: aici, în sala de judecată, și dincolo, la Spital. Vedeți voi, copii, eu sunt pretutindeni și, evident, sunt atotputernic, iar voi nu sunteți! S-a uitat la Whit și chiar i-a făcut cu ochiul. Pot chiar s-o reduc la tăcere pe sora *ta*. Așa că cine se poate îndoi de puterea mea? Acum... vor fi și mai multe teste, teste, teste, *teste*. Până când găsim răspunsul pe care-l caut, până când rezolvăm enigma familiei Allgood. Vreau să știu totul despre puterea lor! Antigravitație? Vindecare? Nemurire? Transformare fizică? Telechinezie?... Duceți prizonierii înapoi la Spital! Și gata cu tacticile bazate pe amabilitate. Dublați-le însărcinările, dublați-le testele, dublați disconfortul. Vreau *răspunsuri!*

În cele din urmă, Unicul s-a aplecat spre mine, oprindu-se doar la câțiva centimetri de bărbia mea.

Vrăjitor & vrăjitoare

- *Vrăjisteria*, e ceva ce-ai vrea să spui? Absolut orice? Poate că te-a jignit expresia „absurditatea de grădiniță” pe care am folosit-o ca să descriu trucurile tale meschine de astăzi, de aici? Ei bine, cunoști celebra zicală - sigur că da - „TRUCURILE” SUNT PENTRU COPII! Luați-i pe amândoi din fața ochilor mei!

Și apoi, jur că e adevărat, parcă a trecut un uragan de categoria a cincea prin sala aia de judecată - după care Cel Care Este Unicul a dispărut.

Pe aripile vântului?

Capitolul 43

Wisty

CARE ERA ZICALA AIA TÂMPITĂ? Ceea ce nu te omoară te face mai puternic. Ei bine, poate că exista ceva adevărat în ea. Mă simțeam cu siguranță mai puternică, și mai furioasă. Ardeam pe dinăuntru.

Când ne-am întors în celula noastră de la Spital, mă așteptam ca Matroana să se repeadă înapoi și să ne paralyzeze cu pistolul până când am fi implorat milă. Mă așteptam ca Vizitatorul să vină și să ne biciuiască până ne făcea bucăți cu cravașa lui. Mă așteptam să ne arunce la demonii iadului, pentru cina *lor*.

În schimb, a fost ceva mai rău de-atât.

L-au trimis pe... Byron Swain!

Byron Mucosul Trădătorul Lingăul Colaboraționistul Supraveghetorul-de-holuri Swain. Mi-aș fi dorit să fim înapoi la școala, pentru ca Whit să-i poată da câțiva pumni și să-l trântască în țărână.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Salut, prizonieri, a rostit Byron cu vocea aia insinuantă, nazală, care putea face o statuie a lui Iisus să-și dea ochii peste cap în semn de dezgust.

- Ce vrei? Chiar nu puteai sta deoparte? am întrebat. Sau ești un mic ucenic de Vizitator?

- Așadar, ne întâlnim din nou, a replicat Byron.

Ca și înainte, arăta proaspăt înmuiat în antiseptic. Părul castaniu era pieptănat cu grijă, ochii - niște bile reci, perfecte. Pantalonii aveau o cută tăioasă de-a lungul fiecărui crac.

Am ridicat din sprâncene.

- Asta-i cea mai bună replică pe care-ai putut-o scoate? „Ne întâlnim din nou”? Adică, o grămadă de clișee?

Când ajunsese la Spitalul pentru cei presupuși alienați, eram un copil speriat, înnebunit. Acum simțeam că ștacheta pentru înnebunit fusese ridicată destul de sus. N-aveam de gând să-l las pe Față de Dihor să mă doboare.

Byron s-a înroșit și și-a strâns buzele.

- Taci din gură, vrăjitoare! s-a răstit. Sau îmi spun Matroanei să te paralizeze cu pistolul până când nu-ți rămâne mai mult tupeu decât al unei căpățâni de lăptuci! Byron mi-aruncat un surâs sardonice pe care eram sigură că-l exersase într-o oglindă, probabil chiar după una dintre băile lui sterile. Acum, ascultați-mă bine... Ați fost amândoi desemnați drept *Extrem de periculoși*, ceea ce înseamnă modul în care Noul Ordin caracterizează cele mai severe amenințări și pe cei mai răi dușmani ai săi.

- Extrem de periculoși, a repetat Whit. Suntem onorați. Am dori să le mulțumim părinților noștri, desigur. Și antrenorului Schwietzer de la liceu.

Byron, sau Dihorul Flecar, așa cum hotărâsem că ar trebui să-i spun de aici înainte, a continuat:

- Din întâmplare, se pare că există pentru voi atât vești bune cât și vești proaste. Veștile bune sunt că ați trecut toate testele alea despre care ați auzit la proces. Iar veștile proaste? Ei bine, o clasare ca *Extrem de periculos* coboară vârsta execuției de la optsprezece la... zero. Ceea ce înseamnă... ia să vedem... că amândoi puteți fi executați... *mâine*. A zâmbit trufaș și și-a netezit părul deja neted. Cum

Vrăjitor & vrăjitoare

spuneți voi? V-a mâncat pisica limba? Fără vorbe de duh vrăjitoarești? Sincer, mi-ar plăcea foarte mult să știu... ce credeți despre vestea asta de tot rahatul?

Capitolul 44

Wisty

EI BINE, MĂCAR *CINEVA* de pe planeta asta care mărșăluia în cadență era fericit și entuziasmat.

Dar zâmbetul insolent al Dihorului Flecar mă împinsese dincolo de orice limită. Iar Whit se simțea la fel ca mine.

- Crezi că asta-i nostim? a spus fratele meu pe un ton scăzut, cu pumnii încleștați. Și dacă Wisty era sora *ta*, și urma să fie executată mâine?

Dihorul Flecar s-a uitat la noi cu înfumurare.

- Sora mea a fost trădătoare împotriva Noului Ordin. Vorbea rar, ca să ne facă să înțelegem ideea. Și... eu... am... *denunțat-o!*

Nu-mi venea să cred. Chiar și pe vremuri, când Whit desenase mustăți fiecărei păpuși pe care-o aveam, și-mi dorisem sincer ca el să nu se fi născut niciodată, știam cel puțin că nu l-aș fi vrut condamnat la moarte. La tortură, sigur - dar nu la moarte.

- Așadar, crezi că suntem Extrem *de periculoși*? am întrebat, bătându-mă pe șold cu bățul de tobă.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Da, a răspuns D.F., lumea ar fi un loc mult mai bun fără oricare dintre voi.

- Pentru că sunt o vrăjitoare înspăimântătoare? am surâs batjocoritor. O vrăjitoare *rea* și înspăimântătoare?

- Exact, a replicat D.F., probabil că ți-ai vândut sufletul pentru puterile tale demonice.

Am fluturat bățul de tobă spre el. Am văzut teama și mândria luându-se la trântă pe fața lui ascuțită. S-a uitat urât la mine.

- Lasă aia jos. Îți ordon!

- Oooh, sunt o vrăjitoare rea și înspăimântătoare, am spus cu o voce psihotică. O să te transform într-un dovleac!

Itibidi-bobidi-bu!

Apoi am învârtit bățul ca și cum ar fi fost cu adevărat o baghetă magică.

Spre uluirea mea totală și absolută, am auzit un *trosnet* veritabil de electricitate, și din vârful bățului am văzut zburând scânteii adevărate. D.F. a țipat surprins, apoi s-a auzit un *bum ca* și cum un avion tocmai ar fi trecut de bariera sunetului.

Când fumul din încăperea s-a risipit, Whit și cu mine stăteam nemișcați, uitându-ne la... ei bine, la o greșeală neintenționată.

Dar în același timp o greșeală foarte mare.

Capitolul 45

Wisty

AȘ FI PUTUT JURA că am spus „dovleac”. N-am spus „dovleac”?

- Ăăă, cred că tocmai l-am transformat pe Dihorul Flecar într-un leu, am vorbit cu șovăială.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Asta pare cât se poate de evident, a fost tot ce a reușit Whit să răspundă.

Leul a tușit, punându-și o labă pe piept.

- Hmm, a *vorbit* el cu o voce hârâită. Apoi pisica foarte mare a deschis gura și mai larg și a încercat un răget, doar pentru exercițiu.

- Schimbă-1 la loc, a exclamat Whit, în timp ce mă trăgea către cel mai apropiat perete. Fă-o acum! Repede, repede repede! Înainte ca dihorul să-și dea seama că s-a transformat într-un carnivor mâncător de oameni! Încearcă să spui altceva decât „dovleac”!

Leul a mai scos un răget - chiar și mai tare. Părea că începe să-i placă ideea de a fi leu. Apoi mi-a zâmbit - oarecum. Ceea ce am văzut totuși, în cea mai mare parte, erau niște dinți foarte lungi și ascuțiți.

- Schimbă-1 *la loc!* a repetat Whit, fără să-și ia ochii de la regele animalelor.

Leul a deschis iarăși gura și a scos un răget uriaș, care mi-a făcut părul să fluture spre spate, umplând camera și reverberând în pereți.

Am ridicat bățul de tobă.

- Bibidi-bobidi-bu! am rostit cu hotărâre. Nu s-a întâmplat nimic. Desigur, nu-i așa?

M-am concentrat. E ceva nostim în concentrarea asta - nu-ți dai seama cât de puțin o faci, până când o faci în sfârșit. Fapt este că nu cred că m-am concentrat cu *adevărat* la nimic până în clipa aia, cu leul foarte mare în camera foarte mică.

- Preschimbă-te *în forma ta naturală!* Am mănuit din nou bățul de tobă. Fă-o! FĂ-O - VORBESC SERIOS!

Bum! Fulgere, scânteii, miros înțepător - etcetera, și fum din belșug.

Am fluturat mâna prin fața mea, așa că vedeam, și a devenit limpede că nu mai exista niciun leu. Dar nu exista nici Byron, Rușinea pentru Copiii de Pretutindenii.

Whit și cu mine ne-am uitat unul la altul uimiți, dar și complet nedumeriți.

Apoi am auzit un foșnet încet și chițăituri lângă ușă.

- Hmm, am comentat.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Hmm, a repetat și Whit.

Nu știu dacă vorbele mele „formă naturală” se traduseseră în magic grai în felul în care „dovleac” se tradusese în „leu”, dar, în mod clar, erau mai aproape de țintă.

Pentru că Byron Dihorul Flecar era acum un *dihor* adevărat.

Capitolul 46

Whit

- SURIOARĂ... OHO! La naiba, ești bună! i-am zis.

Mda, s-a arătat ea de acord. Sunt o vrăjitoare rea și înfricoșătoare, așa e.

Mă bucur mult că n-ai descoperit puterile astea mai devreme, de pildă, când erai mică și aveam obiceiul să te tachinez pentru părul tău, am replicat, iar ea a zâmbit larg, ca cum ar fi câștigat la loterie.

În timp ce ne uitam în jos, Micul Animăluț Cunoscut Înainte Drept Byron s-a ridicat pe picioarele din spate și a șuiertat furios.

- Îi plăcea mai mult să fie leu, am presupus.

Chiar în acel moment ușa celulei s-a trântit de perete și în cadrul ei a apărut Matroana, cu doi dintre gardienii ei cei mai periculoși și cei mai solizi. Spuneți-le Joe și Schmo. Noi așa le-am spus.

- Ce-a fost zgomotul ăsta oribil, îngrozitor? a strigat ea, măturând camera cu ochii.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Ăăă... ce zgomot? am întrebat, cu inocența unui cercetaș la o sindrofie.

- A sunat ca... răgetul unui leu, a răspuns ea, iar pielea albă ca de cadavru i-a devenit roz, din cauza stânjenelii.

- OK..., am spus, încruntându-mă ușor și ridicând din sprâncene. Un leu? Aici? În celula noastră?

Cei doi gardieni s-au uitat unul la altul. Cu coada ochiului, am văzut dihorul furișându-se prin ușa deschisă, ținându-se în umbră.

- Unde este Informatorul Junior Swain? a vrut să știe Matroana.

- Îmi pare rău, dar a plecat, Matroană, am răspuns, silindu-mă să păstrez un ton respectuos. A stat doar un minut. Ne-a tras totuși o scurtă săpuneală. E tare băiatul.

- Miști!

Nările ei ca niște peșteri s-au umflat, făcând să apară linii albe de ambele părți ale nasului ei formidabil. În clipa următoare s-a repezit înainte și mi-a înfipt pistolul cu electroșocuri în șale.

Capitolul 47

Whit

AM ÎNCREMENIT - așteptându-mă să mă prăbușesc din cauza durerii chinuitoare ca și înainte, eventual să leșin - dar am simțit decât o mică senzație de... gădilat. La început, am crezut că poate nu încărcase bine pistolul paralizant, dar m-am uitat în jos și am văzut scânteile albastre malefice, am simțit mirosul de ozon, la fel ca înainte, și, totuși, n-am avut parte de nicio durere groaznică. *Nada*. Matroana se uita urât la mine, așteptând să cad, așa că am gemut îndatoritor și m-am prăbușit în genunchi, târându-mi mâinile de-a lungul peretelui ca și cum n-aș fi avut puterea să mă țin drept.

Vrăjitor & vrăjitoare

I-am făcut scurt cu ochiul lui Wisty, ca să știe că mă prefăceam.

Între timp, gardienii își ocupaseră posturile dincolo de ușă, iar Matroana examina ferestruica ce da în puțul de aerisire. Era clar prea mică pentru ca noi să-l fi aruncat pe Byron prin ea, cel puțin în fosta lui formă...

Apoi a investigat baia vreme de ceea ce a părut o veșnicie, ca și cum ar fi fost posibil ca noi să fi tras apa după el la closet și cotoroața i-ar fi găsit gelul de păr drept dovadă.

Atunci, m-a izbit faptul că Matroana și lacheii ei lăsaseră deschisă ușa către hol. I-am aruncat o privire lui Wisty și mi-am dat seama că observase și ea. Am început să ne furișăm într-acolo, dar vedeam afară mâinile gardienilor, ținând pregătite pistoalele paralizante. Exista oare vreun mijloc de a scăpa de ei? Poate Wisty i-ar putea transforma în broaște?

După care am văzut ceva țâșnind în încăpere. O umbră. S-a contopit într-o clipă cu întunericul adânc de lângă peretele îndepărtat. Wisty a făcut ochii mari - văzuse și ea. Am schimbat priviri nedumerite, îngrijorate.

Matroana s-a uitat la noi cu suspiciune.

- Mă întorc.

Apoi a tropăit afară pe ușă.

În timp ce pășea pe lângă unul dintre gardieni, i-a trecut prin cap o idee de ultimă clipă și i-a atins pieptul cu pistolul paralizant. Instantaneu, „Joe” a răcnit și s-a prăbușit ca un sac de cartofi. Ne-am holbat cu toții la corpul lui musculos, zvârcolindu-se pe podea asemenea unui țipar monstruos.

Matroana s-a uitat la el, s-a uitat la pistol, apoi a trântit ușa de la celula noastră și a încuiat-o.

- Așadar, m-a întrebat Wisty, pistoalele paralizante nu mai sunt atât de eficace în cazul tău?

N-am putut să-mi stăpânesc un chicotit.

- După cât se pare, nu, am răspuns, încercând să pătrund din nou cu ochii în beznă.

Eram sigur că văzusem ceva mișcându-se.

- Fie am căpătat o toleranță serioasă, fie puterile noastre cresc...

Vrăjitor & vrăjitoare

M-am întrerupt când am văzut o umbră separându-se de alta. O umbră în formă de persoană. Se mișca spre noi.

- O, Dumnezeule, Whit, a exclamat Wisty. Acum văd zâne!

Capitolul 48

Whit

- NU TOCMAI, a rostit umbra cu o voce care aproape că mi-a tăiat răsufierea.

Pe măsură ce umbra se apropia de lumina slabă, devenea tot mai tridimensională. Chiar în fața noastră, forma se... umplea, până când... *ea*... arăta incredibil de reală. Și frumoasă.

- Celia, am șoptit. Ai venit!

- Celia! a confirmat Wisty. De unde ai venit?

Ne-a zâmbit amândurora, cu puțină lumină de acolo străbătându-i fața. Nu mai părea atât de palidă acum, și am socotit asta ca fiind un semn bun. Dătător de speranță.

- Bună, Wisty, a zis Celia, oferindu-i zâmbetul ei cel mai fermecător.

Fusese întotdeauna foarte drăguță cu Wisty. Și cu toți ceilalți, de altfel - tocilari, obsedați, rockeri supărați, copiii mici - pentru Celia nu exista nicio diferență. Vedea ce era mai bun la oameni - în special la mine.

Vrăjitor & vrăjitoare

- D-dar... cum? s-a bâlbâit Wisty pe când Celia se apropia de noi fără niciun sunet.

Și, brusc, mi-am dat seama că mai era ceva diferit - nu avea miros. Folosise întotdeauna un parfum de trandafir sălbatic și, de fiecare dată când îl simțeam, inima îmi bătea puțin mai tare și sângele părea să pulseze mai repede. Dar acum, când inspiram adânc, tot ce puteam simți era izul de umezeală al Spitalului.

- Pot să te... tin în brațe? am întrebat.

- Nu cred, dar putem încerca, a răspuns Celia, tot mai emoționată. O, Whit... te rog, încearcă! Am nevoie să mă ții în brațe!

- V-aș lăsa singuri, a spus Wisty, dar n-am unde să mă duc. O să... închid ochii doar.

Foarte delicat, am încercat să-mi pun brațele în jurul Celinei. Si chiar o simțeam din nou. Hotărât, nu era fum sau iluzie, dar nu era nici chiar solidă. Am încercat să-i dau părul la o parte, să-mi lipesc obrazul de gâtul ei - ceva care-mi oferise multe clipe fericite. Dar nu-i puteam mișca părul.

Celia a înțeles imediat. A zâmbit și și-a aruncat părul pe spate. Gestul ăsta familiar... n-am crezut că o să-l mai văd vreodată. Probabil că era doar imaginația mea, dar am simțit ca și cum o adiere de aer proaspăt a străbătut camera în clipa când și-a fluturat părul. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Nu mă puteam stăpâni.

- *Ăsta* e motivul pentru care te iubesc, a șoptit ea. Ești altceva, Whit. Nu înțeleg tot ce se petrece, dar știu mai multe decât tine. După ce te-am văzut, nu te-am putut găsi imediat, și niciuna dintre Curbe nu m-a putut ajuta să mă întorc aici, la Spital. Tărâmul Umbrelor e un loc întunecos și complicat. .. e foarte ușor să te pierzi în el... pentru foarte multă vreme... Apoi Dihorul vostru a sosit în fugă pe Tărâmul Umbrelor printr-unul dintre portaluri. El a fost cel care mi-a arătat cum să ajung aici. Așa că am venit să vă salvez din Spitalul ăsta mizerabil. Înainte să vă execute pe amândoi. Singura problemă este că, pentru a vă scoate de aici, trebuie să străbatem Tărâmul Umbrelor. Dar... Whit - și Wisty, poți deschide ochii acum - nu sunt sigură că o să reușim să ieșim din nou din el. Ați putea rămâne acolo pe vecie.

Capitolul 49

Wisty

PÂNĂ ACUM, singurul lucru care avea pe deplin sens pentru mine era cuvântul „dihor”. Nu știam ce naiba era o Curbă, și absolut nimic despre portaluri ori despre Tărâmul Umbrelor. Și eram încă prea copleșită de tristețea asta dulce- amăruie - să-i văd pe Whit și Celia din nou împreună, felul în care se uitau unul la altul - ca să analizez prea multe amănunte despre noua noastră realitate întoarsă cu fundul în sus.

Celia era de departe favorita mea între prietenele și admiratoarele lui Whit. În primul rând, avea întotdeauna timp să stea de vorbă cu mine. Și chiar să mă asculte. În al doilea rând, Celia era tot ceea ce eu nu eram și-mi doream în secret să ajung. Obișnuiam să mă privesc în oglindă - cu pielea prea albă, pistruii prea mulți și grămada asta groaznică de păr roșu- și mă gândeam că natura, genetica și karma chiar fuseseră nedrepte cu mine.

- Hmm, am spus, neștiind măcar de unde să încep, ai găsit dihorul nostru? Nu l-ai *detestat*, pur și simplu?

Vrăjitor & vrăjitoare

Celia a zâmbit din nou, arătând ca un supermodel, și nu din genul cu nasul pe sus sau superficial.

- Nu, nu l-am detestat. Era un dihor viu, nu o Semi-lumină, ca mine. Așa că am știut că e important într-un fel.

- Ce-i o Semi-lumină? nu m-am putut stăpâni să nu întreb.

- Eu sunt o Semi-lumină. Pentru că... ei bine... sunt moartă, Wisty.

Am clătinat din cap.

- Nu spune asta, Celia. Ascultă, Whit și cu mine - ei bine, probabil cunoști problema - ne-am trezit oarecum că avem, ăăă, *puteri*. Poate că reușim să te ajutăm.

- Nu-i atât de simplu, Wisty, a continuat Celia cu răbdare. Dă-mi voie să-ți dau ceva mai multe explicații. Semi-luminile, sau spiritele, trăiesc pe Tărâmul Umbrelor.

Nu puteam împiedica întrebările să curgă.

- Tărâmul Umbrelor? Seamănă cumva cu... purgatoriul? Cu limbul? Nu e locul unde merg bebelușii morți?

Celia s-a înfiorat.

- Păi, ăăă, nu sunt bebeluși morți, dar *da*, seamănă cu purgatoriul și cu limbul, numai că Tărâmul Umbrelor are, să zicem, propria lui dimensiune a realității. Există mai mult decât prezentul, decât acel *aici și acum* cu care sunteți obișnuiți. Oricum, Semi-luminile pot uneori să vină și să plece prin portaluri către lumea voastră. Portalurile sunt niște găuri între cele două tărâmurii. Se formează în timp, dar pot dispărea la fel de întâmplător. În timp ce deschiderile sunt acolo, Semi-luminile și anumiți oameni și animale - pe nume Curbe - pot trece prin ele. Cum a făcut dihorul vostru.

- Nu-i tocmai dihorul *nostru*, a replicat Whit. E dușmanul nostru, de fapt. O mică lepădătură răutăcioasă.

- Păi, vă cunoștea, a continuat Celia. Ne-a spus totul despre voi. Ne-a spus că sunteți programați să fiți executați mâine.

- Nu-mi vine să cred că i-au scăpat pur și simplu chestiile astea, am comentat. Nu-i tocmai un dihor cooperant.

Celia și-a dat ochii peste cap.

- N-a vrut să ne spună nimic, a explicat ea. L-am torturat. Atunci ne-a spus...

Vrăjitor & vrăjitoare

Asta suna interesant.

- Torturat?

Celia a încuviințat din cap.

- L-am ținut nemișcat și i-am gădilat burtica de dihor până când i-au dat lacrimile. Până la urmă, ne implora să ne spună tot ce știa. Nu cred că vrea acum să se întoarcă aici.

- Nu-l condamn, a replicat Whit. Dacă aș putea să ies de-aici, nici eu nu m-aș întoarce. Nici într-un milion de ani.

- Că veni vorba, dragul meu, i-a zis Celia lui Whit, ar cam fi timpul să plecăm. Trebuie să riscăm... Tărâmul Umbrelor.

Am încuviințat din cap, dar mintea mea era în altă parte. Dacă Whit și Celia puteau fi împreună acum, de ce nu puteau fi împreună pentru totdeauna? Cumva, într-un fel oarecare, voiam s-o aduc pe Celia înapoi din morți pentru Whit.

Putea o vrăjitoare să facă asta?

Capitolul 50

Wisty

- TREBUIE SĂ NE GRĂBIM, a zis Celia. Nu mai pot sta prea mult în lumea voastră. Trebuie să vă scoatem din locul ăsta uitat de Dumnezeu.

- O, de ce nu ne-am gândit *noi* la asta? a glumit Whit, iar Celia s-a mulțumit să zâmbească.

Nu știu cum face ea asta. Lucruri pe care le spune Whit și care pe mine mă fac aproape să țip de frustrare pe ea o fac doar să râdă. Am zis deja cât de mult îmi place de ea?

- De îndată ce deschidem ușa, a continuat Celia, atingând cu mâna obrazul lui Whit, trebuie să vă rezeziți afară din celulă și să

Vrăjitor & vrăjitoare

fugiți ca nebunii către cel mai apropiat portal să ajungeți în Lumea de Jos.

Lumea de Jos? a întrebat Whit. *Celia?*

- Scuză-mă. Uit mereu - toate astea sunt noi pentru voi. Lumea de Jos înseamnă tot ceea ce nu este Lumea de Sus, a explicat Celia, ca și cum ar fi fost un concept la fel de evident ca, să zicem, untul de arahide și jeleul. Sau cel puțin era, până când Noul Ordin s-a apucat să încurce lucrurile. Celia ne-a văzut privirile lipsite de expresie. Iertați-mă. Dați-mi voie să explic mai clar. Noul Ordin controlează acum aproape toată Lumea de Sus - asta-i, ăăă, lumea normală cu care sunteți obișnuiți. Lumea de Jos conține restul universului cunoscut - Tărâmul Umbrelor și alte dimensiuni. Pentru moment, N.O. nu dirijează lucrurile în toate locurile astea. Dar încercă. Cel Care Este Unicul urmărește controlul absolut. Cumva, voi doi îi stați în cale. Asta-i o enigmă pe care *voi* trebuie s-o rezolvați.

- Bine, a conchis Whit, luându-și o înfățișare hotărâtă. Unde-i portalul? E în baie?

- Nu, ăla a dispărut deja, a răspuns Celia. Mi-a luat ceva timp să găsesc altul.

- Și portalul pe care l-ai folosit, am insistat, unde anume e?

- La capătul holului, a răspuns Celia. Pe lângă câini, din nefericire. Apoi vă repeziți doar către perete și vă aruncați în el. O să treceți.

- Glumești, a exclamat Whit. Hai, Celia! Fii serioasă!

- Nu-i cinstit, m-am plâns. *Definiția* unui portal nu este un fel de „deschidere”? De fapt, sunt destul de sigură că profesorul meu din clasa a patra ar numi un perete de cărămidă *antonim* al cuvântului „portal”.

- Wisty, te rog, ai încredere în mine în privința asta. Știu că n-ai vrea să te repezi într-un perete cu toată viteza, dar e singura cale prin care veți scăpa. Trebuie să faceți ce vă spun.

M-am uitat la Celia, sperând că asta nu era o cacialma complicată. Era ea cu adevărat Celia pe care o cunoscuserăm Whit și cu mine? Dacă era o capcană?

- Putem fugi prin perete, a vorbit Whit, pe un ton mohorât, dar foarte hotărât.

Vrăjitor & vrăjitoare

Fostul mijlocăș se întorsese.

- Și când ar trebui să se întâmple toate astea? a întrebat el.

Celia s-a uitat la noi.

- Cam într-un minut.

Capitolul 51

Whit

OK, ÎN TERMENI DE PREGĂTIRE în caz de urgență, „cam într-un minut” nu intră absolut niciodată în categoria „destul timp”.

Ce altă opțiune aveam totuși? Fie fugeam printr-un zid, fie eram executați. M-am uitat la Wisty.

- Ti-ai luat bățul de tobă?

L-a ridicat.

- Bifat. Băț de tobă, a spus.

Mi-am luat jurnalul și l-am îndesat în salopetă.

- Crezi că poți face ceva cu câinii diavolului? am întrebat-o pe fata cu fulgere.

Wisty a ridicat din umeri cu îndoială.

- O să încerc, Whit. Dar încă învăț lucrurile astea...

- În ordine, uite ce putem face, am spus. Odată ce ieșim de aici, o să alergăm ca nebunii către coridorul ăla. O să ai câteva secunde să încerci ceva cu câinii. Dacă nu poți să-i alungi, atunci o să mă năpustesc printre ei, cum fac de obicei ca să iau mâncare. O să te țin de mână. Fugi cât de repede poți, chiar dacă ne mușcă. E-n regulă dacă țipi, dar să nu te oprești!

Wisty a înghițit în sec, arătând puțin speriată, dar hotărâtă.

- Am priceput. Țip! Nu mă opresc! Celia a încuviințat din cap.

Vrăjitor & vrăjitoare

- O să fiu chiar în urma voastră. Desigur, sunt imună la mușcături.

Am avut o idee de-a dreptul groaznică:

- Dacă Matroana și gardienii din filme de groază se aruncă și ei prin portal?

- N-or s-o facă, a răspuns Celia. În afară de cazul în care sunt Curbe în secret. Dacă sunt Drepti și Mărginiți, or să se lovească doar de perete. De fapt, ar putea fi destul de amuzant.

O, bine. Așadar, aveam ce aștepta cu nerăbdare. Am adăugat „Drepti și Mărginiți” la lista tot mai lungă de termeni despre care trebuia s-o întreb pe Celia.

Mi-am șters de salopetă palmele umede. Într-un fel, urma să „traversăm” în partea cealaltă, nu? Asta nu semăna oarecum cu *moartea*?

Capitolul 52

Whit

- REPEDE! CIOCĂNEȘTE de trei ori în ușa voastră. Tare! m-a îndemnat Celia. Acum! Chiar nu mai pot sta pe-aici prea mult, Whit. Spiritul meu ar putea să moară!

- Ce înseamnă *asta*? am întrebat.

- Lovește doar în ușa aia, Whit - de trei ori! Am bătut ca și cum viața mea depindea de asta - ceea ce așa și era. În secunda următoare, am auzit broasca făcând *clac*.

M-am întors spre Celia.

- Ce s-a-ntâmplat?

- Whit, *du-te!* a exclamat ea. Ușa e descuiată!

Celia a apucat clanța... și cumva a trecut prin ușă complet.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Mereu uit, a murmurat. Nu mai pot apuca lucruri. Am deschis-o în locul Celinei, am luat-o de mână pe Wisty și am scos capul pe hol.

Matroana se ridicase de la birou și vorbea cu niște gardieni cam la treizeci de metri pe coridor, către dreapta. Până acum, cel puțin, nu păreau să-și dea seama de prezența noastră. Nu vedeam cine - sau ce - descuiase ușa. Fusese magia mea? A Celinei? A lui Wisty?

- Du-te! a rostit Celia în urechea mea, așa că Wisty și cu mine am ieșit cu un salt din celulă și am alergat către ternutul post al infirmierelor.

Ne-am strecurat după colț chiar când am auzit-o pe Matroană strigând ca din gură de șarpe, din spate:

- Opriți-i! Încearcă să scape! Sunați alarma! Împușcați-i mortal! Fără prizonieri!

Încă șase sau șapte pași și am ajuns la șirul lupilor. Podeaua se cutremura literalmente sub tălpile gardienilor, iar Matroana tuna în urma noastră.

- Grăbește-te, grăbește-te! am îndemnat-o pe Wisty. Fă-ți treaba! Preschimbă-i în cățeluși... în câini împăiați...

Wisty a rămas pe loc chiar înainte ca animalele care mârâiau și lătrau să ajungă la ea. A ridicat bățul de tobă ca și cum ar fi fost bagheta unui dirijor, iar câinii ar fi fost orchestra. Drăguță imagine, dar avea să meargă?

Cu coada ochiului, i-am văzut pe gardieni și pe Matroană apărând la cotitură.

- *Înghețați!* a comandat Wisty cu voce tare și și-a fluturat bățul către câini.

Pentru o fracțiune de secundă nu s-a întâmplat nimic, așa că am prins-o pe Wisty de mână, gata s-o luăm la goană pe alea iadului. Apoi, scheunatul și lătrăturile câinilor s-au stins, înlocuite de o tăcere bruscă.

Animalele chiar încremeniseră pe loc.

Labele stăteau ridicate, fălcile se căscau flămânde - câteva dintre fiare se aflau chiar în mijlocul saltului către noi, sprijinite pe picioarele din spate.

- Da! *Sunt vrăjitoare!* a țipat Wisty. Să mergem!

Vrăjitor & vrăjitoare

- Perfect! Ești uimitoare, Wisty! a exclamat Celia, chiar lângă mine. Acolo-i portalul! A arătat către capătul holului, spre un perete gol pe care nu se vedea niciun semn evident că s-ar deschide sau s-ar transforma în spumă ori altceva asemănător. Fugiți cât puteți de repede! Acum!

Nu-mi puteam scoate din minte filmele alea la care ne uitaserăm la orele de condus. Manechine pentru testele de accident explodând cu încetinitorul în clipa când mașinile se izbeau de ziduri.

Nu, m-am gândit. *Spune-ți doar atât: victorie, victorie, victorie!*

Matroana și gardienii erau chiar în spatele nostru, la jumătatea drumului printre câinii înghețați. Așa că m-am repezit la perete ca și cum aș fi fost din nou mijlocăș - și am trecut prin portal pe partea cealaltă.

Dar am pierdut din strânsoare mâna lui Wisty. S-a desprins alunecând, strigându-mi numele.

Am pierdut-o pe Wisty!

Capitolul 53

Whit

PICIOARELE MI-AU ATERIZAT pe ceva tare, poate o podea de piatră, și m-am oprit cu o tumbă. Am sărit în sus.

- *Wisty!* am țipat. *Surioară?*

De pe partea Tărâmului Umbrelor, am văzut-o încă în picioare în coridorul Spitalului. Era ca și cum m-aș fi uitat printr-un geam de sticlă groasă, unduitoare. Celia încerca s-o prindă pe Wisty, dar nu putea, desigur. E o chestie a fantomelor, bănuiesc.

Vrăjitor & vrăjitoare

Apoi am văzut-o pe Wisty ridicând din nou bățul de tobă și strigând:

- Eliberează!

Într-o clipă, câinii turbați au revenit la viață, năvălind în jurul gardienilor și al Matroanei ca o grămadă gigantică în mijlocul unui teren de fotbal. Câinii nu fuseseră eliberați doar de vrajă, ci și din lanțuri. Un gardian a reușit să treacă printre animale și s-a năpustit către Wisty, pornind să ridice pistolul paralizant.

Un câine s-a desprins de haită și a sărit după el, lătrând ca un dulău eliberat din iad.

Gardianul și câinele înnebunit erau pe urmele lui Wisty și ale Celinei în timp ce se grăbeau spre... ei bine, spre orice-ar fi fost.

- Atenție! am țipat. *Chiar în spatele tău!*

Wisty a închis ochii și s-a aruncat prin portal, poticnindu-se de-a dreptul peste mine.

- Whit! a strigat. Chiar a mers! Celia era cu ea și, chiar în urma Celinei, câinele a plonjat și el cu labele înainte prin portal. A ajuns la noi suspendat în aer, s-a izbit de podea și a derapat până s-a oprit. Dintr-odată nu mai arăta atât de fioros și de dement, cât mai degrabă complet nedumerit.

Ne-am uitat cu toții în urmă chiar când gardianul se izbea de perete cu fața înainte. În spatele lui, silueta în uniformă albă a Matroanei era încă atacată de haita de animale feroce. Brațele ei enorme se zbăteau, iar pistolul paralizant i-a zburat din mână, învârtindu-se în jos pe coridor. Apoi Matroana a dispărut sub mormanul de guri lacome. *Pa, pa!*

- Există cineva care are de împlinit o karma serioasă, a vorbit Wisty, dar în loc să mă delectez cu priveliștea, am întins mâinile să încerc s-o îmbrățișez pe Celia într-un moment de ușurare că reușiserăm să trecem în partea cealaltă.

Nu conta cât de stângaci și ridicol era să încerc să îmbrățișez o fantomă. Țasta-i cel mai grozav lucru când e vorba de dragoste. Mă rog, după părerea mea.

Chiar în clipa aceea, un scheunat m-a făcut să tresar și să întorc capul.

Vrăjitor & vrăjitoare

- *Câinele*, a zis Wisty, fixându-l cu privirea, așteptându-se la ce-i mai rău.

- Nu, trebuie să fie în regulă - e un câine Curbă, s-a minunat Celia. O Curbă este oricine care are acces la Lumea de Jos, fie că știe sau nu. Câinele ăsta nu știa. Probabil că n-a fost complet spălat pe creier de către Drepti și Mărginiți.

Buzele animalului erau arcuite într-un rânjet lingușitor, ca pentru a spune: „*imi pare rău că am încercat să te mănânc.*”

Apoi câinele și-a lăsat capul și mai jos și s-a furișat cumva către noi, târându-se pe pământ.

- Arată de parcă i-ar părea foarte rău, a spus Celia. Aș dori să-l pot mângâia. Dă-i drumul, Wisty, mângâie-l!

- Poate altă dată, a răspuns Wisty cu reticență. Avem mai multe probleme de rezolvat mai întâi.

Însă câinele s-a așezat, și o privea jinduitor, cu cei mai triști ochi căprui, arătând mult mai puțin oribil și dement decât în Vizuina Iadului.

Wisty s-a uitat la mine, și am știut ce urma să întrebe.

- Ai înnebunit, am zis oftând.

- Sunt un nimic dacă nu iert, a vorbit ea cu seriozitate.

- Ei, bine, am mormăit. Poate că o să facă pe câinele de pază sau ceva folositor în Tărâmul Umbrelor.

Wisty mi-a făcut cu ochiul, apoi s-a uitat la câine și i-a mângâiat un genunchi. Animalul s-a ridicat prudent.

- Poți să vii cu noi, i-a spus ea, apoi a adăugat: E o cățea. O să-i spun Feffer.

- Bine. Feffer să fie, am cedat. Acum hai să ne întâlnim cu niște Curbe și Semi-lumini și să descoperim niște portaluri noi.

Apoi s-a auzit o bufnitură groaznică - ne-am uitat și am văzut fața Matroanei strivită de peretele portalului.

- Nu e o Curbă, a constatat Wisty cu un surâs larg. Nici nu credeam.

CARTEA A TREIA

MINUNATELE LUMI NOI

Capitolul 54

Wisty

WHIT M-A APUCAT într-o îmbrățișare de urs pe care am simțit-o ca extraordinar de liniștitoare.

- Am ieșit de-acolo! Am scăpat de ea acum!

Scăpați de Matroană, poate. Dar în schema mare a lucrurilor, nu eram chiar atât de sigură că nu săriserăm tocmai din lac într-un puț mult mai rău.

În timp ce încercam să-mi recapăt orientarea, mi-a devenit limpede că această „cealaltă parte" nu era deloc ceea ce mă

Vrăjitor & vrăjitoare

așteptasem. În primul rând, era frig. Nu cât să îngheți, dar un soi de frig umed, pătrunzător, care-ți rănea plămâni. În al doilea rând, *nu era nimic acolo*.

- Ăă... Celia... unde ziceai că ne aflăm? am întrebat.

- Acesta este Tărâmul Umbrelor.

M-am uitat în jur. Nu era prea corect să numești Tărâmul Umbrelor „tărâm”. Nu existau arbori, iarbă, clădiri, apă, **soare** - sau, de fapt, nimic în afară de ceață și abur.

- Asta e... casa ta? am șoptit, strângându-mă singură în brațe ca să mă încălzesc și răsucindu-mă în jur.

Portalul, despre care crezusem că se afla chiar în spatele meu, dispăruse acum.

- N-aș numi niciodată Tărâmul Umbrelor „casă”, a răspuns Celia cu o clătinare din cap. Și sper ca niciunul dintre voi să nu-l numească așa.

Nu vedeam... *nimic*, de fapt, dincolo de Whit, Celia și Feffer. Era ca și cum am fi stat într-o cameră cu un fundal cenușiu, și tot ce se afla dincolo de trei până la cinci metri în orice direcție părea să se topească într-un nimic cețos. Era enervant să nu am nimic pe care să-mi focalizez ochii. M-am simțit asaltată de un val de spaimă claustrofobă.

- Celia... Whit se uita în jur neliniștit. Trebuie să plecăm din locul ăsta. Ne-ai scos din Spital. Putem...

- Whit, hai să mergem, l-a întrerupt Celia cu blândețe. Poate că ești vrăjitor, dar nimeni nu poate readuce morții la viață. Nici măcar Cel Care Este Unicul. Amintește-ți asta. E un fapt de viață și de moarte. E felul în care treci peste suferință.

Feffer a pornit-o cu pași mărunți să exploreze sau poate să găsească o veveriță Semi-lumină pe care s-o vâneze. Cățeaua părea să fie singura dintre noi care avea aici un simț al direcției, așa că m-am luat după ea.

- Ce-i aici, Feffer?

- Wisty, nu! a strigat Celia.

Aproape că m-am enervat auzind cum se striga la mine de parcă aș fi fost un copil de doi ani, hoinărind departe de mămica la

Vrăjitor & vrăjitoare

mall - dar știam că Celia nu era tocmai genul nervos. Și părea serios speriată.

- Țsta poate fi un loc foarte primejdios pentru oameni, Simțurile tale nu funcționează aici așa cum o fac în lumea ta... și dacă te îndepărtezi doar puțin mai mult de-atât de mine și de Whit, ne-am putea pierde complet unii de alții. Mai ales pentru că e posibil s-o iei pe o cale care te va duce într-o subdimensiune complet diferită de a noastră.

N-am înțeles partea cu dimensiunea, dar cu toate astea m-am răsucit cuprinsă de panică. *N-o mai vedeam pe Feffer!*

- Feffer! Aici, fetițo! Am fluierat. Vino înapoi, fetițo! Ciudat, mă simțeam deja atașată de demonul iadului pocăit.

Feffer s-a întors, tropăind, direct la mine, și am îngenuncheat s-o îmbrățișez. Mirosul cald al blăunii părea foarte real și liniștitor în acest loc pustiu.

- Ei bine, după cât se pare, Feffer n-a avut nicio problemă, am constatat surprinsă, în timp ce câinele, adulmecând solul, se îndepărta din nou.

- Am spus primejdios pentru *oameni*, a clarificat Celia. Feffer e un animal, și are instincte de animal. Noi nu folosim vederea ca să ne orientăm pe-aici. Semi-luminile și ceilalți care sunt acordați la forțele extrasenzoriale se descurcă mult mai ușor la deplasarea prin Tărâmul Umbrelor. Oamenii care au găsit portalurile, de obicei, s-au pierdut aici. *Pentru vecie.*

Ca pentru a sublinia oroarea acestui gând, am auzit un geamăt îndepărtat. Whit m-a apucat involuntar de mână.

- Cei Pierduți, ne-a explicat Celia. Nu sunt prea aproape încă, și așa vrem să rămână lucrurile. Credeți-mă.

- Ce ne-ar face? am întrebat.

- Ar... Calma și stăpânită Celia arăta de parcă era gata să se piardă cu firea. Las-o baltă, Wisty. E mult prea sinistru ca să vorbesc despre asta chiar acum. Haideți să ajungem doar undeva la adăpost.

Capitolul 55

Wisty

- CELIA! EȘTI TEAFĂRĂ! am auzit pe cineva strigând, și o lată înaltă și blondă, poate de vârsta lui Whit, a apărut țopăind.

Era o Semi-lumină, am presupus, chiar dacă nu mi-am închipuit niciodată fete moarte purtând maieu și fustă creață... și mestecând gumă. *Și fetele moarte chiar au nevoie de ochelari?* Poate că era doar o problemă de modă.

- Ți-ai scos prietenii! a exclamat fata, apoi a îmbrățișat-o pe Celia, în felul în care se îmbrățișează Semi-luminile - greu de descris.

- Ea e Susan, a prezentat-o Celia. Susan, ei sunt Whit Allgood și sora lui, Wisty. Ți-aduci aminte că ți-am povestit despre Whit?

Susan și-a dat ochii peste cap.

- Da. Domnul Minunat. Domnul Sensibil. Domnul Abdomen Perfect. Cred că l-ai pomenit pe Whit o dată sau de două ori. Tipul absolut rasat. Ai zis că e o operă de artă.

Am clipit. „Rasat” îmi suna cam de rahat. Celia nu era cătuși de puțin stânjenită, deși Whit s-a înroșit puțin în obraji.

- Bine-ați venit, a spus Susan, care părea nostimă și plăcută. Mă bucur că ați ieșit din Spital. Locul ăla e complet dezgustător. Acolo am fost executată. Pentru că mestecam gumă pe stradă. Parcă...

- Trebuie să-i duc pe ei doi pe Tărâmul Liber înainte ca vreunul dintre Cei Pierduți să-i zărească, a explicat Celia.

- Sunt de acord, a replicat Susan. Am văzut o mică haită la doar câteva minute de-aici. Probabil că au simțit că sunt oameni vii prin preajmă.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Ei bine, hai să-i reunim pe amicii noștri cu dihorul lor erlenmeyer și să-i scoatem de-aici.

Susan și Celia începuseră să mă bage în ceață cu jargonul lor straniu, până când Celia l-a pomenit pe Byron Trădătorul Lingău. Uitasem cu totul de el.

- Nu-i chiar dihorul nostru, a repetat Whit.

Chiar atunci s-a auzit încă un cor îndepărtat de gemete care-ți înghețau sângele-n vine.

- N-avem nevoie să-l așteptăm, *serios*, am spus, simțindu-mi tot trupul inundat de o sudoare rece.

- Nu-i nicio problemă, a replicat Susan. Și, oricum, mai trebuie să ne întâlnim cu cineva aici. De fapt, iată-l... Hei, Sasha! a strigat ea când un băiat a apărut în fugă.

Începeam să mă obișnuiesc cu oamenii *parțial* solizi, așa că opacitatea lui părea nelalocul său pe Tărâmul Umbrelor. Apoi mi-am dat seama că era probabil un copil obișnuit, ca și noi.

- Ești teafără, Celia, a exclamat Sasha ușurat, în timp ce ea ne prezenta.

Părea mai mare decât mine, dar poate mai mic decât Whit, și avea păr negru, ceva mai lung, și ochi de un albastru închis. Purta o șapcă cu însemnele trupelor speciale ale Marinei, cu cozorocul la spate, iar pe tricoul lui scria LIBERTATEA AR TREBUI SĂ FIE LIBERĂ. Am observat și că avea cu el un mosor care întindea niște sfoară prin ceața cenușie din urma lui.

- Așadar, vă găsiți drumul pe-aici folosind *sfoară*? l-am întrebat.

- Da, a răspuns el. Am unele calități de percepere a portalurilor, dar e mai bine să-mi iau o măsură de siguranță. Iar firimiturile de pâine sunt inutile. Dar hai să vorbim despre asta mai târziu. Am auzit o haită a Celor Pierduți pe drumul de venire înapoi.

Era *serios*, iar pe chip avea o expresie de încredere fără griji - care însă a dispărut într-o fracțiune de secundă.

- Atenție! a strigat el, și a sărit în fața noastră să oprească forma ce ieșea din ceață. Dar nu era decât Feffer.

- O, a exclamat el stânjenit. Presupun că ați adus cu voi un câine.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Ea e Feffer, am răspuns. A venit prin portal cu noi.

- Grozav, un câine Curbă, a constatat Sasha, lăsându-se în genunchi ca s-o mângâie. Sunteți siguri că o să-i placă dihorul vostru?

- Nu e dihorul *nostru*, a repetat Whit. De fapt, rozătoul ăla mic, parazitul ăla, a vrut să ne execute.

Chiar atunci un alt geamăt - venind de ceva mai aproape de data asta - a pătruns prin crepuscul. Ochii frumoși al Celinei s-au întristat puțin.

- Sasha, trebuie să-i conduci la portalul dinspre Tărâmul Liber *chiar acum*.

Whit s-a întors spre ea.

- Nu poți veni cu noi? Trebuie să vii! Celia a încuviințat din cap.

- Sigur că o să vin. Dar nu pot sta mult, Whit. Sau o să... încetez să mai exist. Țasta-i un alt fapt de viață și de moarte.

- Hai să plecăm de-aici! a rostit o voce la picioarele mele M-am uitat în jos și aproape că am țipat.

- Luați dihorul cu voi, a spus Susan cu hotărâre. Din întâmplare, are nevoie de o baie. Și să învețe niște maniere. Și niște abilități sociale.

M-am uitat urât la el.

- Nu. Tu nu poți veni. Te urăsc din toată inima. El s-a ridicat în fund, cu ochii negri ca niște mărgelile sfredelindu-i pe ai mei.

- Tu mi-ai făcut asta! Sasha arăta impresionat.

- Ai învățat un dihor să vorbească?

- Am fost om, a zis Byron. Iar *ea* e vrăjitoare. Sasha arăta și mai impresionat.

- Și să nu uiți asta, am replicat cu mândrie. Feffer? Fă cunoștință cu Byron Trădătorul Lingău. Îl poți mânca.

Capitolul 56

Wisty

DAR FEFFER N-A AVUT ȘANSA să afle ce gust avea dihorul ăla. Pentru că exact atunci am zărit primul lucru pe care-l văzuserăm vreodată pe Tărâmul Umbrelor, în afară de noi - și ăsta era, de fapt, o ceată de umbre.

Erau departe și pâlpâiau, dispărând de îndată ce ne-am uitau direct la ele, dar nu exista nicio îndoială că nu voiam să ne apropiem mai mult.

Celia, Susan și Sasha și-au dus imediat degetele la buze, făcându-ne semn să tăcem, apoi - în timp ce Susan și Celia doar s-au topit cumva în cenușiu - Sasha a făcut acel gest mic al trupelor de comando, indicând că ar trebui să ne luăm după el.

Cu dihorul agățat de un crac al pantalonilor mei și tremurând ca una dintre jucăriile alea care vibrează când le tragi de coadă, ne-am așezat în șir în spatele lui și am alergat de-a lungul sforii către ceea ce mă rugam să fie salvarea noastră.

- Sasha, am găfăit după ce-am alergat un minut sau cam așa ceva, chiar s-a făcut frig de-a binelea aici sau ce?

- Sunt Cei Pierduți. Printre altele, absorb căldura celor vii.

- Atunci, am continuat, în timp ce tocmai îmi dădeam seama de un adevăr incomod, asta înseamnă că... sunt aproape?

- Nu mai vorbi, a fost tot ce mi-a răspuns. Dar apoi s-a oprit. Ținea în mână capătul sforii. Și nu era niciun portal acolo.

- Ceva a rupt sfoara, a spus el, cu teama pâlpâind în ochii lui sclipitori.

Din spatele nostru, un cor de gemete a adăugat un semn de exclamare hidos la afirmația lui.

Apoi Sasha a scuturat din cap ca un înotător care încearcă să-și scoată apa din urechi și a pornit-o prin ceață.

Vrăjitor & vrăjitoare

Byron, înspăimântat mai presus de vorbirea coerentă, turuia absurdități în timp ce mergeam după Sasha. Simțeam frigul din spate devenind din ce în ce mai intens.

Și apoi am făcut ceva incredibil de prostesc: m-am uitat înapoi peste umăr.

Cel puțin douăzeci de umbre - cocârjate, înalte, scunde strâmbe, șchioape, dar toate supranatural de rapide - goneau după noi. Acum, erau la doar câțiva metri în urma noastră...

Erau nedeslușite, pâlپătoare, schimbătoare, dar una dintre ele s-a înălțat și, cu ochii galbeni cei mai oribili, cei mai hămesiți, a părut să mă *vadă*.

Și atunci am făcut ceva încă și mai prostesc: m-am oprit și am țipat.

Whit m-a luat imediat pe sus și a fugit după Sasha. Nu mă puteam opri din țipat, iar băieții păreau să știe asta. Nici măcar n-au încercat să mă facă să tac. Bănuiesc că știau că partida era pierdută în privința asta - fie că Sasha ne-ar fi condus către portal la timp, fie că nu.

Și atunci aveam să aflăm exact ce anume făceau Cei Pierduți oamenilor.

Capitolul 57

Wisty

- OK, A SPUS SASHA, oprindu-se brusc. Țineți-vă bine.

Inima mi s-a strâns. Mă descurcam cu ținutul. Dar să fiu sfârtecătă de creaturi de umbră mîncătoare de suflete, cu asta nu mă prea împăcăm.

Dar unde era portalul? Nu vedeam nimic altceva în afară de și mai multă ceață. Portalul era aici? Unde?

- Feffer! m-am oprit eu din propriile mele văicăreli și am strigat când căteaua, incapabilă să se stăpânească, a fugit către un petic de ceață care, am observat brusc, părea să se rotească precum un vârtej într-o parte.

Sângera. Rău. Arăta ca și cum cineva ar fi rănit-o în partea stângă cu o greblă de grădină. Și spaima din ochii ei - arăta mai mult ca un cățeluș îngrozit decât ca un fost demon al Noului Ordin...

Dar înainte să mă gândesc măcar să întind mâna s-o mîngâi, a trecut pe lângă mine și s-a aruncat în vaporii învolburăți. Și a dispărut.

- Țsta-i portalul nostru, a spus Sasha. Urmați voi doi. Și fiți atenți... Tărâmul Liber poate fi destul de sălbatic.

Cu sălbăticia mă descurcam - m-aș fi înscris bucuroasă la o excursie cu cortul în adâncul junglei pline de o haită de jaguari flămânzi. Orice în afară de scena asta de coșmar. Dar nu puteam glumi pe tema asta cu Sasha. Printre altele, pentru că dinții îmi clănțăneau prea tare ca să vorbesc.

Dintr-odată am fost asaltați de un frig atât de intens încât ardea - și venea din *fața* noastră.

Unul dintre Cei Pierduți ajunsese cumva între noi și portal.

Iar dacă durerea, ura și suferința ar fi fost amestecate în părți egale, li s-ar fi dat într-un fel o formă și ar fi fost cufundate în vopsea neagră, te-ai apropia de ceea ce vedeam noi acum. Deși exista ceva tulburător, obsedant de uman, în chipul lui umplut de obscuritate. Nu exista piele, doar un soi de suprafață licăritoare, întunecată, acolo unde

Vrăjitor & vrăjitoare

te-ai fi așteptat să vezi o frunte, doi obraji, un nas... și apoi erau ochii. Fără pupile. Doar niște tăieturi portocaliu-gălbui, sclipind ca niște torțe pe care le-ai vedea pe pereții iadului.

Nu voiam decât să țip, dar acum eram complet paralizată de aerul înghețat și de propria mea groază.

Am făcut ochii mici din cauza frigului și am urmărit neajutorată cum ceilalți Pierduți se strângeau în jurul nostru. Eram înconjuțați.

Moment în care - și nu știu de unde a găsit puterea sau curajul - Sasha a pășit către cel aflat chiar în fața portalului, fără să ia în seamă degetele-gheare care scoteau zgomote seci, și s-a uitat direct în ochii galbeni, mortali.

- Ne-ați prins, a spus el. Dar o să vreți să vă explic asta... A băgat mâna în buzunarul de la pantaloni și a scos o bucată de hârtie. E o hartă. Cu ea, vă pot arăta unde să găsiți un portal - nu ca ăsta, care n-o să meargă pentru cei ca voi - care vă poate duce afară din Tărâmul Umbrelor. O cale înapoi acasă.

Cumva, oribila creatură a părut să înțeleagă și să aprecieze ceea ce spunea Sasha.

Și apoi, cu o fluturare măiastră din mână, Sasha a mototolit hârtia și a aruncat-o pe jos, făcând creatura să sară după ea cu un țipăt asurzitor de mânie.

În aceeași clipă, Sasha ne-a împins cu îndemânare, pe Whit și pe mine, în portal, și toți trei am plonjat prin el, cu Byron Dihorul Lingău Odios agățat de pantalonii mei cu toate cele patru labe - nesuferită jigodie mică.

A urmat o senzație electrică, de furnicături, care a devenit din ce în ce mai puternică, până când corpul a început să mi se scuture ca și cum aș fi fost aruncată de colo până colo într-o căruță trasă de cai gonind pe un drum pietruit, cu optzeci de kilometri la oră.

Și, apoi, brusc, ne-am trezit dincolo - și *afară*, se părea. Senzația inițială a fost cea de vânt - și era uluitor, ca și cum ar fi fost primul aer proaspăt care-mi atinsese pielea după ani de zile.

Mi-am recăpătat echilibrul, apoi m-am oprit, în stare de șoc, și m-am uitat în jur.

- O, Doamne. Dumnezeu!

Capitolul 58

Wisty

STĂTEAM PE COASTA UNUI DEAL arid, acoperit cu pietriș. Nu însemna mare lucru, dar soarele se afla sus, iar cerul era albastru. După toate minutele alea îngrozitoare pe Tărâmul Umbrelor, am fost pur și simplu șocată de cât de frumoasă era lumea reală.

- Chestiile alea, Cei Pierduți, încearcă să iasă din Tărâmul Umbrelor, nu? l-a întrebat Whit pe Sasha în timp ce ne scuturam de praf.

- Da, se spune că de aceea se agață atât de tare de oameni. Vor să-i ajutăm să găsească o cale de ieșire. Și când asta nu merge - și nu merge niciodată - se mulțumesc să-ți fure căldura și să-ți mănânce carnea.

- Dar le-ai dat harta. Asta înseamnă că acum își pot găsi singuri drumul în lumea reală? a întrebat Whit.

- Ei bine..

- A: nu cred că știi să citească;

- B: nu sunt sigur că pot supraviețui în lumea reală - cel puțin, sper că nu;

și C: nu era o hartă, era doar o listă cu lucruri pe care trebuia să le fac odată ce ajung înapoi la bază.

- Atunci, ai inventat doar, toate astea, pe loc, și ai păcălit chestiile alea ca să putem scăpa?

El a ridicat din umeri și era gata să răspundă ceva, dar chiar atunci s-a auzit în aer un țuit ascuțit.

- Vine! a strigat Sasha și s-a lovit de mine, doborându-mă din picioare.

Vrăjitor & vrăjitoare

M-am izbit puternic de pământ, iar aerul mi-a ieșit din piept cu un șuierat.

Am icnit ca un pește pe uscat când un fluierat pătrunzător mi-a spart urechile, imposibil de puternic.

Apoi, bum! Sau mai degrabă, BUM! Am închis ochii strâns în vreme ce pământul se scutura ca la un cutremur. Sasha m-a strâns mai tare, acoperindu-mi capul cu mâinile. Deja îmi plăcea de el oarecum.

BUM! Alte explozii care au zguduit solul, alte scuturături, și mai mult praf, noroi și pietriș plouând peste capetele noastre.

- Wisty! a strigat Whit. Aveam vocea hârâită și întretăiată.

- Whit! Feffer!

M-am înecat. Nu vedeam prea multe din cauza fumului și a prafului de peste tot.

Am simțit că a trecut o veșnicie, dar tremurul s-a terminat în sfârșit, iar greutatea lui Sasha s-a mutat încet de pe mine. Un minut mai târziu, se terminase. Orice-ar fi fost.

- Fir-ar să fie! a exclamat Sasha, rânjind.

Fața lui era acoperită cu un praf gros, în afară de gură și de ochi. Îmi amintea de un clovn bizar de la circ. Am bănuț că arăt probabil la fel.

- Scuză-mă, mi-a spus, binedispus. N-am vrut să te strivesc așa.

- Nu-i nimic, am răspuns. Am fost strivită de lucruri mai rele.

Am făcut un efort să mă ridic, simțindu-l pe Byron Lingău I Odios înfășurat în jurul gâtului meu ca o etolă de nură trădătoare. Clipind ca să-mi scot nisipul din ochi, tușind și scuturându-mă de praf, m-am uitat în jur.

- Ce s-a întâmplat adineauri? am întrebat, văzându-l în sfârșit pe Whit.

Și apoi pe Feffer. Și pe Celia.

- O bombă, a răspuns Sasha, ridicându-se în picioare și scuturându-și praful de pe el cu palmele. Toată lumea e teafără? Bănuț că trebuie să fi ieșit într-o zonă de război. E ușor să se întâmple una ca asta.

Suna ca și cum asta ar fi fost un lucru la fel de obișnuit precum o cotitură greșită în drumul spre cel mai apropiat magazin de gogoși.

Vrăjitor & vrăjitoare

Uitându-mă în jur, am văzut clădiri pe jumătate distruse, în ceea ce cândva trebuie să fi fost un cartier normal din oraș. Craterelor din mijlocul străzilor erau destul de mari cât să încapă în ele camioane. Vedeam pietriș și praf peste tot. Metal contorsionat, sticlă spartă, cabluri electrice și bucăți de ciment formau un covor primejdios sub picioarele noastre.

- Cine ne bombardează? am întrebat, tremurând din cap până-n picioare.

La fel se întâmpla și cu Byron - viermele mi se cocoțase acum pe umăr, agățat de părul meu.

- Dă-te jos! i-am spus.

- Noul Ordin lansează bombardamente în fiecare zi, ne-a explicat Sasha. Știu că unii dintre noi, copiii, se instalează aici, ilegal, așa că desfășoară atacuri aeriene. Apoi vin să ne caute. Și-a scuturat părul din ochi. Te țin în alertă, așa-i?

- Da, nimic nu se compară cu puțin șoc și groază, a comentat Whit, nevenindu-i să creadă.

Sasha a devenit din nou serios.

- Trebuie să vă ducem la adăpost imediat, copii.

- Stai, am exclamat. Whit și cu mine trebuie să ne căutăm părinții. O să mergem singuri. Adică, suntem recunoscători și tot restul...

Ochii Celiei și ai lui Sasha s-au întâlnit - și de data asta, chipul lui Sasha nu mai era atât de radios și de deschis.

- Hm, a spus el, ar trebui să vorbim despre asta, Roșcovano.

M-am uitat urât la Sasha, iar atunci fratele meu a vorbit și el.

- Nu-i o poreclă care să-i placă. Asta doar ca să știi...

- Chestia este, a spus Sasha încet, că nu e sigur sau foarte inteligent, să plecați singuri.

Și-a scos șapca și a început să o răsucescă în mâini. Părul des, negru ca tăciunile, îi cădea peste ochi.

- Îmi pare rău pentru asta, Pistruiato.

Capitolul 59

Wisty

NICI PISTRUIATĂ, a sugerat Whit. Sau Morcoveață.

- Bine, am zis. Trebuie să-i găsim pe mama și pe tatăl meu. Asta e misiunea noastră, am declarat foarte limpede. Familia pe primul loc.

Celia a venit mai aproape de mine și a întins mâna. Am simțit o adiere subțire atingându-mi părul și am văzut înțelegerea din ochii ei.

- Wisty, ascultă doar. Te rog! a spus ea.

Sasha a oftat, apoi a arătat în jurul nostru.

- Uită-te la locul ăsta răvășit. Așa arată cele mai multe dintre orașe. N.O. preia controlul comunităților „demne” și modelează totul după propria sa imagine. Restul, doar îl... rade. Adică, îl elimină complet din existență.

- Da, mă întristează profund. E groaznic. Pricep. Dar ce are asta de-a face cu mama și cu tatăl nostru?

- Citește-mi pe buze, draga mea prietenă: lucrurile sunt *rele* peste tot, a continuat el. N-am nici cea mai mică idee unde-ar putea fi ținuți părinții tăi sau dacă măcar mai sunt... în viață.

Ultimele cuvinte au fost doar o șoaptă.

M-am uitat lung la el, simțindu-mi fața golită de sânge.

- Celia, ne-ai salvat. Dacă ne-ai putut scoate din închisoare, de ce nu ne poți ajuta să ne găsim părinții? Trăiesc, sunt sigură de asta.

Whit se uita și el la Celia, clar de acord că era ceva adevărat în vorbele mele. O expresie de suferință a străbătut fața Celiei, dar nu a răspuns la ceea ce spusese eu.

- Uite ce-i..., a vorbit Sasha, aruncând o privire încurcată către Celia.

Nu i-am putut descifra înțelesul.

- Hai să mergem la adăpost. Ne putem lămuri care să fie următorii pași când ajungem pe Tărâmul Liber.

Vrăjitor & vrăjitoare

Mă săturasem de jocul ăsta al compătimirii. Încrucisându-mi mâinile la piept, am bătut din picior ca puștiul ăla de doi ani de la mall.

- Nu mă mișc niciun centimetru până când nu-mi dă cineva un răspuns mulțumitor.

- Wisty, a șuierat Celia cu insistență, e foarte periculos aici. Sunt lucruri mai rele ca bombele, dacă-ți poți închipui ceva mai groaznic decât să fii aruncat în aer. Nu știm încă unde sunt părinții voștri. Și, oricum, nu-i poți salva... *dacă ești moartă.*

Capitolul 60

Whit

- OPRIȚI-VĂ EXACT ACOLO unde vă aflați, copii. Arătați-mi niște acte. *Acum!*

Erau vreo duzină - de fapt, unsprezece - toți bărbați, probabil între șaptesprezece și douăzeci și cinci de ani, băieți solizi cu mușchi solizi.

Am făcut un pas în față.

- Aveți ceva împotriva dacă vă întreb cine sunteți voi, înainte de a vă arăta indiferent ce? E un cartier primejdios, știți...

Purtătorul de cuvânt al băieților musculoși părea abia trecut de douăzeci de ani. Se ridicase pe vârfurile picioarelor, gata să ne facă necazuri, mi-am închipuit eu.

- Ar trebui să știi cine suntem. Noul Ordin. Patrula Cetățenească. Umblăm după Rătăciți și după Căutați. Am nevoie de acte de la voi toți. Asta e legea, prietene.

Wisty înaintase până lângă mine.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Poate că am dori să vedem noi actele *voastre*, a spus ea.
Prietene!

Între timp, începea să se formeze o gloată de vreo cinci zeci sau șaiszeci de „cetățeni”. Nu era prea bine.

- Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, am zis. De acord?
Wisty a ridicat din umeri.

- Sigur.

- Ce-ar fi ca pur și simplu să plecăm cu toții și să *rămânem* prieteni? i-am zis conducătorului grupului.

Speram să vorbesc mai departe, dar el scosese deja un baston de metal. Gloata continua să crească și devenea tot mai zgomotoasă.

- Patrula Cetățenească, pe naiba. Mai degrabă Clubul Dictatorilor Aspiranți de După Ore, a comentat Wisty, întotdeauna diplomată. Uitați-vă la voi, caraghioși care au crescut prea mult. Patetic!

Ei bine, asta i-a scos din minți, și s-au repezit la atac - toți unsprezece, cu bastoanele fluturând, cu mulțimea de idioți din jur ovaționându-i și încurajându-i.

- E rândul meu... Am dat-o pe Wisty deoparte. Pot să fac asta.

Ceea ce vedea ea era faptul că Patrula Cetățenească părea să se miște cu încetinitorul. În realitate, nu era așa. Numai că eu mă mișcăm foarte, foarte repede. Simțeam că pot face asta, și aveam dreptate.

Bastonul conducătorului era ridicat, gata să lovească. I l-am smuls de-a dreptul din mână, apoi l-am izbit peste picioare și i-am dat un pumn lateral, în timp ce cădea pe trotuar.

Mă mișcăm atât de repede încât eram în ceață. Le-am luat toate bastoanele și le-am aruncat într-un canal, apoi i-am doborât unul către unul - în afara unei frumoase lovituri în care am pus jos doi odată. În cele din urmă, membrii bandei au ajuns cu toții întinși la pământ, văitându-se și gemând.

- Acum, hai să vedem actele alea! m-am dus lângă ei și am răcnit, dar Sasha mă trăgea deja deoparte, îndemnându-ne pe toți să ne grăbim pe stradă și după primul colț.

- Asta a fost grozav, a comentat el.

- Aveam nevoie de exercițiu. Și cred că aș reuși să mă obișnuiesc chiar și cu chestia asta cu vrăjitoria.

Vrăjitor & vrăjitoare

Între timp, Celia mă apucase de braț - o strângere atât de ușoară pe cât era posibil.

- A fost incredibil, Whit! Mi-a plăcut la nebunie!

- Cu siguranță dai dovadă de potențial, a zis Wisty și a zâmbit larg.

Și în clipa aia, în secunda aia, a fost ca și cum totul era din nou așa cum trebuia să fie, genul de viață pe care am crezut întotdeauna că o să-l am.

Dar numai în clipa aia.

Capitolul 61

Wisty

DUPĂ DEMONSTRAȚIA LUI WHIT legată de ultimul lui set de talente, Sasha ne-a condus pe o stradă în cea mai mare parte pustie, către o clădire cu fața ciupită de găuri de gloanțe și de lovituri de rachetă. Nu-mi venea să cred ce vedeam. Toate acestea se întâmplaseră cât timp fuseserăm noi la Spital? Timpul părea atât de... distorsionat.

- Frate, speram că am fost plecat destulă vreme pentru ca asta să înceteze. Toate bombardamentele, a zis Sasha, clătînând din cap.

- Ce vrei să spui? am întrebat.

Sasha a ridicat din umeri.

- Am fost pe Tărâmul Umbrelor vreo două ore.

Whit s-a încruntat.

- De ce-ar fi asta destul de mult pentru ca, ăăă, Noul Ordin să-și bage mințile-n cap și să oprească bombardamentele?

Sasha s-a uitat cu surprindere la mine și la Whit.

- Nu știți? Celia...?

- N-am avut ocazia să le explic totul, a răspuns Celia.

Vrăjitor & vrăjitoare

Eram ocupați cu evadarea, știi?

- Ce nu știm? am întrebat. Ce altceva?

- O mulțime. Printre altele, timpul e diferit pe Tărâmul Umbrelor, a răspuns Sasha, continuând să meargă foarte repede. În cazul ăsta, mi se pare că am fost plecat probabil cam o lună. Nu concordă întotdeauna. Depinde de portalul pe care trebuie să-l folosești. O dată, m-am întors și era înainte de dimineața aceleiași zile.

Whit și cu mine ne-am uitat lung unul la celălalt. Nu aveam niciun mijloc de a afla cât timp trecuse de când fuseserăm capturați. Aveam atât de multe întrebări!

După câte se părea, și Dihorul avea.

- Așadar, ne putem întoarce în timp până într-o zi în care Wisty chiar a făcut o baie? Părul ei a început practic să se transforme în dreaduri.

- Dă-te jos de pe mine, ingratule, am exclamat, desprinzându-l de la gât și dându-i drumul în schimb pe spatele lui Feffer. Feffer, tu ești un suflet mai bun decât mine. Fă cunoștință cu noul tău prieten.

Feffer a lătrat cu bunăvoință și a dat din coadă. E posibil să fi fost *vreodată* un demon al iadului? Apoi Sasha s-a oprit și a arătat cu degetul.

- Am ajuns! Casă, dulce casă presărată cu moloz! Aici ne facem veacul câțiva dintre noi. Cam mizerabil, dar l-am aranjat destul de bine.

M-am uitat în sus și am citit firma fluorescentă stricată, atârnată de câteva sârme, a celui mai uluitor magazin universal de lux din întreaga lume. Nu-mi putusem permite niciodată nici măcar să trec pe ușile alea.

- Garfunkel? am exclamat cu răsuflarea tăiată. O să locuim *aici*?

Pentru o clipă, m-am simțit ca o regină.

Capitolul 62

Whit

ÎN CIUDA NESIGURANȚEI DEPRIMANTE în privința locului unde se aflau părinții noștri, vocea lui Wisty era plină de entuziasm atunci când a rostit numele magazinului familiar.

- Bănuiesc că asta-i ca un vis devenit realitate, nu? i-am spus.

Mi-a zâmbit ironic în timp ce Sasha ne conducea prin ușile turnante, dintre care una fusese spartă de o rachetă, sau poate de un tanc scăpat de sub control.

- Absolut, a răspuns Wisty. Pe de o parte, am fost târați de lângă părinții noștri, închiși, înfometăți, imobilizați cu șocuri electrice, ni s-au refuzat toate drepturile și libertățile umane, bla, bla, bla. Pe de alta, uite! În dreapta mea! Parc-ar fi Țara Minunilor a sutienelor!

Eram pe cale să fac o glumă despre cum ar fi o minune dacă ar avea vreodată nevoie de unul, dar ea a ridicat bățul de tobă spre mine și am tăcut pe loc.

- Fără electricitate aici, ne-a spus Sasha în timp ce urcam pe o scară rulantă acum nemișcată. Aveți idee cât e de inflamabil parfumul? Unul dintre tipii noștri a pus la punct un mic generator cu combustie. Acum putem să facem să meargă un laptop vreme de două ore cu o sticlură care intră într-o poșetă.

Apoi ceva m-a izbit ca un banal pumn în falcă. Niciunul dintre copiii ăștia n-avea părinți? Tocmai ajungeam la parter. Am început să mă uit în jur și să mă gândesc: *fiecare dintre copiii ăștia, Semi-lumină sau nu, are o poveste... poate chiar poveste mai rea decât a noastră.*

- Și câți locuiesc aici?

- Cred că în jur de două sute cincizeci, a socotit Sasha, fără să numărăm Semi-luminile, care vin și pleacă. Nu pot sta prea mult, sau...

- Nu-i nevoie să ne ocupăm de asta, a intervenit Celia, arătând neliniștită, atât de diferită de Celia cea relaxată pe care-o cunoscusem mai înainte.

Tot ce voiam să fac era s-o țin strâns în brațe, să-i spun că totul o să fie în ordine. Dar n-o să fiu în stare s-o mai țin vreodată pe Celia în brațe, nu-i așa? Și cu siguranță nu-i puteam spune că lucrurile se vor rezolva.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Avem propria noastră mică societate de prima clasă aici, inclusiv - *ta, da!* - conducătorul de săptămâna asta! a spus Sasha, conducându-ne pe un coridor către un mic grup de birouri.

Acolo, așezată la un birou cu o plăcuță de culoarea alamei ce purta inscripția MANAGER, era o fată drăguță, nu mai mare de cincisprezece ani, care apăsa preocupată pe tastele unui laptop.

Un cablu gros ducea de la spatele computerului către ceea ce părea o mică găleată de gunoi din metal, aflată cam la șase metri depărtare. Simțeam miros de fum și de ceva care semăna a lămâi arse, venind de la laptopul alimentat cu parfum. Puah! N-am să mai privesc niciodată la fel parfumul.

Fata cea drăguță a ridicat privirea, lăsând să-i alunece peste umăr buclele lungi, castanii. Avea pe chip o expresie care sugera că e genul direct și practic, nu era machiată și purta o salopetă de blugi peste un tricou pătat.

- Sasha, a spus ea, au trecut, cât, patruzeci și trei de zile? Aveam nevoie de tine *aici!*

- Nu fug de responsabilitate, dar Celia a condus operațiunea, a replicat Sasha. Și, ți-aș putea atrage atenția, a avut un succes uriaș. Însă nu există nicio evidență pentru portalurile alea din Tărâmul Umbrelor. Ca să nu mai pomenesc că am avut de pus la cale o evadare din închisoare... Whit și Wisty - s-a întors către noi - faceți cunoștință cu fosta mea parteneră de antrenament elementar de luptă și conducătoarea de săptămâna asta - vă puteți da seama pentru că stă în biroul managerului și poartă o insignă cu MANAGER - Janine.

- Bună, a răspuns Janine, fără să zâmbească. Rămânând așezată, a întins o mână și mi-a strâns-o pe-a mea ca și cum tocmai aș fi ajuns la un interviu pentru o slujbă. Bine-ați venit, a spus, apoi i s-a adresat Celiei: Ați mai scos din Spital și alți copii?

Celia a clătinat din cap.

- Mai era unul singur la etajul ăla, și... nu putea fi salvat.

Janine a încuviințat din cap.

- Ce păcat să descoperi Drepti și Mărginiți făcând rău unui copil... Ei, asta e, lupta merge mai departe!

- Lupta merge mai departe, a repetat Celia ca un ecou, apoi s-a întors către mine. Trebuie să plec, Whit. Dar o să încerc să mă întorc.

Cuvântul „încerc” a răsunat în urechile mele ca un clopot funerar.

Capitolul 63

Whit

AȚI PIERDUT VREODATĂ pe cineva apropiat? Atunci vă puteți închipui sentimentele mele. O iubeam nebunește pe Celia. Era de nesuportat s-o văd smulsă de nenumărate ori tdin viața mea.

I-am făcut semn Celinei să vină în spatele uneia dintre coloanele cu oglinzi din magazin, pentru un pic de intimitate. Am încercat s-o țin de mâini, prinzându-le forma într-ale mele.

- Te rog, întoarce-te, i-am spus, privind-o în ochi. Nu suport să te pierd încă o dată.

A dat din cap și mi-a oferit iar unul dintre zâmbetele ei.

- Vreau să mă întorc. Mă bucur atât de mult - atât de mult că trăiești... Dintre toate lucrurile de care mi-e dor, de tine mi-a fost dor cel mai mult. O, Doamne, mi-a fost dor de tine!

Apoi Celia a făcut cel mai uimitor lucru.

A venit foarte aproape de mine. Apoi și mai aproape, până când n-am mai văzut-o. O puteam doar simți, într-un fel mai intens și mai intim decât oricând înainte.

Apoi ne-am contopit. Cu adevărat - eram ca o singură persoană.

Era căldură, era pace, era frumusețe pură. Făceam parte din Celia; ea făcea parte din mine. A durat numai o clipă, dar senzația mi s-a părut destul de mare și de puternică pentru ca să dureze o viață. Știam că n-o să uit niciodată. Cine-ar putea?

În cele din urmă, Celia s-a desprins de mine. Mi-a trimis un sărut din vârful buzelor și a fugit către cel mai apropiat portal, după cât se părea în raionul de pantofi bărbătești, unde a dispărut.

Sincer, era ca și cum tocmai aș fi pierdut jumătate din ființa mea. Am zăbovit pe lângă teniși și bascheți și mi-am șters lacrimile. Nu credeam că le-aș putea spune celorlalți ceea ce tocmai se întâmplase, nici măcar lui Wisty.

Nici măcar nu puteam să încep să descriu cum era să fii una cu Celia... și apoi s-o privesc plecând iarăși.

Capitolul 64

Wisty

- CE VREȚI SĂ SPUNEȚI cu „conducătoarea de *săptămâna asta*”? am întrebat-o pe Janine.

Era una dintre multele întrebări pe care voiam să le pun în următoarele câteva zile. Chiar acum, în timp ce Whit stătea de vorbă - sau ce altceva mai făcea - cu Celia, încercam să aflu mai multe despre viața de la Garfunkel.

- Adulții au demonstrat din plin că puterea corupe, a spus Janine, pe tonul cuiva care candida pentru o funcție, dar era cu adevărat demn de acel post. E totuși nevoie de o persoană la comandă, de cineva care să ia deciziile finale, altfel totul o ia razna. Așa că avem un conducător, dar care se schimbă în fiecare săptămână. Asta e săptămâna mea.

Sasha a explicat:

- Conducătorul care urmează petrece o zi învățând ce și cum să facă de la conducătorul precedent... S-a aplecat peste biroul lui Janine. Și apoi, în timpul ultimei zile, o instruește pe următoarea persoană

Vrăjitor & vrăjitoare

care-i va succeda. Merge destul de bine, la drept vorbind. Săptămâna de după douăzeci și doi septembrie a fost *incredibilă*. Janine și-a dat ochii peste cap.

- Tu ai fost conducătorul, i-am zis lui Sasha. Am priceput. El a zâmbit larg.

- A fost o perioadă glorioasă pentru revoluție. Încă se mai vorbește în cercurile intelectuale despre decretul meu privind tragerea voluntară a apei la toaletă.

Janine l-a privit pentru o secundă, apoi s-a întors spre mine.

- Avem mare noroc că tu și cu Whit sunteți aici, cu noi, a spus ea. Avem nevoie de talentele voastre.

- Talente? Cum ar fi transformarea nesuferiților în dihori? am întrebat.

- Într-un fel, da, a răspuns Janine pe un ton practic. Se pare că sunteți mult mai puternici decât alți vrăjitori pe care i-am descoperit.

- Aveți și *alții*? am întrebat, uluită.

- Oarecum. Dar mie mi se pare că voi faceți parte dintr-o cu totul altă categorie. Nu de genul trucurilor de teatru de varietăți. Sigur, a adăugat ea, fără să ia în seamă privirea mea nedumerită, bănuiesc că o să aflăm cu siguranță mai multe în timpul raidului de mâine-noapte. Ajutăm să evadeze un grup de copii din închisoarea Lumii de Sus.

Am clătinat din cap.

- Îmi pare rău, Janine. I-am spus deja lui Sasha. Noi o să ne căutăm părinții.

Janine m-a apucat brusc de braț.

- Trebuie să ne ajutați, Wisty. E Școala de Corecție a Nouului Ordin, același loc în care ați fost duși după ce ați fost răpiți. Pe Tărâmul Liber, o numim închisoarea Lumii de Sus pentru că e un loc malefic. Știi că viața copiilor depinde de asta, nu-i așa?

- Uite ce-i, am fost acolo. Știu cât e de rău. Dar trebuie să înțelegi ce e pe primul loc pentru noi. Trebuie să ne găsim părinții. Punct.

Janine încă mă mai ținea de braț.

- Spui că știi, dar habar n-ai cât e de rea, cu adevărat, Lumea de Sus. N-ai nici cea mai mică idee. S-a uitat la Sasha. Du-i să-l vadă pe Michael Clancy!

Capitolul 65

Wisty

WHIT SE ÎNTORSESE după ce-o condusese pe Celia, și nu arăta prea bine. Nu, de fapt arăta groaznic - față de cum arăta el, oricum. Stors și clătinându-se pe picioare.

- Cine-i Michael Clancy? a vrut el să știe.

- Habar n-am. Cineva cu care vor să ne întâlnim în legătură cu o evadare din închisoare.

Am ridicat vocea ca să audă Sasha. El ne arăta drumul.

- Cine-i Michael Clancy? am strigat.

- E chiar aici, a răspuns Sasha și a deschis o ușă către o cămăruță întunecoasă.

Era o singură saltea pe podea.

- Eu sunt Michael, a vorbit o voce blândă. Ce vreți de la mine?

- Spune-le povestea ta, i-a cerut Sasha. Apoi s-a întors către noi. Stați jos lângă Michael și ascultați. Puteți să vă așezați acolo, pe saltea. E destul loc.

Era loc, pentru că Michael părea unul dintre cei mai slabi copii pe care i-am văzut vreodată. Îmi amintea de poze ale victimelor foametei și ale oamenilor din lagărele de refugiați pe care le văzusem... și asta mi-a readus în minte imagini din închisoarea Lumii de Sus și din perioada pe care-o petrecuserăm acolo.

- Bună, Michael, am spus.

- Salut, Mike, a adăugat și Whit.

Nu numai că băiatul arăta aproape sfârșit, dar și ochii lui mi se păreau morți. Totuși, exista în el ceva arzător.

Vrăjitor & vrăjitoare

Nu ne-a întrebat cum ne cheamă, ci a trecut direct la povestea lui.

- Memoria e mincinoasă, știți asta, nu? a început. Dar sunt sigur că ceea ce o să vă spun cuprinde oricum adevărul, chiar dacă toate amănuntele sunt greșite, ceea ce nu cred că sunt. Dar poate că așa e.

- Sigur, Michael, am replicat, doar ca să știe că-l ascultăm cu atenție.

Glasul îl făcea să pară cu mult mai în vârstă decât arăta, aproape că-mi era frică să aud ce i se întâmplase.

- Soldații, complet în negru, cu cizmele bine lustruite, au venit după noi la închisoare în dimineața aia, și cred că soarele răsărise deja. Eram patruzeci sau mai mulți în grupul ăla de celule. Cu vârste, așa zice, între cinci și șaisprezece ani. Băieți și fete. De multe nuanțe diferite, mă refer adică la culoarea pielii. Cu toții „Extrem de periculoși”. Ne-au luat, ne-au împins pe scări până într-o curte. Erau numai câțiva gardieni acolo, așa că nu cred că se așteptau la neazuri din partea noastră. Nici n-au avut prea multe, pentru că eram prea oboșiți, prea flămânzi - deja învinși, în cea mai mare parte. Apoi s-a simțit un vânt incredibil, mai mult ca o tornadă, și pe urmă omul ăla înalt și chel a apărut chiar în fala noastră. Mirosea a migdale, cred. N-a scos niciun cuvânt, nu s-a prezentat niciodată, deși cred că s-ar putea să fi fost Cel Care Este Unicul. Se uita la noi cu atâta dispreț, știți, ca și cum am fi fost atât de mult mai prejos decât el... Apoi n-a făcut decât să... miște brusc din încheietura mâinii. Doar atât. Fâs.... Și n-a mai rămas nimic din noi, în afară de fum... și de mirosul de piele arsă. Cumva... nu știu... *vaporizase* pe toată lumea. Apoi a dispărut. Iar eu am rămas pe loc, așa cum stau și aici. Nu întrebați, să nu îndrăzniți să întrebați. N-am nici cea mai mică idee de ce am fost cruțat. Nici măcar nu-mi mai pasă.

Ochii lui Michael Clancy s-au îndreptat spre Sasha.

- Asta-i, v-am zis povestea mea. Acum, ia-i, te rog, de aici.

Capitolul 66

Wisty

AM AVUT NEVOIE DE CÂTEVA ORE DOAR ca să încep să nu mă mai gândesc la Michael Clancy, să pricep cât de cât ceea ce spusese.

V-ați simțit vreodată capul invadat de atât de multe informații noi, tragice și complicate, încât e gata să vă explodeze pe umeri? Luați senzația asta, apoi mâncați ceva cu adevărat dezgustător, care vă face să vreți să vomitați ore-ntregi, și-o să ajungeți cam la ceea ce simțeam eu în acel moment.

Să recapitulăm:

1. Eu, banala și obișnuita Wisty, sunt vrăjitoare. Whit cel cu abdomen perfect este vrăjitor. Nu știm prea bine cum să ne controlăm puterile.

2. Whit și cu mine am fost condamnați la moarte de către un individ perfid, numit Cel Care Este Unicul.

3. Și părinții mei sunt căutați pentru trădare. Și încă nu avem habar unde sunt sau dacă mai trăiesc.

4. Am fost torturați într-o închisoare care „înăbușă magia”. Așa că e posibil să fim chiar mai puternici decât credem.

5. O fată moartă - care se întâmplă să fie marea dragoste a adolescenței fratelui meu - a apărut în mod misterios și ne-a salvat din închisoare.

6. Eu l-am transformat pe Byron Swain într-un dihor. De *asta* sunt foarte mândră.

7. Lumea este de fapt multiplă, nu unică. Între Tărâmul Umbrelor, Tărâmul Liber, Lumea de Sus și Lumea de Jos, e greu să nu pierzi socoteala.

8. Iar una dintre lumile astea e condusă de o gașcă de copii... din biroul managerului dintr-un magazin universal pe jumătate

Vrăjitor & vrăjitoare

demolat. Nu e paradisiul, dar măcar e un loc unde încă domnește libertatea.

9. Mi se cere să ajut la organizarea unei incursiuni într-o închisoare, care-ar putea salva niște copii de la vaporizare. Dar poate că nu. De fapt, poate duce la uciderea tuturor.

Bine, așadar erau o mulțime de lucruri de care trebuia să ne ocupăm, dar uneori o listă chiar te poate ajuta să înțelegi și să controlezi viața. „Să iei lucrurile pe rând” este una dintre cele mai folosite filosofii.

Săptămâna viitoare era săptămâna viitoare. În acest moment, numărul nouă era singurul care avea importanță pentru cei din jurul meu și al lui Whit.

Dar noi țineam încă la punctul trei.

Capitolul 67

Wisty

- PRIN URMARE, INCURSIUNEA ASTA... E mâine? am întrebat. La închisoarea Lumii de Sus? Știți cum arată planul închisorii? Nu că îmi iau vreun angajament pentru Whit sau pentru mine. Nu pot face asta.

Janine a apăsat repede câteva taste, iar pe ecranul computerului a apărut schema unei clădiri. Byron Detestabilul Dihor Flecar Față-de-

Vrăjitor & vrăjitoare

Șobolan Swain a sărit de pe Feffer, s-a cocoțat în grabă pe spatele meu și mi s-a așezat pe umăr ca să vadă mai bine.

Am răsucit capul spre el.

- Încetează să te mai cațeri pe mine, sau îmi declanșez flăcările și te transform în cel mai scârbos șis-kebab din lume, m-am răstit la el. Asta-i tot ce ne mai trebuie, un dihor-spion prefăcut, care să spună Noului Ordin toate planurile noastre!

Byron s-a lăsat înapoi pe podea.

- N-o să spun! a protestat, ghemuindu-se. Niciodată. N-o să se întâmple așa ceva.

Janine a clipit.

- Dihorul e spion? E un dihor *vorbitor*?

- E o poveste lungă, am spus. Dar n-am încredere în dihorul ăsta la o distanță mai mare decât îl pot eu arunca, ceea ce bănuiesc că ar însemna cam zece metri, am cugetat eu, uitându-mă la el. Cât cântărești acum?

- Nu sunt spion! a exclamat Byron. Crezi că m-aș putea întoarce la ei? Când arăt așa? Aș putea ști secretul universului și ei tot m-ar executa în jumătate de secundă.

- Chiar și așa, ieși afară. Pleacă! am vorbit cu fermitate, arătând spre hol.

Cu un aer insultat și rănit, Byron a pufnit și a traversat podeaua în fugă.

M-am întors către schema închisorii.

- Bun, care ziceați că-i planul să salvăm copiii ăia? *Aveți* un plan?

Capitolul 68

Vrăjitor & vrăjitoare

- MAI ÎNTÂI, PENTRU ACOMODARE, trebuie să vă oferim un tur rapid al primei citadele a Nouului Ordin, a început Janine. Ei o numesc Orașul Progresului, pentru că este comunitatea lor ideală, este modelul lor din vitrină pentru orașele cu care vor să acopere întreaga planetă. Locul e plin de erlenmeyeri.

Și-a dus două degete la gură și a scos un șuierat asurzitor. Doi tipi au apărut în fugă. Janine a făcut semn din cap către cel înalt, slab și foarte curățel.

- Jonathan o să vă conducă în tur. Dar mai întâi, Emmet o să vă ajute cu deghizarea.

- Deghizarea? a întrebat Whit.

- Absolut, a insistat Janine. Trebuie să vă confundați cu decorul - nu puteți arăta prea bine. Altfel, știți voi - *să li se taie capul!*

Emmet, un băiat blond foarte arătos, a zis:

- Hai! Mai întâi, mergem la cosmetică. O să vă fac machiajul. Nu vă faceți griji - sunt *foarte* bun.

Vreo oră mai târziu, părul meu complet de necontrolat era strălucitor și periat, și ținut departe de față cu o fundă de păr, ingenios plasată, și de vreo două duzini de agrafe. Purtam haine roz și verde-limetă ca la un club de golf, în loc de negrul și griurile obișnuite pe care le prefer.

Byron Dihorul Mieros se urcase pe dulapul cu acte. Acum se uita la mine de sus până jos cu ochisorii lui ca de mărgele.

- Arăți foarte drăguț, a comentat. De fapt, chiar sunt de acord cu noua ta înfățișare.

Am scos limba la el, în timp ce Whit se apropia de mine. Avea fața rozalie și curățată, părul tuns scurt - mai scurt chiar decât de obicei - și arăta mai îngrijit decât arătase de multă vreme. Dacă n-aș fi fost sora lui, aș fi putut chiar să spun că era chipeș. Dar din moment ce *sunt* sora lui, am spus:

- Ei, salut, domnule, nu cred că ne-am cunoscut. Eu sunt Wisty Vrăjitoarea cea Rea. Dumneavoastră?

- Ăăă, băiatul de pe afișul Gărzii Naționale.

Vrăjitor & vrăjitoare

Feffer s-a apropiat și a adulmecat în jurul nostru ca să se asigure că eram tot eu, iar Whit era cu adevărat Whit. Amândoi am trecut testul și am fost liniși.

- În ordine, a spus Jonathan, venind spre noi.

Chiar era înalt, cu câțiva centimetri în plus chiar și față de Whit. Dar cântărea probabil cam cât mine. Cu pielea palidă și părul blond, de nuanța nisipului, semăna cu un baton de ciocolată albă.

- Câteva lucruri esențiale pe care trebuie să vi le aduceți aminte: înainte de orice, fără trucuri. Nu vorbiți cu nimeni dacă nu trebuie neapărat. Dacă e nevoie să vorbiți, amintiți-vă să zâmbiți și să spuneți „doamnă” sau „domnule”. Nu traversați strada decât pe culoarea potrivită a semaforului, nu faceți baloane de gumă de mestecat în public și, pentru numele lui Dumnezeu, nu lăsați câinele ăla să-și facă nevoile. Toți câinii din Orașul Progresului sunt dresați să folosească litiere în casă, ca pisicile.

- Sună ca un loc ordonat, a mormăit Whit. Și cei cu „trucurile”?

- Fără chestii vrăjitorești ciudate, a declarat Jonathan. OK, hai să mergem să ne întâlnim cu inamicul!

Capitolul 69

Wisty

PRIMUL LUCRU PE CARE L-AM OBSERVAT în Orașul Progresului era că Cel Care Este Unicul se afla, literalmente, peste tot - pe afișe, în tablouri, în filme, pe prima pagină a ziarelor, în fresce. Cine *era* descrieratul ăsta? Credeam că oamenii ca el aveau la putere numai în alte locuri, în cărțile, de istorie, în poveștile fantastice.

Vrăjitor & vrăjitoare

Până acum, nu observasem niciodată cât de mult are literatura fantastică de-a face cu realitatea.

Ceea ce am observat în continuare la Orașul Progresului era vopseaua proaspătă. Nu puteai scăpa de miros. Totul era atât de ordonat și de perfect... Nici nu erau prea mulți copii prin preajmă, iar când vedeam adulți, ne priveau cercetător. Whit și cu mine am învățat să copiem surâsul instantaneu al lui Jonathan.

Am văzut însemne ale noului regim peste tot: abțibilduri Uriășe pe mașini lucitoare de teren și dubite în culori vii, pe care erau scrise lucruri cum ar fi: SPUNEȚI DA PENTRU N.O., sau: DACĂ VEDEȚI CEVA, SPUNEȚI CEVA. Și: SPUNEȚI NU ARTEI! Ori, cea mai înspăimântătoare dintre toate, după părerea mea: MÂNDRUL PĂRINTE AL UNUI TÂNĂR INFORMATOR AL NOULUI ORDIN.

- O, *Doamne*, am exclamat, zărind o clădire joasă, cu ornamente cromate, și am simțit imediat cum mi se înmoaie genunchii. Un restaurant!

Ideea de a avea parte de o masă tihnită aproape că mi-a smuls un scâncet.

- Ar fi periculos să intrăm acolo? Te rog?

- Nu, cred că se poate, a răspuns Jonathan. Amintiți-vă doar de maniere. Gândiți-vă mereu: „Noul Ordin”.

Înăuntrul restaurantului, aproape fiecare separeu capitonat cu vinil roșu era ocupat de adulți. Un tip cu șapcă decolorată ștergea încontinuu o tejghea orbitor de albă. Ne-am așezat în fața lui pe niște scaune rotative. Stomacul îmi ghiorăia, ceea ce era destul de stânjenitor.

- Da? a întrebat omul de la bar. Vă ajut, oameni buni?

- La naiba, domnule, e greu să ne hotărâm, am răspuns, încercând să radiez un aer de Dihor Flecar și de Jonathan cât mai bine posibil. Ați putea, vă rog, să-mi dați o înghețată cu suc și un cheeseburger mare? Mulțumesc.

- Wisty, a spus Whit cu voce scăzută, aplecându-se spre mine, cu răsuflarea caldă în urechea mea, simți ceva... *ciudat*? Pentru că eu cu siguranță simt.

Foarte nonșalantă, mi-am rotit scaunul.

Vrăjitor & vrăjitoare

M-am uitat în jur, dar n-am văzut nimic altceva decât oameni care înfulecau burgeri, cartofi prăjiți și milkshake-uri. La tonomat se auzea imnul Noului Ordin - o melodie monotonă cu bătăi rigide de tobă, mixate stângaci cu o divă emo plângăreată. *Îh. Îți dai seama că lucrurile s-au înrăutățit în clipa când marșurile militare trec drept muzică pop.*

Apoi o anume femeie mi-a atras atenția. O mulțime de rimel, păr foarte bogat. Mi-a aruncat o privire stranie. După care s-a întors către celelalte persoane din separeul ei. Două femei între două vârste, cu mult prea mult machiaj pe față, și părul la fel de bogat...

- Da, am șoptit. Cea cu snopul de păr. Alte două la fel ca ea. Se uită la noi.

- *E vrăjitoare*, am auzit atunci o voce.

Am încremenit în mijlocul unei rotații pe scaun. Firicelele de păr de pe brațe mi s-au ridicat drept ca niște soldați ai Noii Epoci.

Omul de la tejea a ridicat ochii de la curățatul lui obsesiv și s-a încruntat ca și cum s-ar fi tras un foc de armă.

- Ce-ai spus, doamnă Highsmith? a întrebat el.

- Fata aia cu păr imposibil de roșu, de-acolo. E vrăjitoare, a răspuns doamna Highsmith cu mai multă hotărâre. Era aceeași femeie care se uitase la mine. Și băiatul ăla blond - cel chipeș - și cu el e ceva în neregulă!

Își dădea seama că sunt vrăjitoare - pentru că și *ea* era.

Capitolul 70

Wisty

- TE-AI PRINS FIINDCĂ ASTA ești și tu, am replicat.

De fapt, n-am spus câtuși de puțin așa ceva. Învătasem câte ceva despre autocontrol de când fusesem arestată și condamnată la moarte. Așa că am făcut ochii mari, i-am dat peste cap și am jucat unul dintre cele mai bune roluri din viața mea.

- Unde? am zis cu răsufarea tăiată, învârtindu-mă pe scaun.

Vrăjitor & vrăjitoare

Am căutat de la un capăt la altul al restaurantului, uitându-mă cu teamă la fiecare.

- Sora mea cu siguranță nu e vrăjitoare! a exclamat Whit cu o uimire convingătoare.

Bărbații atrăgători sunt grozavi la așa ceva, în special cei sinceri - credeți-mă. Am trăit alături de teatrul lui Whit de când eram bebeluș.

- Fata asta tocmai a primit Steaua de Onoare a conducătorului de Sector, a adăugat Jonathan.

Și el era destul de bun.

- Poate... poate doamna Highsmith are închipuiri? am sugerat. Poate că... vede lucruri? E posibil? Hmm? Doamnă Highsmith, ai cumva viziuni?

Acum, toți ochii erau ațintiți la femeie și la prietenele ei dubioase. Ea s-a înroșit violent.

- *Testați-o!* a rostit cu o voce ascutită, stridentă.

- Aș fi încântată să fac un test, am replicat repede. Dacă faci și tu unul.

Toată lumea era absolut tăcută, așteptând să vadă ce-o să facă ea mai departe. Dintr-odată, m-a cuprins mânia. Dacă știa ce înseamnă să fii altfel, de ce i-ar persecuta pe alții la fel ca ea?

- Nu sunt eu, ea e! a exclamat doamna Highsmith. Acum oamenii din restaurant începeau să murmure. Era limpede că deveneau suspicioși.

Am invocat în minte o imagine a mesei unde stătea ea. I-am văzut furculița de metal, acolo unde era așezată, pe șervețelul de lângă farfurie.

- Tata zice să nu vorbesc cu oameni ca ea, a spus Jonathan, alunecând de pe scaunul lui și retrăgându-se cu spatele către ușă.

Whit și cu mine ne-am ridicat și noi.

- Hai să mergem, a adăugat Jonathan. Am terminat aici. Să raportăm locul ăsta.

În următoarea jumătate de secundă, am văzut furculița, am simțit-o și am știut în mintea mea ce trebuia să fac cu ea.

De aceea, furculița s-a ridicat de pe masă și a șuierat prin aer - drept spre fața mea.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Ajutor! am țipat, ridicând repede mâinile. Să mă ajute cineva!
Vă rog!

Furculița s-a lovit de dosul palmei, mai tare decât avusesem intenția, de fapt. Am țipat, ceea ce ajută de obicei la crearea unui efect perfect. Clienții restaurantului au izbucnit într-un tumult asurzitor, provocat de șoc și de dezaprobare.

- De ce încercă să mă rănească? am scâncit. Cum a făcut asta?
E nefiresc! M-a înțepat cu furculița! *A zburat!*

- Chemați serviciile de securitate! s-a ridică cineva în picioare și a strigat. A rănit-o pe fata cu Steaua de Onoare! Este vrăjitoare!

- Nu sunt eu, *ea e!* a țipat iarăși doamna Highsmith, în timp ce mulțimea se îndrepta spre ea.

Pentru prima oară, m-am simțit doar un picuț vinovată pentru puterile mele.

Adică, poate că era doar o bătrânică neajutorată și țâfnoasă.
Dar cu siguranță mă îndoiam de asta!

Capitolul 71

Wisty

OMUL DE LA TEJGHEA A EXAMINAT repede un soi de schmă - ca acelea afișate de obicei pentru a arăta cum să salvezi o victimă care se îneacă - și a strigat:

- Imobilizați-i strâns brațele ca să-i opriți circulația, apoi puneți-i căluș ca să nu mai poată face vrăji!

Vrăjitor & vrăjitoare

Între timp, noi am pornit încet către ușa de la intrare, aruncând priviri nervoase în urmă, la fiecare pas. Sirenele vuiiau în direcția noastră, gonind din ce în ce mai aproape.

O vedeam pe doamna Highsmith ținută de fereastra de sticlă, cu cel puțin zece șervețele de hârtie îndesate în gură pe post de căluș improvizat. Chiar îmi părea rău pentru ea.

Apoi bătrâna a observat că o priveam. S-a uitat fix la mine pentru o clipă, cu răutate, după care a început să *strălucească* - exact așa cum făcusem eu atunci, la Spital. M-am simțit oarecum ușurată. Instinctele mele fuseseră corecte: chiar era vrăjitoare!

Și-atunci, a urmat ceva neașteptat: am văzut-o făcându-ne un semn din mână, să plecăm. Era de partea noastră?

Apoi totul a devenit și mai ciudat. Cetățenii care-o atacau s-au înălțat în aer ca niște baloane de mărimea unui om. Apoi au fost aruncați înapoi, departe de ea și de prietenele ei vrăjitoare, rostogolindu-se și dându-se peste cap în fundul restaurantului, țipând:

- Ajutor, ajutor!

Ținându-și ochii ațintiți asupra mea, și-a scos cu nonșalanță șervețelele din gură. Prietenele ei continuau să-și molfăie calm sandvișurile și să-și soarbă ceaiul. Apoi a urmat cel mai bizar lucru - a ridicat mâna dreaptă, dar numai arătătorul noduros și degetul mic, ca și cum mi-ar fi arătat scurt un semn.

Sau poate arunca un blestem asupra mea? Despre *asta* era vorba?

Iar în clipa următoare, ea și cu prietenele ei arhaice au dispărut. Puf, s-au dus.

- Un sabat, i-am șoptit lui Whit. Țăla a fost un sabat al vrăjitoarelor.

Capitolul 72

Whit

ÎN NOAPTEA INCIDENTULUI cu doamna Highsmith, am dormit cu toții în raionul de paturi și băi de la Garfunkel, sperând că nu fuseserăm blestemați și că n-o să ne trezim transformați în broaște râioase. Pariez că n-ați știut că puteți face să încapă într-un pat dublu doi adolescenți, un câine mare și un dihor trădător. Sigur, ajută faptul că unul dintre copii plutește la mai mult de jumătate de metru deasupra saltelei în timpul ciclurilor sale de vis.

Totuși, în unele dintre paturile foarte mari de lângă noi dormeau câte șase sau șapte copii. Eram câteva sute în magazin. Pe saltele, în saci de dormit, pe grămezi de perne decorative, înfășurați în așternuturi și prosoape de baie... Era ca o tabără de vară postapocaliptică, fără supraveghetori. Ușurarea de a fi afară din Spital și departe de Matroană, de Vizitator, de judecătorul Ezekiel Unger și de regimul de coșmar al Noului Ordin făcea ca totul să pară în mod categoric îmbietor.

În dimineața următoare, mă uitam într-o oglindă aflată lângă cabinele de probă ale bărbaților. Găsisem un set de greutateți la raionul de mărfuri sportive și-mi dădusem seama cât de slăbit ajunsese în închisoare. Am început să fac din nou exerciții, recăpătându-mi forța, știind că până la urmă o să am nevoie de ea.

- Hmm...

O tuse în spatele meu m-a făcut să tresar.

- Vrăjitor Allgood... Era Janine.

- E cineva cu care aș dori să faci cunoștință.

Ca de obicei, oricât de drăguță era Janine, avea un chip la fel de solemn ca un director adjunct de școală. Fata de lângă ea zâmbea totuși larg. Avea probabil șaisprezece sau șaptesprezece ani, pielea întunecată și era mai curând scundă, dar cântărea probabil vreo nouăzeci de kilograme.

- Bună, a spus ea, întinzând mâna. Eu sunt Jamilla. Sunt șamanul.

- Poftim? am exclamat, strângându-i mâna oricum.

Vrăjitor & vrăjitoare

Am observat că ochii ei căprui sclipeau și că părul creț și rebel forma o claiie pufoasă de jur împrejurul feței.

- Șamanul, a repetat Jamilla. Cu alte cuvinte, încă o aiurită. Cam ca tine și ca sora ta, numai că nu fac propria mea magie. Ajut doar *alți oameni* să facă trucuri. Am lucrat cu câțiva vrăjitori, i-am ajutat să-și pună la punct puterile.

- Bună, a zis Wisty, venind alături de noi. Știm că avem puteri speciale - dar uneori sunt greu de controlat. De fapt, cea mai mare parte a timpului.

- Sunt greu de stăpânit harurile magice, ne-a liniștit Jamilla. Tocmai am descoperit că există o scală, de la oameni care știu cine sună la telefon la câțiva care pot face tot soiul de obiecte mici să plutească prin aer. Unii pot spune chiar ce ai în buzunar sau în poșetă...

Jamilla a surâs și a ridicat din sprâncene ca să arate cât de impresionată era de asta.

Wisty și cu mine am schimbat priviri.

- Te ascultăm.

- Dar sunt curioasă să aflu ce puteți face voi. N-am mai văzut niciodată Noul Ordin cheltuind atâtea resurse și timp cu cineva. Adică, sursele noastre ne spun că au umplut toată porcăria aia de balamuc cu materiale atenuatoare de magie doar pentru voi doi.

- Cred că ar trebui să fim măguliți, am replicat sec. Însă e așa cum a spus Wisty - putem face unele vrăji, dar sunt greu de controlat.

- Cum ar fi? a întrebat Jamilla cu nerăbdare.

Alți copii începeau acum să se adune în jurul nostru.

- Păi, cum ar fi asta, a răspuns Wisty și a izbucnit în flăcări.

Cu toții au început să țipe și să se dea înapoi, chiar și șamanul.

- Ce-ți mai place să te dai în spectacol! i-am spus eu lui Wisty.

Capitolul 73

Whit

SORA MEA STĂTEA PUR ȘI SIMPLU ACOLO, cu flăcări mai lungi de un metru ieșind din ea și biciuind aerul, clipind din ochi fără griji, cu fața înflăcărată. Așa cum vă puteți închipui, toată lumea țipa ca... ei, ca niște copii care privesc pe cineva în flăcări. Înainte de a avea măcar ocazia să-mi dau seama cum să înăbuș flăcările, focul ei s-a stins.

- Am *reușit!* Wisty și-a fluturat pumnul în aer. M-am stins singură!

- Bate palma, surioară! am exclamat. Așa mai zic vrăjitoare! Jamilla arăta ca și cum i se făcuse puțin rău.

- Ai făcut asta *intenționat?* a întrebat ea cu glas răgușit.

- Da, absolut, a răspuns Wisty. În majoritatea cazurilor, se întâmplă accidental, cum ar fi atunci când sunt de-a dreptul furioasă. Dar asta a fost prima oară când am reușit să pornesc și să opresc focul de una singură. De obicei, cineva trebuie să mă enerveze serios - și apoi să-și facă rost de un extingtor.

Jamilla a scos un fluierat încet de uimire.

- Ce altceva mai poți face?

- A plutit, a vorbit un băiețel care nu părea să aibă mai mult de cinci ani, arătând spre Wisty. Am văzut când o făcea. A plutit astănoapte. Ca un balon, deasupra patului.

- O, da, a recunoscut Wisty, stânjenită. Uneori fac asta. Nu intenționat.

Am auzit răsuflări întretăiate și murmure din mulțime.

- Whit și-a băgat mâna printr-un perete, a continuat Wisty. Și a oprit în aer un ciocănel de judecător. Iar eu am aruncat o furculiță spre mine însămi - o poveste lungă - și un înghețat o haită de câini de pază la Spital.

- Ai... în..., a bâiguit Jamilla, gata să leșine.

- I-am și dezghețat, a adăugat Wisty pe un ton defensiv. Nu i-am lăsat așa. N-aș putea face asta unor câini. Întreab-o pe Feffer. Și uneori strălucesc - cam cum a reușit vrăjitoarea aia din oraș, chiar

Vrăjitor & vrăjitoare

înainte să-i facă să zboare pe toți oamenii din restaurant. Încă nu știu ce înseamnă asta.

Toată lumea ar fi putut fi mult mai sceptică, dar tocmai văzuseră o flacăra rece umană.

- Lipitorile, mi-am adus aminte, dând din cap.

- O, da, a adăugat Wisty. Am făcut o mulțime de tăuni, chiar dacă încercam să fac un gândac uriaș.

S-a înfiorat.

- Și mai e și mititelul de mine, s-a auzit o voce jos, la picioarele noastre.

- Dihorul tău vorbitor? a întrebat Janine.

- N-a fost întotdeauna dihor, a recunoscut Wisty. Dar asta e forma lui adevărată.

- Forma mea adevărată a fost leul, a chițait el.

- Aia a fost probabil forma ta *opusă*, a spus Wisty, încruntându-se amenințător la Byron, care i-a răspuns cu o privire mânioasă.

- O, Dumnezeule, a exclamat Jamilla, mutându-și privirea de la noi la Janine.

Janine a făcut ochii mari.

- Crezi? a exclamat ea. -Janine, cred că ei sunt!

- Care ei? am întrebat. Ei ce? Chiar voiam să aud asta?

- Eliberatorii, a izbucnit Jamilla, cu ochii încă ațintiți asupra noastră. Salvatorii. Ascultați! Există o profeție - și *este despre voi doi!*

Capitolul 74

Whit

JAMILLA S-A ÎNTORS și s-a repezit către un perete apropiat, pe drumul către teigheua pentru împachetat cadouri. Părul pufos îi sălta

Vrăjitor & vrăjitoare

în jurul capului ca un arc de jucărie Slinky. Peretele avea în față un cordon de catifea care să țină lumea la distanță, dar Jamilla a pășit de-a dreptul peste el.

- Asta de-aici e Zidul Profeteiei. Uneori apar mesaje pe el. De obicei sunt doar chestii legate de magazin, cum ar fi *Reduceri imense în ianuarie*. Dar uneori e *Duceți-vă pe Strada a Cincea. Salvați un copil orfan din casa de la numărul douăzeci și patru*, lucruri de felul ăsta. Cu ceva vreme în urmă, a prezis că doi Eliberatori care au calități magice or să vină să ajute la răsturnarea Noului Ordin. Așadar, prieteni, voi trebuie să fiți cei adevărați, știți ce vreau să spun... S-a întors către grupul de copii care veniseră după noi la Perete. Crede cineva de-aici că e doar o coincidență? Cineva? *Cineva?*

Dintr-odată, cu toții au început să bată din palme și să ovaționeze zgomotos.

Adică, toți în afară de Wisty și de mine.

- Ha, am făcut eu.

Era doar un perete, un *perete gol*. Să fi fost asta ultima și cea mai mare profecie? *Nada?* Nimic? Însemnând fie că eram pe cale să alunecăm într-un spațiu vid, fie, aproape la fel de sumbru, că nimic nu avea să se schimbe?

- Nu, serios, mesajul a fost acolo, a vorbit Jamilla. Așteptați câteva secunde. Nu apare totdeauna.

Ne-am holbat la peretele gol, cu o bucată de tapet pânzat răsucindu-se la un colț. Cu nimic ieșit din comun...

Wisty s-a uitat la mine, iar eu am ridicat din umeri mai mult ca de obicei.

- Păi, apare și dispare, a explicat Janine, dându-și părul pe spate. Dar l-am văzut cu toții.

Diverse capete din mulțime au încuviințat. *În regulă*. Poate că peretele rămăsese pur și simplu fără profetii pe ziua de azi.

- Chiar dacă ai dreptate, am spus, cum ar trebui să răsturnăm noi un guvern îndeajuns de puternic încât să distrugă orașe întregi și să construiască unele noi? În plus, noi încă vrem să ne căutăm mama și tatăl.

- V-am spus asta de la început, a adăugat Wisty.

Vrăjitor & vrăjitoare

- *Uite!* a exclamat cineva, și m-am întors din nou spre Zidul Profeteiei.

De data asta am văzut conturându-se litere. *Ce nai...?*

ÎNTR-O ZI, CURÂND, COPIII VOR CONDUCE LUMEA...

M-a străbătut un fior. Auzisem vorbe asemănătoare și înainte - de la Celia. Mesajul continua:

...ȘI VOR FACE O TREABĂ MAI BUNĂ DECÂT AU FĂCUT VREODATĂ ADULȚII.

- Oho, a murmurat Wisty. Tare.

Brusc, Sasha a venit în fugă la Janine și i-a șoptit ceva la ureche. Janine a ascultat, a dat din cap, și a părut să devină agitată - total atipic pentru ea.

S-a uitat la Wisty și la mine.

- Sasha, spune-le. Dă-i drumul.

- Tocmai am primit un mesaj de la spionii noștri care monitorizează închisoarea Lumii de Sus. Pentru mâine dimineață sunt programate mai multe exterminări. Vaporizări.

În încăpere s-au auzit icnete și murmure îngrozite, iar după povestea lui Michael Clancy, am avut și eu aceeași reacție. La fel și Wisty.

- Dar mai e ceva, a continuat Sasha și s-a uitat direct la noi doi. Părinții voștri au fost capturați din nou.

- Ce? am strigat Wisty și cu mine.

- Unde sunt? a vrut Wisty să știe.

- Oriunde-ar fi, ne ducem acolo, am anunțat, chiar acum, pe loc. Ne pare rău că nu vă putem ajuta, Sasha.

- Nu-i nevoie să vă cereți scuze, m-a liniștit el, plin de încredere. De fapt, părinții voștri sunt în Închisoarea Lumii de Sus.

Nici măcar nu trebuia să mă uit la Wisty ca să știu la ce se gândea. Cuvântul „vaporizare” ne pulsa în creier.

- Acesta fiind cazul..., am început eu.

- Ne băgăm, a terminat Wisty fără nicio pauză.

Capitolul 75

Wisty

CONDUCĂTORUL ECHIPEI care urma să pătrundă în Închisoarea Lumii de Sus era o fată, ceea ce îmi plăcea la nebunie. Numele ei era Margo și, cu toate că era cam cât mine de înaltă, părea dură ca o lamă de brici. Trebuia să fie - scăpase deja din Lumea de Sus și-și pierduse două degete. Poate și din cauza asta i se declanșau instinctele ucigașe când venea vorba despre Cel Care Este Unicul.

Și trebuie să recunosc că și mie începea să mi se întâmple la fel. La urma urmei, individul avea intenția să-i vaporizeze mâine pe părinții mei. Nu voiam să lăsăm să se întâmple așa ceva.

Margo deschidea drumul printr-o stație abandonată de metrou, umedă și întunecoasă, dar aveam la noi lanterne luate de la raionul de menaj de la Garfunkel.

- Odată ce ajungem înăuntru, ar trebui să lăsăm mai întâi copiii să iasă, din moment ce știm unde sunt. Pe urmă ne putem duce să-i căutăm pe părinții voștri, a zis Margo.

- Hai să așteptăm și să vedem, bine? a sugerat Whit. După ce intrăm, o să facem planul final. Dar asta aduce în discuție marea întrebare, nu-i așa: cum pătrundem în închisoare?

Margo s-a uitat la noi doi.

- Magia ar prinde bine, a spus.

Whit și cu mine ne-am oprit din mers, apoi și restul bandei noastre de nouă copii a făcut la fel.

- De fapt, nu există niciun plan real pentru a intra, nu-i așa? a întrebat Whit.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Ne putem oricând lăsa arestați, a răspuns Margo. Asta n-ar trebui să fie o problemă prea mare.

Îi ascultasem numai pe jumătate, dar mă gândeam mai mult că o să-i văd din nou pe mama și pe tatăl nostru, și abia așteptam. Acum era momentul să trecem la treabă.

- Am eu un plan, am spus. M-am gândit mult la asta. Mai întâi, avem nevoie de deghizări, desigur, unele care să ne permită să ne contopim cu mediul închisorii. Mă gândeam că Whit ar putea fi gardian. Pot să încerc să-l fac să arate mai în vârstă și să-i dau o uniformă a gărzii. Apoi, poate să intre pur și simplu. Nu vreau să fiu arestată din nou, Margo.

- Și cu tine cum rămâne? m-a întrebat Whit. Tu cum intri, Wisty?

- Trebuie să fie o vrajă pe care o pot face. Temeinic. Așa că am exersat câteva lucruri înainte să plecăm de la Garfunkel. Pot încerca ceva destul de interesant, care cred că o să meargă.

- Ce să faci? a întrebat Whit.

- O să crezi că e o prostie. Și o nebunie.

- Wisty, ce-ai de gând să faci? Cum o să intri?

- Păi, eu... Am făcut o pauză, apoi am trântit restul dintr-o singură suflare: ***Osămătransformîntr-unșoarece.***

Capitolul 76

Wisty

- UN ȘOARECE? Whit arăta de parcă era pe punctul de a exploda. Un șoarece? O să intri deghizată în rozător? Ca să-i salvezi pe mama și pe tata și pe toți copiii ăia? Și poate să ai de-a face cu Cel Care Este Unicul? Am încuviințat din cap.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Un șoarece poate să se ducă prin tot felul de locuri fără să-l vadă cineva. Un șoarece poate să mestece cabluri sau să se strecoare prin țevi subțiri. Un șoarece poate să facă lucruri pe care nu le poate face nici măcar un elefant, am subliniat.

- Un șoarece poate și să fie strivit de gheata unui gardian. Sau vaporizat. Nu, a zis Whit. E prea primejdios. Și *e o aiureală!*

Am refuzat să renunț la ideea mea, pentru că era una bună. Eram sigură.

- Dar mi-ar da și șansa să ajung în locuri unde nimeni altcineva nu reușește să meargă. Pot să fac asta, Whit. Am încercat șerpi, gândaci, lilieci - pot să fac un șoarece. Și, am adăugat cu o urmă de zâmbet, am un palmares bun cu animalele mici, așa-i?

Preț de câteva secunde a urmat o tăcere foarte incomodă, în timp ce toată lumea digera planul, așa cum era el. Între timp, ieșiserăm din metrou și ne aflam pe stradă, deși rămâneam în umbră.

- Nu-mi place, a constatat Whit, dar îmi dădeam seama că începea să cedeze.

- Crede-mă, am insistat. Sunt vrăjitoare. Uită-te la asta. Uită-te foarte atent.

Capitolul 77

Wisty

MI-AM FLUTURAT BĂȚUL DE TOBĂ ca și cum ar fi fost un pistol și - atenție - a *pocnit*. De data asta vraja mea a funcționat așa cum trebuia. Am început prin a-l face pe Whit să arate mai în vârstă și l-am îmbrăcat într-o uniformă de gardian care era perfectă până la ultimul detaliu, cu simbolul Noului Ordin și toate celelalte.

Vrăjitor & vrăjitoare

În continuare, am smucit bățul spre mine, și tuturor li s-a tăiat răsuflarea. Unul dintre copii aproape că a leșinat pe loc.

- Sper să ai dreptate în privința asta, a comentat Whit, trăgându-și șapca de gardian mai jos pe frunte. În momentul ăsta am îndoieli.

Margo, care era genul de fată logică, a clătinat doar din cap, îngrozită.

Trebuia să recunosc, uitându-mă la isprava mea - Whit în uniforma de gardian, semănând leit cu un tip trecut de treizeci de ani - că deveneam mult mai bună la meșteșugul meu.

Ca să nu mai pomenim că reușisem să mă transform într-un *animal dăunător*.

Nu-mi dădusem seama cât de mititei erau șoarecii. Eram acum cam de mărimea unei smochine mari, acoperită peste tot cu blană lucioasă, cafeniu cu alb. Aveam mustăți lungi și albe care-mi gădilau fața și urechi care tresăreau la cea mai mică atingere a părului de pe ele.

Mi-am fluturat coada într-o parte și am reușit s-o zăresc. *Bine, asta-i chiar strașnic! Compensează pentru ticul stânjenitor cu spasmul urechilor.*

Whit mi-a arătat imaginea reflectată în catarama lui argintie, regulamentară, a Noului Ordin și, trebuia să recunosc, eram un șoarece destul de drăguț - atât cât pot fi șoarecii de drăguți. Și o vrăjitoare foarte promițătoare.

Apoi însă m-am uitat într-o parte și într-alta a străzii pe care ne aflam și încrederea mi s-a stins. Închipuiți-vă, dacă vreți, un cauciuc de mașină cu viteză mare, de mărimea unui elefant dopat cu steroizi, sau o ființă umană greoaie de mărimea unei rachete; nu mi-am dat niciodată seama cât de traumatizant trebuie să fie pentru un șoarece obișnuit. *S-ar putea să am nevoie de ani întregi de terapie ca să trec peste asta...*

- Cât e ceasul? a șoptit Emmet.

- Șapte fără cinci, a răspuns Margo. Mai avem două străzi de mers. Hai! Asta-i! Schimbul de ture.

- Margo, am spus, ia-mi bățul de tobă și, te rog, te rog, ai grijă de el.

Vrăjitor & vrăjitoare

Ea a întins mâna și a luat bățul de acolo de unde căzuse atunci când eu n-am mai avut mâini ca să-l țin. Apoi m-am uitat în sus, la Whit.

- Pune-mă în buzunar, i-am cerut.

Capitolul 78

Wisty

NU MI-A PLĂCUT NICIUN PIC în buzunarul lui Whit, în special când a început să alerge. Era ca și cum aș fi fost într-o barcă pe o mare agitată: sus și jos, și sus și jos. Până la strada următoare, am simțit că mă înverzesc și m-am întrebat dacă exista o vrajă pe care aș putea-o murmura ca să capăt pilule pe măsura unui șoarece pentru greața provocată de mișcare. N-ar fi fost prea grozav să vomit în pantalonii fratelui meu.

- Acolo-i duba cu prizonierii cei noi, a zis Whit. Aceași în care am venit noi.

- *Grăbiți-vă!* ne-a îndemnat Margo.

Am mărit viteza, iar oribila mișcare legănată a mersului apăsător al lui Whit mă făcea să gem și să-mi țin ochii închiși.

Vrăjitor & vrăjitoare

Apoi Whit a băgat mâna în buzunar și m-a scos de acolo ca să văd. Ajunseserăm la porțile închisorii chiar când duba se oprise și claxona.

- Du-te, i-a spus Emmet lui Whit.

Fratele meu a aruncat ceva într-un coș de gunoi din sârmă de la colțul străzii. Cu un *puf* slab, conținutul coșului s-a transformat într-un foc uriaș.

- Ce-i asta? Ce s-a-ntâmplat? a strigat Whit, arătând către coșul de gunoi.

Imediat, gardienii de la poartă au trecut la treabă, alergând de-a lungul străzii, părăsind duba și pe șoferul ei pentru o clipă prețioasă. Șoferul a introdus un cod pe un panou, și porțile înalte de metal au început să se deschidă. Whit s-a strecurat înăuntru, la adăpost de privirea bărbatului.

Ajunși dincolo de porți, nasul a început să-mi tresară incontrollabil. Mirosul părea să fi fost transportat prin țevi de la Spital.

Pentru o clipă, n-am putut suporta ideea de a-l înfrunța din nou. Apoi mi-am adus aminte de părinții mei și am știut că nu există cale de întoarcere.

Șoferul a deschis ușile dubei și o mulțime de copii speriați au coborât încet, uitându-se în jur cu ochi cât niște farfurioare. Un gardian a ieșit pe poarta interioară, gata să se ocupe de noii prizonieri, dintre care unii nu aveau mai mult de cinci sau șase ani. Mi s-a făcut greață la gândul ororilor care-i așteptau pe acești copii nevinovați.

Whit și cu mine ne-am privit în ochi - și da, jur că un șoarece și o ființă umană chiar pot face asta - și am șoptit amândoi cuvintele identice pe care le exersaserăm:

*Somn ușor, copii micuți,
Capul pe pernă și dormiți.
Noaptea în brațe vă va strânge
Și toate relele o să le alunge.*

Mama și tatăl nostru ne cântaseră cântecul ăsta de leagăn când eram mici, și nu reușeam să-mi amintesc absolut nimic dincolo de ultimul cuvânt, pentru că întotdeauna mă prăbușeam în somn ca o

Vrăjitor & vrăjitoare

piatră în clipa când îl terminau. Whit și cu mine înclinam să credem că foloseau de fapt magia ca să-și bage în pat copiii extrem de neastâmpărați. Bine, așadar, era o exagerare. Și, desigur, *nu s-a întâmplat nimic*.

Gardianul și șoferul vorbeau fără griji și răsfoiau hârtii pe clipboard, stând de vorbă: încă o zi de încarcerare a unor copii nevinovați, bla bla bla... Whit și cu mine ne-am uitat unul la altul, și am văzut panica apărând în ochii lui.

Dormiți, imbecililor, dormiți! am gândit cu disperare, dorind să am bățul de tobă și sperând că n-o să sfârșesc ca terci de șoarece în următoarele câteva secunde.

Porțile s-au trântit în urma noastră, prietenii noștri au rămas în afara închisorii și iată-ne, un fals gardian care s-ar fi putut transforma înapoi în adolescent în orice clipă, un șoarece care s-ar fi putut transforma înapoi într-o fată în orice clipă, și doi bătauși ai Noului Ordin care aveau să observe că se petrece ceva ciudat și aveau să sune alarma.

În orice clipă.

Capitolul 79

Wisty

UITÂNDU-MĂ PESTE DEGETUL arătător îndoit al lui Whit, i-am văzut pe bărbații uriași întorcându-se încet să-l privească pe fratele meu. Unul dintre ei a ridicat o sprânceană.

- Ești nou aici, nu-i așa? l-a întreat el pe Whit. Nu te-am mai văzut pîmprejur. Cum te cheamă, puștiule?

O. Să. Dormiți. Acum! Am rostit cu putere cuvintele. În *minte*, bineînțeles. *O. SĂ. DORMIȚI. ACUM!*

Vrăjitor & vrăjitoare

(Mi-am închipuit că totul scris cu MAJUSCULE și *italice* trebuia să funcționeze.)

Și apoi... cei doi bărbați se prăbușeau greoi pe pavaj, la picioarele lui Whit. Adormiți buștean. Duși în lumea viselor.

Prizonierii-copii se holbau îngrijorați la bătauși, ca și cum următorii care s-o ia razna ar fi fost ei.

- Nu-i nimic, le-a spus Whit. Suntem prietenii voștri. Trebuie să aveți încredere în noi, bine? Suntem *copii*.

Apoi Whit m-a ridicat până aproape de fața lui.

- Ești sigură de asta? a șoptit. Nu-i un joc, Wisty.

- Whit, nu mai putem da înapoi acum. Mama, tata și toți copiii ăia care-ar putea fi transformați în fum și cenușă sunt înăuntru. Urcă-i pe copiii ăștia noi în dubă și du-i de-aici! la-i pe Margo și pe Emmet. Spune-le să rămână pe aproape. Dacă reușesc să deconectez alarma sau poarta, or să trebuiască să conducă *foarte* repede prin tuneluri copiii evadați.

Whit s-a încruntat, și era foarte straniu - chiar și cutele din pielea lui arătau uriașe. Chiar și singurul lui coș.

- Ascultă, a început el, dacă vezi bucăți de brânză sau de unt de arahide, să zicem, stând în mijlocul unei scânduri mici, cu sârmă peste tot în jurul lor...

- Am priceput, am replicat. Trage-i pe tipii ăia adormiți în cabina portarului.

Whit a dat drumul aerului din piept, arătând foarte nemulțumit de mine.

- O să fim cu toții gata. Stau cu ochii pe tine, Wisteria. Ceea ce, știa și el, era felul în care îmi spunea tata întotdeauna în momente de mare încordare.

- OK, am răspuns.

M-am uitat în jos, către pământ, care părea acum la zece etaje depărtare. Am închis ochii și am sărit, destul de plăcut surprinsă când am aterizat cu îndemănare pe toate patru picioarele, gata de fugă.

- Vezi, nu m-am strivit, i-am strigat lui Whit.

- Să fii atentă! a răspuns el.

- „Atentă” e al doilea nume al meu!

Vrăjitor & vrăjitoare

Am privit în față, la clădirea foarte mare, cenușie, a înhisorii. Am zărit imediat o țeava de scurgere și m-am îndreptat spre ea. Înainte de a intra efectiv în țeava, am aruncat o privire în urmă, către fratele meu, încercând să nu mă gândesc la faptul că asta ar putea fi ultima oară când l-aș mai vedea.

- La revedere, am strigat, cu o voce pe care n-avea cum s-o audă.

Apoi am cercetat prin întuneric țeava ruginită. Simțeam miros de aer umed, de frunze uscate și de alte lucruri neplăcute pe care nu le puteam identifica. Auzisem că șoarecii erau cățărători excelenți.

Bănuiesc că eram pe cale să aflu.

Capitolul 80

Whit

M-AM CUTREMURAT ȘI M-AM CRISPAT când am urmărit coada micuță a lui Wisty ondulându-se în spirală, apoi dispărând în țeava aia de scurgere. Nicio vrajă nu putea șterge imaginea ei strivită de un bocanc de gardian în închisoarea Noului Ordin.

Dar treaba mea era acum să-i salvez pe copiii care tocmai fuseseră aduși cu duba, după care puteam să ajung și la părinții mei. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

- Nu rămânem aici? a întrebat timid unul dintre ei în timp ce scoteam vehiculul pe poartă cu spatele. Nu e împotriva regulilor Noului Ordin?

- Nu - la prima întrebare, da - la a doua, am răspuns, având grijă să nu vină alte mașini pe stradă. Schimbare de planuri. Totul e bine.

Vrăjitor & vrăjitoare

Am băgat mașina în viteză și am cotit repede pe stradă, gonind către alea pe care trecuserăm la venire. Am lăsat geamul în jos și am făcut semn cu mâna.

Margo, Emmet și ceilalți au ieșit din întuneric.

- Unde-i Wisty? a întrebat Margo.

- A urcat printr-o țeava de scurgere. Unde altundeva? am răspuns. Trebuie să scăpăm de duba asta.

- Nu! O putem folosi mai târziu, a zis Emmet, care stătea lângă mine pe scaunul din față.

Margo s-a înghesuit și ea înăuntru.

- Mai mergi trei străzi și ia-o la dreapta la semafor, mi-a spus Emmet.

Margo îi liniștea pe copii în timp ce mergeam.

- Nu sunteți criminali. Vă ducem să locuiți cu noi. Nu-i prea luxos, dar e mai bine decât la închisoare.

- Nu mergem la închisoare? a întrebat o fetiță, ștergându-și fața brăzdată de lacrimi cu amândouă mâinile.

- Nu, i-a răspuns Margo, mergem la Garfunkel.

Să le vezi fețișoarele liniștindu-se era incredibil, trebuie să recunosc. Știam că aveau să urmeze o mulțime de întrebări, dar cel puțin căpătaseră o speranță. Ne aveau pe noi.

- Partea următoare e puțin mai spinoasă, a spus Emmet nervos. Dar o să ne ducă înapoi la Garfunkel fără să fim zăriți pe străzile principale.

- O, nu, nu *asta*, s-a văitat Margo, arătând îngrijorată - bine, să zicem *însăimântată*. E o capcană a morții!

- E singura cale! a insistat Emmet.

- Ăăă, ne putem întoarce la partea cu capcana morții? am întrebat eu.

- Chiar *aici!* a strigat Emmet brusc, apucând volanul. Unghi ascuțit la stânga!

- Nu-i nimic acolo! i-am răspuns când duba a săltat la curbă.

- Țineți-vă bine, cu toții! a comandat Margo. Ar putea deveni neplăcut!

Îmi întorceam repede capul dintr-o parte în alta, uitându-mă după pietonii nevinovați pe care-ar trebui să nu-i dobor în cale.

Vrăjitor & vrăjitoare

- *Acolo!* a exclamă Emmet, arătând din nou cu degetul.
 - Unde?
- Apoi am văzut ce voia să spună... prea târziu.

Capitolul 81

Whit

AM ÎMPINS FRÂNA PÂNĂ LA CAPĂT, dar, după cât se pare, dacă ești la volanul unei dube grele, pline cu copii, și te trezești brusc pe o scară care *coboară*, frâna cedează imediat.

Copiii din spate țipau de parc-ar fi fost legați într-un trenuleț al groazei construit de un ucigaș în serie. Am avut o fracțiune de secundă să mă întreb dacă nu cumva își doreau cu toții să se întoarcă la închisoare, unde să probeze mici salopete cu dungi cenușii.

Dar a fost singurul gând coerent pe care-am reușit să-l formulez înainte de a fi scuturați prea mult ca să mai gândesc normal.

Jos, jos, jos!

Hodoronc, hodoronc, tronc!

Vrăjitor & vrăjitoare

De ce timpul zboară când te distrezi, dar când ești la volan, căzând ca bolovanul pe un șir de trepte, într-o dubă plină de copii isterici, practic se oprește? Legile fizicii sunt **atât** de nedrepte!

- *Ce-ai avut în cap?* am țipat la Emmet. E o stație de metrou!

- Așa e! a strigat Emmet, acoperind zgomotul hodorogit al amortizoarelor de șoc scârțâitoare - care nu păreau să amortizeze prea multe șocuri.

Țipetele copiilor ricoșau dintr-o parte într-alta ca niște sughițuri isterice.

- Încă un metrou abandonat! Putem merge pe șine tot drumul până la portal, ceea ce ne va duce acasă!

O, nici vorbă, m-am gândit în timp ce duba a făcut câteva salturi imense - izbindu-se de bariere - apoi a țopăit pe un peron și a derapat într-o parte, într-o mișcare oribilă cu încetinitorul... către margine.

Toată lumea țipa, cuprinsă de panică, pe când duba a alunecat de-a lungul marginii peronului vreme de câteva clipe lungi, agonizante, înainte să cadă ca un bloc de beton de-a dreptul pe șinele de metrou.

Tăcerea s-a năpustit să umple golul lăsat de țipetele care *nu* veneau dintr-un parc de distracții. Mă simțeam ca și cum cineva tocmai ne dăduse jos de pe unul din dispozitivele alea de scuturat cutiile de vopsea din magazinele de menaj.

Eram așezați exact pe șinele metroului, totuși, cu farurile strălucind pe faza mică în întunericul de grotă. Am oprit duba și m-am uitat fix la Emmet.

- Merge de minune. Nicio problemă, a vorbit el în sfârșit, cu vocea puțin tremurată în tăcerea strivitoare.

Iar fața îi era mai albă decât a unei statui de marmură.

- Toată lumea e teafără? am întrebat, cu vocea răgușită.

- Hai să nu mai facem asta încă o dată, a rostit unul dintre copii printre lacrimi. Bine, domnule?

- Ce-a fost mai rău a trecut, a spus Emmet. Acum putem merge pe șinele astea fără ca cineva să caute duba sau pe oricare dintre voi, prizonierii dispăruți. O bifurcație a tunelului o să ne ducă direct la portal.

Vrăjitor & vrăjitoare

Un șuierat prelung, pe o tonalitate joasă, a răsunat brusc prin beznă.

- Un alt tren, departe, a zis Emmet. În ordine, hai să mergem.

Din reflex, am verificat oglinda retrovizoare în timp ce căutam pe pipăite cheia de contact sub volan.

Ceea ce am văzut era o singură lumină puternică, străpungând întunericul în urma noastră.

- Ăăă, nu chiar atât de departe, am spus, întorcându-mă spre Emmet cu inima bubuindu-mi în piept.

- Ce? a întrebat el.

- Aruncă o privire pe fereastra din spate.

Nu mai era nevoie. Țipetele copiilor i-au spus tot ce avea nevoie să știe.

Capitolul 82

Wisty

DACĂ VĂ AFLAȚI VREODATĂ în pragul morții - sau, în cazul meu, al unei eterne vieți nenorocite ca rozător - vă recomand să cântați cântecele de copii ca să vă ridicați moralul. Cum vă puteți urca printr-o țeavă de scurgere fără să vă lăsați purtat de o repriză veselă de „Itsy Bitsy Spider”? Cu un chicotit nervos, am cântat versul despre păianjenul care era *luat de apă*, în timp ce urcam în complexul închisorii.

Din țeava de scurgere, am ieșit într-un jgheab. Am alergat de-a lungul marginii acoperișului până când am găsit o ieșire de la aerul condiționat, exact așa cum văzusem în schema închisorii de pe computerul lui Janine.

Vrăjitor & vrăjitoare

Excelent. M-am strecurat prin ea și am alergat de-a lungul tubului până când am dat peste o altă aerisire. Apoi alta. Și încă una.

Eram atât de aproape pe cât era posibil de a fi un șoarece într-un labirint.

Dar în același timp deveneam din ce în ce mai conștientă de un alt efect secundar al faptului de a fi șoarece: poți avea mirosul de un milion de ori mai bun decât o ființă umană. Am descoperit că puteam cu adevărat să *mă las condusă de nas*. Destul de curând, am ajuns la o cotitură despre care știam că trebuie să fie cea bună. Puțea ca iadul într-o zi, deosebit de fierbinte.

În conductă era complet întuneric, dar mi-am închipuit că aveam să fiu în stare să văd mai bine când ochii aveau să mi se adapteze. Sau puteam oricând să izbucnesc în flăcări. Aproape chicotind la imaginea unui rozător arzător țopăind prin închisoare, am întins gâtul printre gratii, apoi mi-am îndesat și corpul aproape în întregime. O ultimă smucitură eroică și m-am trezit brusc plonjând în jos, jos, jos, în neant.

Capitolul 83

Wisty

EXISTĂ UN MOTIV BUN pentru care coșmarurile noastre au atât de des de-a face cu căderea. Înțelegerea aceea, asemănătoare cu a unei căprioare prinsă în lumina farurilor, că urmează ceva foarte, *foarte* rău, dar că nu poți *face* nimic în privința asta, este probabil cea mai bună (sau ar trebui să spun *cea mai rea*?) rețetă din lume pentru groaza ultimă, de prima clasă, supradimensionată.

Am plonjat cu capul înainte în întunericul rotitor, încețoșat, ricoșând de un perete metalic prăfuit, apoi de altul, zbătându-mă să mă prind de ceva - orice - ca să-mi încetinesc coborârea.

Dar nu era nimic. Doar vântul care sufla tot mai tare în timp ce eu cădeam tot mai repede. Și mai repede.

Vrăjitor & vrăjitoare

Și tot nu era niciun semn că aș ajunge la capăt. Deși, în acest hău negru ca smoala, probabil că nici măcar nu l-aș fi văzut.

- STOP! am chițait fără să mă gândesc.

Gândește repede, Wisty. Eram vrăjitoare. O vrăjitoare poate folosi magia. Magia putea opri din cădere un obiect. Whit oprise un ciocănel în zbor. De ce n-aș putea eu să opresc ceva atât de mic și de ușor ca un șoarece?

Am făcut semne cu labele, am fluturat coada ca pe o baghetă, mi-am dorit și m-am înfuriat în felul în care o făcusem în trecut, când devenisem invizibilă sau izbucnisem în flăcări... dar nimic nu mergea. M-am simțit cam la fel de vrăjitoare ca și o roșie. O roșie care cade de pe acoperișul unei clădiri foarte înalte.

Pe cale de a se *strivi!*

Trebuie să vă spun, vechiul clișeu despre viața care-ți trece ca fulgerul prin fața ochilor este absolut reală. Am văzut totul: Wisty, fiica neastâmpărată dar iubitoare. Wisty, chiulangioaica liceului. Wisty, vrăjitoarea cea rea și înfricoșătoare. Wisty, Eliberatoarea. Wisty, storcoșită de o mașină. Sau, oricum, ceva care era pe cale să arate foarte asemănător.

Apoi ceva m-a izbit. Pur și simplu, mi-a tăiat răsuflarea precipitată de panică. Nu forța unei suprafețe dure. În schimb, eram atacată de un *miros* putred de o sută de ori mai rău decât sacul de gimnastică al lui Whit.

Iar eu cădeam drept spre el.

O lumină slabă a început să umple tubul de sub mine și, într-o clipă, am văzut unde avea să se termine căderea mea liberă: în grămada de gunoi a închisorii.

Din fericire, o sită din plasă de sârmă era fixată peste deschiderea puțului. Am lovit-o cu o viteză pe care o simțeam ca pe o sută de kilometri pe oră. E un lucru bun că sârma era puțin elastică, sau sunt sigură că aș fi fost strivită la sosire. Dacă sita ar fi fost doar cu puțin mai bine întinsă sau mai subțire, ar fi trecut prin mine ca un tăietor de ouă.

Așa cum stăteau lucrurile, obiectul a funcționat ca o trambulină elastică prea întinsă și m-a trimis ricoșând înapoi în conductă, înainte de bufnitura finală.

Vrăjitor & vrăjitoare

Forța impactului mi-a scos forțat aerul din plămâni, și am fost imediat sigură că-mi rupsesem niște coaste și piciorul stâng. Judecând după cum îmi pulsa capul și după faptul că nu reușeam să văd clar, aveam probabil și o comotie.

Zguduită, rănită, dezorientată dar vie, am făcut un efort să examinez împrejurimile. Lăsasem o urmă serioasă în grilaj, iar scoabele vechi și ruginite care îl fixau la locul lui aproape că se îndreptaseră.

Apoi m-am dat înapoi, auzind un fel de flecăreală chițăită dedesubtul meu. Mi-am înăbușit amețeala - mă înțeleg atât de prost cu înălțimile încât de obicei mă întorc și stau cu fața în sus pe scările rulante care coboară -, m-am răsucit și m-am uitat prin grilaj.

Practic, nu era o groapă de gunoi, ci un container de oțel fără capac, plin cu cearșafuri rupte, uniforme murdare de deținuți și rămășițe revoltătoare de la bucătăria închisorii. Și - stați puțin - era plină cu *ochi* care se holbau drept la mine!

Șobolani. Zeci. Cu blană murdară, cozi unsoase și priviri rele.

În mod normal, nu mi-e deosebit de scârbă de ei. Profesorul meu de științe chiar avea unul în clasă, anul trecut. Dar aștia nu erau șobolani drăguți și albi de la magazinul de animale favorite, ca al domnului Nicolo. Iar eu nu eram aici o fată umană. Eram un șoarece - adică o *pradă*.

Hai, magie! Hai! O vrajă care să mă ajute să urc sau să zbor? O vrajă care să-mi permită să izgonesc șobolanii în uitare? O vrajă care să mă preschimbe într-o pisică mare? O vrajă care să transforme toate astea într-un vis din care să mă pot trezi?

Dar mintea, energia și spiritul îmi erau înghețate bocnă. Tot ce reușeam să fac era să mă holbez la șobolani - la blana lor încâlcită, la ochii negri lipsiți de suflet, la dinții galbeni răutăcioși, la cozile roz ca viermi.

Pentru moment eram în siguranță. Eram cel puțin doi metri și jumătate distanță între mine și ei și, în afară de cazul în care ar fi fost realmente buni la piramide de majorete, nu puteau să ajungă nicăieri în apropierea mea.

Vrăjitor & vrăjitoare

M-am uitat în sus prin puț și am zărit o denivelare, o proeminență în metal unde două porțiuni fuseseră sudate. Nu era mare lucru, dar ar fi putut fi de-ajuns ca să mă agăț. Și dacă exista o altă sudură deasupra ei, și o alta deasupra...

Am sărit cu disperare în sus, cu piciorul sănătos întins, și am ratat.

Și asta era cât se poate de rău, pentru că scoabele grilajului chiar nu erau pregătite să cad din nou pe ele, și au cedat neîntârziat.

Nu, nu, nu!

Grilajul s-a deschis și am căzut pe spate, plutind încă o dată neajutorată prin aer, prăbușindu-mă către gunoi și în grămada de coșmar formată din șobolani.

Capitolul 84

Wisty

CRED CĂ PUTEM RECUNOAȘTE CU TOȚII că șobolanii nu sunt cele mai drăgălașe animale din lume. Dar până când nu ajungi la o zecime din mărimea lor, nu ai cu adevărat un sentiment corect cu privire la cât de scârboși sunt. Să fii atât de aproape de ei cum eram eu în acel moment... ei, eu personal aș prefera să înfrunt un tigru sau un urs grizzly.

Cel puțin tigrii și urșii nu-și fac cuib în grămezi de gunoi. Rozătoarele astea de închisoare miroseau ca și cum ți-ar fi dat o boală incurabilă doar frecându-se de tine, ca să nu mai vorbim de ce s-ar întâmpla dacă și-ar înfinge în tine dinții capabili să spargă oase.

Vrăjitor & vrăjitoare

M-au înconjurat de îndată ce am aterizat pe grămadă, cu răsuflarea tăiată din cauza duhului sufocant. În ochii lor lipsiți de lumină nu exista niciun strop de milă. Și, judecând după balele care le curgeau din gurile strâmbe, era limpede că eram *mult* mai apetisantă decât oricare dintre rămășițele mucegăite pe care le găseau în această grămadă revoltătoare de grăsime rancedă de la bucătărie, de oase din supă, de uniforme zdrențuite, de umplutură udă de saltele, de excremente de șobolan și de mâl cafeniu și negru imposibil de identificat.

Fără să pierd nicio clipă ca să mă gândesc la vrăji - sau la microbi - am sărit către spațiul liber cel mai mare din haita care mă înconjura și am luat-o la fugă atât de repede pe cât îmi îngăduiau trupul invadat de durere și mormanul de mângă alunecoasă, înșelătoare.

Nu folosea la nimic. Chiar și dincolo de primul cerc de șobolani, mișunau alții. Într-o clipă, mă apucaseră de toate picioarele și mă ținuseră jos, în grămada unsuroasă.

O creatură slabă, cu colți, de mărimea unei mici pisici sălbătice, s-a ivit deasupra mea, adulmecându-mi blana cu zgomot și salivând de parcă aș fi fost un fursec cu ciocolată proaspăt scos din cuptor... o delicată pentru Regele Șobolan.

Am închis strâns ochii și, ei bine, am țipat ca o nebună.

Și, dacă nu v-ați dat seama - chiar atunci, fără niciun avertisment, am început să cresc ca un vrej de fasole vrăjită dintr-un basm.

Mă întorsesem la identitatea mea umană în mărime naturală!

Vești bune: vraja de transformare în șoarece trebuie să se fi epuizat chiar la momentul potrivit! Iar identitatea mea umană nu era complet învinețită și frântă. Vești proaste: poate că ultimul grăunte de magie pe care-o aveam se evaporase. Vești bune: cui *naiba îi pasă?* Tocmai scăpasem de moartea prin dezmembrare. Și digerare.

Și apoi alte vești proaste: transformarea mea înapoi în formă umană nu fusese însoțită de o garderobă nouă. Iată-mă, întinsă în gunoaie, cu șobolani colcăind peste mine, fără nici măcar o zdreanță de îmbrăcăminte între mine și ei. Eram *goală pușcă*.

Vrăjitor & vrăjitoare

O jucărie mare și roz de cauciuc, bună de mestecat pentru șobolani.

Dar devenisem brusc cea mai mare creatură din gunoaie iar șobolanii erau destul de speriați. Au fugit cu toții în sus, peste marginea containerului.

Eu, între timp, am căutat în grămada dezgustătoare o uniformă de prizonier abandonată, ca s-o îmbrac, și am observat inscripția de pe spatele fiecărei bluze:

ȘCOALA DE CORECȚIE A NOULUI ORDIN NR. 426

Am găsit în cele din urmă o uniformă care-mi venea și care nu era în întregime mânjită cu mâzgă. Am pus-o pe mine, amortită, aproape fără să bag în seamă mirosul și umezeala ei grețoasă.

Exista un șir de trepte de oțel pe peretele din față al containerului și - pentru că nu-mi dorisem niciodată ceva atât de mult cum îmi doream să ies din maldărul ăsta de gunoi infestat de șobolani - le-am urcat mai repede decât o veveriță bionică... și am jurat să nu mai folosesc niciodată o metaforă inspirată de vreun rozător.

Apoi, am coborât din container pe podea și m-am uitat în jur, cu ochii mijiți, în interiorul slab luminat al magaziei de aprovizionare. Am zărit conturul unei uși obișnuite, deasupra unei platforme de încărcare din apropiere, și m-am repezit spre ea.

Era descuiată și am împins-o încetișor ca s-o deschid, permițându-le ochilor mei să se adapteze la lumina fluorescentă puternică de dincolo. Părea să fie un coridor de serviciu. Totul avea un aer liniștit, așa că am scos cu prudență capul pe hol.

Nu cu destulă prudență, totuși. Cei șase gardieni ai închisorii care tocmai apăruseră de după colț m-au văzut imediat.

Capitolul 85

Wisty

N-AM AVUT NICI MĂCAR O FRAȚIUNE DE SECUNDĂ la dispoziție să trag în piept o gură de aer înviorătoare care să nu fie încărcată de duhoare, înainte de a trebui s-o iau la fugă orbește, ca și cum viața mea depindea de asta. Ceea ce se și întâmpla.

- Evadat! a strigat unul dintre gardieni, în timp ce un altul a izbit un buton roșu de pe perete, declanșând sirene asurzitoare și lumini stroboscopice ucigătoare pentru ochi.

Atâta vreme cât nu-mi puteam controla magia și eram blocată în forma umană, favorabilă pentru dușmani și ușor de prins și de distrus, aveam cam unu la sută șanse de supraviețuire. Dar mă agățam de acel unu la sută. Cu disperare. Mă îboldea ca și cum m-aș fi drogat cu zahăr ieftin, N-aveam să le fac părinților mei niciun bine dacă eram prinsă și ucisă.

Am ajuns la o casă a scărilor și am urcat în fugă câte două, trei trepte odată. Mă întrebam dacă nu căpătasem din întâmplare picioare mai lungi în cursul transformării mele din șoarece în Wisty. Un palier, două paliere, trei paliere, pașii de bocanci din urma mea apropiindu-se cu fiecare secundă care trecea. Dar eram încă în frunte.

Adrenalina e grozavă.

Când am ajuns la ultimul palier și la ușa care ducea pe acoperiș, am împins de bara care bloca ieșirea - și m-am trezit afară, pe acoperișul așternut cu pietriș. M-am repezit în singura direcție care nu era blocată de sârmă ghimpată.

- Stai pe loc! Nu-i nicio scăpare! am auzit un gardian musculos strigând în timp ce se năpustea pe ușă în urma mea.

Am derapat, făcând o oprire chinuitoare la marginea hăului de unde se vedea curtea blocului central de celule, un loc de plimbare din beton aflat cu cinci etaje mai jos.

Gardienii știau că m-au prins în capcană. Singura mea șansă era să traversez spațiul curții pe o conductă lată de ceva mai mult de

Vrăjitor & vrăjitoare

jumătate de metru - o țevă rotundă care se întindea peste deschiderea largă din acoperiș.

Oricine-ar fi fost nebun să încerce. Dar eu? În afară de problema cu înălțimile, echilibrul nu este partea mea tare. Vorbesc serios. Întrebați-l cândva pe Whit despre singura mea încercare de a merge pe un snowboard.

Fără să mă întorc spre urmăritorii mei, am făcut cu grijă un pas pe țevă și, învârtindu-mi brațele, am pornit pe deasupra gropii.

- Oprește-te și întoarce-te! O să te sinucizi! a răcnit unul dintre gardieni, pe un ton nu tocmai plin de îngrijorare.

Dar eu făcusem deja un sfert din traversare. Reușeam!

Se părea că, atâta vreme cât continuam să mă mișc repede, impulsul mă ajuta cumva să-mi păstrez stabilitatea. Și probabil că miera de folos și faptul că eram desculță, iar țeava era mâncată de rugină și nu foarte alunecoasă. Mi-am menținut ochii ațintiți asupra capătului îndepărtat al țevii și am avut grijă să nu mă uit în jos.

Ceea ce s-a dovedit până la urmă a fi oarecum o greșeală, pentru că la jumătatea țevii era legată o frânghie. Pe care n-am observat-o.

Mi-am agățat în ea vârful piciorului, mi-am pierdut echilibrul și am căzut în gol.

Capitolul 86

Whit

- TRENUL VINE ÎNCOACE! a urlat Emmet, răsucindu-se nervos pe scaun. *Drept spre noi! Repede, foarte repede!* Ieșiți de-aici,

Vrăjitor & vrăjitoare

copii! a adăugat, întinzându-se spre ușă. Ieșiți din dubă! Imediat! Acum, acum, acum!

- Nu! a țipat Margo. Mergi înainte, Whit! Stați pe loc, cu toții! Nimeni nu mișcă! Trebuie să-l întrecem. N-avem unde în altă parte să mergem!

Duba începea de fapt să vibreze la apropierea trenului. Am întors cheia și am obținut un bolborosit sec.

Atenție, pasageri: trenul în direcția Moarte Instantanee sosește acum la peron pe linia unu!

- Vreau înapoi la închisoare! am auzit țipătul unuia dintre copii înălțându-se deasupra larmei de strigăte și suspine.

Am ambalat din nou motorul. Nu s-a întâmplat nimic.

Fruntea mi se umplea de o sudoare rece - picături mici, foarte deslușite, provocate de îngrijorare. Fluierul trenului s-a amplificat până la urlet, în timp ce pământul se cutremura.

Am atins din nou cheia cu mâna.

Concentrează-te, m-am gândit. Am viață în mâinile mele. Energia asta trebuie să treacă prin mine... Duba asta TREBUIE să plece. COPIII AȘTIA... TREBUIE... SĂ TRĂIASCĂ!

Și apoi am simțit ceva curgând prin mine, neplăcut și straniu, ca și cum aș fi băgat un deget ud într-o dulie de bec. Îmi simțeam mâinile ca și cum ar fi luat foc, în timp ce o forță fizică mi se scurgea prin degete în cheia dubei.

Trebuia să recunosc: mă simțeam ca și cum... aș fi fost vrăjitor. Ca și cum aș fi avut superputeri. Ca și cum aș fi fost vinovat de acuzațiile Celui Care Judecă.

Brusc, motorul s-a trezit la viață cu un vuiet, de parcă ar fi fost Lazăr al dubițelor.

S-a lăsat tăcerea. O tăcere plină de speranță. Desigur, eram încă pe șinele metroului, cu trenul năpustindu-se asupra noastră.

Am izbit cu piciorul în pedala de accelerație. Roțile s-au învârtit, împrôșcând pietre și gunoaițe în urma noastră. Farul din față al trenului ne inunda duba, iar fluierul era atât de tare încât umplea fiecare centimetru de spațiu din capul meu.

Iar roțile dubei continuau să se învârtească pe loc. Speranța strivită...

Vrăjitor & vrăjitoare

Rămas-bun, Wisty, m-am gândit. Cu bine, mamă și tată.

Apoi s-a simțit o hurducătură și partea de jos a vehiculului a scrâșnit pe șinele de metal. Am fost aruncați înainte. Margo țipa:

- Mergi! Mergi! Mergi!

- Mulțumesc pentru pont! i-am strigat la rândul meu.

Capitolul 87

Wisty

FUNIA DE CARE M-AM ÎMPIEDICAT mi-a salvat și viața. Mi-a făcut o arsură urâtă din cauza frecării, dar am reușit s-o apuc în timp ce cădeam pe lângă țeava. Mi-am încolăcit repede picioarele în jurul porțiunii întinse în jos.

De acolo - având în vedere că nu mă cheamă Whit și că nu sunt cine știe ce înzestrată cu forță în partea superioară a corpului - era exclus să urc înapoi. Așa că m-am apucat să cobor, sperând că frânghia mă va duce destul de aproape de sol ca să pot sări.

Am auzit un tumult de bocanci și de voci de gardieni imbecili, strigând unii la alții de sus. Erau martorii isprăvii mele acrobatice și coborau din nou la parter ca să pună mâna pe mine în curte.

Vânătoarea avea să se termine dacă n-ajungeam acolo prima. Nici măcar nu m-am uitat în jos. Nu voiam să văd cât de departe trebuia să cad - și nici nu voiam să descopăr că aveam să rămân fără

frânghie. În schimb, m-am concentrat asupra șirurilor de ferestre înguste din blocul de celule în timp ce coboram răsucindu-mă. Mai aveam patru etaje, trei etaje, două etaje...

Dar picioarele mele au întâlnit ceva solid, acoperit cu pânză, și n-am putut să continui să alunec mai departe în același fel.

Privind în retrospectivă, îmi doresc să nu mă fi uitat să văd ce era. Îmi doresc să fi sărit doar cei câțiva metri rămași până jos și s-o fi luat la fugă fără nicio privire înapoi. Pentru că, atunci când m-am uitat în jos, am văzut că picioarele mele se sprijineau pe umerii căzuți ai *Vizitatorului*.

Sau, cel puțin, pe umerii cadavrului său umflat, de mult mort.

Capitolul 88

Whit

DIN NEFERICIRE, TRENUL NĂVĂLITOR nu s-a oprit la stația părăsită pe care tocmai o lăsaserăm în urmă, acoperită de praf. Cursa nu se terminase. Sunetul scârțâit, scrâșnit, al metalului pe metal îmi făcea dinții să clănțanească, dar am continuat să apăs pe pedala de accelerație cât de tare puteam, traversele șinei făcând duba să se zdruncine insuportabil.

Începeam să înțeleg că n-o să fim niciodată în stare să întrecem trenul ăla. În câteva secunde, urma să ne izbească probabil învârtindu-ne într-o parte, apoi strivindu-ne de peretele de ciment al tunelului.

Am nevoie de un alt tunel, m-am gândit. *Am nevoie de o bifurcație*.

Problema era că n-aveam nici cea mai mică idee cum să creez una pe cale magică, iar Wisty era ocupată să facă pe șoarecele. Nu reușeam să gândesc coerent. Îmi concentram fiecare strop de energie

Vrăjitor & vrăjitoare

pe care-o aveam doar ca să rezist la hurducături, la smucitul volanului și la apăsarea pedalei aproape până la podea.

- Acolo! a strigat Emmet, arătând cu degetul. Acolo! Whit, uite!

Și am văzut - o bifurcație. Linia chiar se despărțea în două în fața noastră.

- Încotro? am țipat. Habar n-avem pe unde-o va lua trenul!

Chipul lui Emmet era alb ca varul, în timp ce se uita surescitat la bifurcație. Știam că n-avea niciun mijloc de a ști mai mult decât mine. Fluierul trenului continua să sune, ca și cum mecanicul credea că ne va face să ne venim în fire și să plecăm naibii din calea lui.

- Bine! am strigat, acoperind zarva dementă. Bine, cred că m-am dumirit ce trebuie să fac!

Am mărit viteza către bifurcație, cu lumina trenului inundându-ne duba ca în acele scene supraexpuse de la televizor, când cineva moare întotdeauna. Am smucit volanul către tunelul din dreapta, apoi am fluturat mâna stângă în spate.

În minte, am văzut macazul mișcându-se chiar când treceam peste el.

Trenul în viteză a cotit brusc și a plonjat în tunelul din stânga, îndepărtându-se de noi fulgerător, ca o cometă. În câteva secunde, fluierul înfricoșător scăzuse până la un tânguit slab.

Ne-am oprit în sfârșit, cu un zgâlțâit, dar am lăsat motorul mergând, pentru orice eventualitate. Cămașa mi se lipise de corp din cauza sudorii reci.

Copiii suspinau și se îmbrățișau între ei pe bancheta din spate. Emmet era încă alb la față ca o statuie de alabastru. Arăta gata fie să plângă de ușurare, fie să vomite din cauza răului de mașină. Mâinile încordate ale lui Margo s-au apucat de tabloul de comandă ca niște gheare, apoi s-au întins și m-au apucat de umăr la fel de tare.

- Ai reușit, Whit, a șoptit ea. Ne-ai salvat viața.

Am avut nevoie de câteva minute să ne recăpătăm răsuflarea și să coborâm de pe culmile adrenalinei. Moment în care vocea lui Emmet a șuierat cu emoție printre zgomotele sărbătoririi:

- *Asta* e, ăăă, linia secundară despre care vă povesteam. Glasul îi tremura încă.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Putem s-o luăm pe tunel până la portal. Și, de-acolo, o să ne întoarcem în siguranță în subsolul de la Garfunkel.

S-a rezemat de spătarul scaunului, în stare de șoc. Din spatele dubei a venit o voce subțirică:

- Chiar mergem la Garfunkel?

Capitolul 89

Wisty

AM ȚIPAT ȘI AM DAT DRUMUL FUNIEI, aterizând dureros pe beton. În timp ce vântul îmi umplea la loc plămâni, m-am rostogolit ca să mă uit la cadavrul umflat.

De pieptul lui era prinsă o inscripție - scrisă cu literele de-o șchioapă ale oficialităților Noului Ordin - care spunea:

EȘECUL DE A EXECUTA ORDINELE NOULUI ORDIN
NECESITĂ EXECUȚIA CELUI CARE A EȘUAT!

Îl omorâseră pe Vizitator din cauza evadării noastre. Aproape că începea să-mi pară rău pentru el, când am simțit cum mă apucă trei perechi de mâini enorme. Brutal. Gorilele fără gât și tunse periură m-au ridicat în aer și m-au aruncat în peretele de beton.

Șeful a întins un deget masiv către fața mea și și-a împroșcat literalmente furia către mine:

Vrăjitor & vrăjitoare

- Nimeni! NU EVADEAZĂ! Niciodată!

Ceva se frânsese înăuntrul meu. Wisty, fetița neastâmpărată, ar fi luptat. Chiulangoaica Wisty ar fi replicat cu ceva sarcastic - cum ar fi, de pildă, să atragă atenția că de fapt *pătrundeam* în locul ăsta, mai degrabă decât să mă strecor *afară*. Wisty, vrăjitoarea cea rea și înfricoșătoare, ar fi aruncat un fulger ca să-i dea o lecție de ținut minte despre brutalizarea fetelor care erau doar pe sfert cât el.

Dar magia mea era moartă.

Nu știu cum să descriu ce se întâmplase, dar era ca și cum aceea mică scânteie dispăruse.

Așa că... ce-am făcut? Păi, am izbucnit în lacrimi, desigur.

Destul de previzibil, m-au luat peste picior.

- O, biata micuță, a chicotit unul, iar altul a făcut o glumă proastă:

- Ei, un lucru e limpede - cu atâtea lacrimi, bănuiesc că i-am dat prea multă apă.

Ceea ce mi-a dat ideea sclipitoare de a-l scuipa pe individ în față. În lipsa magiei, există întotdeauna saliva. OK, n-a fost una dintre ideile mele cele mai bune.

- Aaah! a răcnit el și m-a apucat de păr, răsucindu-mi capul spre spate cu atâta forță încât aproape că vedeam vârfurile degetelor de la picioare târându-se pe beton în urma mea.

Mi-am simțit gâtul gata să se frângă.

Aici e partea unde ar trebui să explodez în flăcări.

Dar nu exista magie. Nimic.

Nimic.

Nimic.

Capitolul 90

Wisty

- NU ÎNȚELEG. Nu ne lipsește niciun prizonier din blocurile de celule, le spunea administratorul gardienilor mei.

Era un omuleț îngrijit care mergea țeapăn, încercând probabil să se asigure că nu părea nici cu un milimetru mai scund decât era. Avem trei transferați la infirmerie după interogatoriul de astă-noapte, dar toți ceilalți deținuți sunt prezenți și trecuți în evidențe.

Mi-am simțit fața golindu-se complet de sânge. Răniseră trei copii la interogatorii? În acest moment, n-ar fi trebuit să mă surprindă că acest regim crud apela la *tortură*, dar starea mea de spirit s-a prăbușit până la o dispariție mai adâncă decât oricând.

- O să te întreb din nou, a vorbit el, întorcându-se spre mine. Din ce bloc de celule ești?

Eram atât de întoarsă pe dos încât nici măcar n-am putut răspunde. El credea că îl sfidam. Dar eu cunoșteam tristul adevăr: nu mi mai rămăsese niciun strop de sfidare.

Căștile administratorului s-au luminat în albastru, iar el s-a întors cu spatele. Primea un telefon.

- Nu, părul n-a fost tuns potrivit specificațiilor. Da, *este* roșu... Brusc, s-a înroșit la față și și-a îndreptat și mai mult spatele pe când se întorcea să se uite atent la mine. Da, a continuat el, cam un metru șaizeci și nu mai mult de patruzeci și cinci de kilograme, aș zice... Da, da.

Pe fața lui a apărut un zâmbet plin de mândrie.

- Cu siguranță *este* o captură norocoasă. Și a rostit cuvintele care m-au zguduit serios:

- Acum nu mai trebuie decât să-i găsim pe fratele și pe părinții ei, iar amenințarea Allgood va deveni istorie.

- Ce?! am strigat.

Gardienii m-au împins dureros în perete pentru că îndrăznisem să-i întrerup discuția.

- Da... foarte bine, a continuat el. E ca și făcut... felicitări și *vouă!* Căștile administratorului s-au stins, iar el mi-a surâs batlocoritor.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Părinții mei nu sunt în închisoarea asta? am țipat la el, alegându-mă din partea gardienilor cu încă un brânci dătător de vânătăi.

- De ce i-am închide pe părinții tăi într-o închisoare pentru copii? a pufnit el.

- Nu știi, am răspuns. Pentru că sunteți cu toții nebuni de legat?

Gardianul mi-a mai dat un brânci, dar administratorul nu m-a băgat în seamă.

- Chiar așa, de fapt, de ce i-am mai ține în viață? Pe *tine* trebuie să te interogăm, dar pe ei... crede-mă, de îndată ce punem mâna pe ei, te poți considera oficial orfană.

A surâs amenințător, dar, cu toată cruzimea lui, mă liniștea într-o oarecare măsură faptul că părinții mei erau în viață... și *liberi*.

- Puneți-o în blocul de celule D, celula 412, a strigat la gardieni, care m-au tras de lângă biroul lui către locul unde urma să-mi petrec restul scurtei mele vieți.

M-am uitat cercetător la ușile celulelor, cu gratiile pline de fețe de copii cu ochii goi, niciunul mai mare de șaisprezece ani.

O nouă mânie se acumula înăuntrul meu. Era Sasha un spion al Noului Ordin? Ne păcălise pe Whit și pe mine să venim aici doar ca să fim capturați?

M-au târât în susul scărilor până la celula 412, care, la fel ca toate celelalte, era ticsită cu chipuri chinuite, deznădăjuite. Oare cât aveau ele să mai fie în viață? Cât aveam să mai fim în viață *oricare* dintre noi?

Capitolul 91

Vrăjitor & vrăjitoare

UN GÂND MĂ URMĂREA în timp ce gardienii mă lipeau de gratii și se duceau să deschidă ușa. Chiar dacă Sasha ne păcălise, fapt era că *eșuasem*. Îi dezamăgisem pe copiii ăștia. Îl dezamăgisem pe Emmet. O dezamăgisem pe Margo. Îl dezamăgisem pe Whit. Îi dezamăgisem pe părinții mei.

Pentru a doua oară în acea zi, am plâns ca un bebeluș.

Apoi însă s-a petrecut cel mai remarcabil lucru. Unul dintre copii, o fetiță îngrozitor de slabă, mi-a atins brațul printre gratii și a încercat să mă înveselească.

- Nu plânge. Adu-ți aminte, ei fac toate astea pentru că sunt speriați. Se tem de tine. Se tem de noi toți.

- Ce vrei să spui?

- Ei știu că putem schimba totul. Știu că avem puterea de a lupta contra lor.

- Taci din gură, gunoi mic ce ești! a lătrat la ea unul dintre gardieni, ca un câine din iad.

Fetița nici n-a clipit.

Ceea ce m-a pus pe gânduri. Iat-o aici, slabă și oprimată și în pragul morții - o adevărată Michael Clancy - și totuși are puterea de a mă alina. Are tăria de a spera.

Poate că aveam și eu o scânteie de credință. Acel unu la sută șanse de supraviețuire de care mă agățasem mai devreme cu atâta înverșunare.

Se tem de tine. Se tem de noi toți.

M-am întors spre gardienii mei, câinii iadului, în timp ce mă trăgeau cu brutalitate către ușa celulei, acum deschisă, m-am auzit țipând ca o posedată:

- ÎNGHEAȚĂ!

Au izbucnit cu toții în râs, iar unul dintre ei m-a lovit peste cap cu un baston.

Am văzut stele dansându-mi în fața ochilor, și m-am simțit fără vlagă. Ce se petrecea? Nu auzeam gardienii... nu mai eram târâtă... iar copiii din celulă se holbau cu gura căscată ca și cum tocmai l-ar fi văzut pe Moș Crăciun coborând pe coș.

Vrăjitor & vrăjitoare

Da. *Da!* Funcționase o brumă de magie! Gardienii erau înghețați!

Cu o ușoară încordare a încheieturilor și a coatelor, am reușit să mă eliberez din strânsoarea lor ca de piatră.

Mai aveam încă un drum lung, foarte lung, spre libertate. M-am uitat în sus, la lumina roșie clipitoare a unei camere de securitate ce se învârtea chiar acum către mine. Cine știe de câte sute de gardieni și de zeci de uși de oțel urma să fiu nevoită să trec înainte să ajung afară?

Și nu numai eu, ci și conștiința mea cea grozavă. La urma urmei, copiii din celula deschisă puteau veni cu mine, dar cum rămânea cu toate sutele de alte fețe torturate, demne de milă, care se uitau la mine minunându-se printre gratiile celulelor apropiate? Și cu cei de la nivelul următor? Și în următorul bloc de celule?

Am luat cheia universală de la centura unuia dintre gardienii înghețați și m-am dus spre celula alăturată.

- Vreți să ieșiți de-aici sau nu? am strigat către șirul de celule.

Întrebarea mi-a fost răsplătită cu sute de urale pline de speranță, care-ți frângeau inima. Mi-am croit repede drum de-a lungul pasarelei, descuind fiecare celulă din mers.

Apoi a început să sune o sirenă și cam douăzeci de gardieni s-au năpustit în blocul de celule.

Capitolul 92

Wisty

BĂTĂUȘII ÎN CIZME ÎNAINȚAU cu greu prin mulțimea de copii pe care-i eliberasem din celule, legănându-și bastoanele și trăgând cu pistoalele paralizante cu o cruzime nemăsurată.

Vrăjitor & vrăjitoare

Imaginea gardienilor de cel puțin nouăzeci de kilograme, brutalizând, bătând și răbind copii, unii având doar un sfert din mărimea lor, este ceva care o să-mi dea coșmaruri pentru tot restul vieții.

La momentul acela, situația m-a dezgustat aproape dincolo de pragul furiei extreme. Fiecare celulă din corpul meu părea să clocotească de mânie. Și apoi... *văjji!*

Și vreau să spun VĂJJJ! Flăcările familiare de jumătate de metru, de un metru și chiar mai mult se învolburau încă o dată în jurul meu.

Fata-flacără contraatacă.

Totuși, asta n-ar fi contat prea mult, dacă n-aș fi avut chiar atunci un noroc chior.

Marele meu noroc a fost că mă aflam chiar sub un detector de fum. Și pe vremuri, oamenii care se aflau la conducerea lumii chiar prețuiau viața umană și instalau o măsură de precauție, astfel ca nu toată lumea dintr-o închisoare să moară într-un incendiu masiv. Noul Ordin, preluând o închisoare creată de o societate bazată pe imparțialitate și pe justiție, neglijase să-și dea seama că alarmele de foc din închisoare deschideau automat toate ușile interioare, inclusiv ușile de la celulele propriu-zise.

Și astfel, în timp ce detectorul de fum adăuga vaietul său de sirenă la cacofonia de pretutindenii din jurul nostru, i-am atacat pe gardieni, lăsând urme arzătoare de pași oriunde puneam piciorul. Trebuia să-i duc pe copiiiăștia afară de-aici, și asta însemna că trebuia să eliberez un drum.

Gardienii nu opuneau prea mare rezistență. Am atacat de-a lungul coridorului, luându-mă după ei tot drumul până la următorul bloc de celule, înainte să întâlnească întăririle și să încerce să-și mențină pozițiile. Un gardian răcnea ordine într-un walkie-talkie; ceilalți aveau gata pregătite pistoalele paralizante și bastoanele.

Am tras adânc aer în piept și mi-am adus aminte ce spusese fetița: *Se tem de noi toți.*

Ei bine, era clar că le era frică cel puțin de o torță furioasă de cincisprezece ani, zburând spre ei cu brațele larg desfăcute și țipând ca o maniacă absolută:

Vrăjitor & vrăjitoare

- *Focul doare foarte, foarte rău!*

Sau:

- *Sunt o vrăjitoare rea și înfricoșătoare!*

M-am năpustit de-a dreptul printre ei, fără să mă deranjeze nici măcar un pic strigătele lor, în timp ce hainele le luau foc. Țipând „*Stați, aruncați-vă pe jos și rostogoliți-vă, idiotilor!*”, am țâșnit către următorul bloc de celule.

- Toată lumea *afară!* am strigat la copiii de acolo, la fel ca la cei din blocul de dinainte, care mă urmaseră - cu înțelepciune - la o distanță sigură. Foc! Toată lumea să iasă afară! Chiar acum! Vedeți scara de-acolo? *Pe-acolo e ieșirea!*

Începeam de fapt să mă simt chiar eu puțin speriată. Era timpul cel mai lung pe care-l petrecusem în flăcări. Există vreun punct fără întoarcere, dincolo de care aș fi fost carbonizată?

Nu mă puteam gândi la asta acum, pentru că dintr-odată sute de copii slabi, murdari și îngroziți se revărsau pe lângă mine. Și nu voiam ca ei să ia foc.

Capitolul 93

Whit

DUPĂ CE AM LĂSAT COPIII la Garfunkel, am hotărât să ocolim Moartea Datorită Metroului și să urmăm un drum diferit către închisoare. M-am ținut de cuvânt și am evitat îndrumările din partea lui Emmet, cu orice preț.

De data asta, Margo era copilotul. Eram singuri în dubă; cu ceilalți urma să ne întâlnim în apropierea porților închisorii.

Vrăjitor & vrăjitoare

Am făcut un „abracadabra” destul de reușit asupra dubei înainte de plecare, schimbând-o într-o nuanță inegală de albastru-închis, cu plăcuțe de înmatriculare de Idaho.

Dar asta nu era singura schimbare importantă.

Cu scurtă vreme înainte, arătasem ca și cum aș fi avut vreo treizeci de ani. Apoi - *fără niciun avertisment* - mă schimbasem înapoi într-un adolescent chiar când urcam pe scara rulată înțepenită de la Garfunkel. Chestie care mă făcuse să mă împiedic și să cad câteva trepte. Deloc grozav.

În timp ce Margo și cu mine ne îndreptam înapoi spre închisoare, m-am gândit la asta și m-am întrebat: *se întorsese oare și Wisty la propria ei înfățișare? Se epuizase oare vraja pur și simplu?*

N-aveam nici cea mai mică idee unde era, ce făcea, sau ce formă urma să aibă când aveam s-o gălesc. Plată ca o clătită, poate? Sau doar cu unul sau două membre, restul rămase în urmă într-o capcană de șoareci cu arc?

- Arăți îngrijorat, Whit, a spus Margo, aruncându-mi o privire preocupată.

- Păi, *mda*, am zis, cu un ton al vocii însemnând „nu mai spune” ceva mai evident decât avusesem intenția. Tu nu ești?

- Da și nu, a răspuns Margo, surprinzându-mă. Adică, sigur, s-ar putea întâmpla orice. Dar... adică, asta-i viața mea acum. Asta fac. Nu mi-au mai rămas părinți, nici frați sau surori. N-am nimic de pierdut, serios. Și am totul de câștigat ajutându-i pe copiii ăștia și pe mama și pe tatăl tău.

Am rămas amuțit. Apoi am zis:

- Îmi pare rău.

De fapt, nu-mi aminteam ultima oară când rostisem cuvintele astea cu vreo semnificație reală. Și nu eram tocmai sigur de ce le spuseseam taman acum. Dar mi se părea corect.

- Să nu-ți pară *rău*, Whit! Nu sunt cine știe ce mare eroină, a spus ea pe un ton ironic. E eroic să-ți înfrunți propria durere, iar acum tu ești cel care face asta. Am priceput. Ai acolo o soră pe care-o iubești. Ai acolo părinți care erau căutați, morți sau vii. Iubirea vieții tale a murit, dar încă te bântuie. A, da, și am auzit că ar trebui să fii executat de ziua ta de naștere!

Vrăjitor & vrăjitoare

- Păi, de fapt, am spus eu cu un zâmbet slab, au revizuit ordinul, pentru a mă executa imediat...

- Atunci, când e ziua ta, oricum? a întrebat ea.

Oho. Chiar nu eram sigur. Simțeam că timpul e deformat. Și cu toate portalurile prin care trecuserăm, timpul chiar *era* deformat.

M-am uitat surprins la Margo.

- Cred că s-a întâmplat deja.

- Ei, nu mai spune? a comentat Margo cu unul dintre rarele ei zâmbete. Și nici măcar n-ai apucat să sărbătorești...

A continuat să zâmbească larg, cu ochii căprui licărind luminoși, și atunci am inspirat adânc. Recunoșteam pregătirea pentru un cântec în momentul când o vedeam.

- Să nu îndrăznești..., am protestat, dar ea a continuat cu veselie:

- Mulți ani trăiască! Mulți ani trăiască! Whit să trăiască...

Vocea i s-a stins când privirea i-a alunecat pe deasupra mea și s-a încruntat.

- Ce-i *asta*? Acolo, la ferestrele de sus ale clădirii principale?

Am oprit brusc duba, cu o smucitură.

- Sunt flăcări. Închisoarea e în flăcări.

O, Wisty, ce-ai făcut?

Capitolul 94

Wisty

- IEȘIȚI AFARĂ! am strigat. Ieșiți de-aici acum! *Foc!*

Vrăjitor & vrăjitoare

Copiii lipăiau cu picioarele goale, coborând scările de metal, cei mai mulți dintre ei incapabili să-și ia ochii de la mine. Unul dintre ei a scâncit în cele din urmă:

- Dar gardienii...

- *Uitați de gardieni!* am strigat, cu o intensitate nouă a isteriei, pe care nu știam că o am în mine. Gardienilor le e frică de voi. Le e frică de mine. *Le e frică de orice!*

O nouă rafală de energie s-a revărsat prin copii. Îndată ce primul a ajuns la parter, am arătat către ușile din față, atentă să nu mă apropiu prea mult de niciuna dintre ele.

Începuseră să vină și mai mulți gardieni ai Noului Ordin, cu bastoanele scoase, dar am alergat drept spre ei, cu brațele deschise. S-au tras înapoi de parcă aș fi fost ciurma.

- Rămâneți pe loc! i-am avertizat. Dacă vă apropiați de mine, n-o să vă las să alegeți între bine făcut și supercrocant!

Până acum, valuri de copii prizonieri își făceau loc prin poarta principală, evadând chiar pe sub un portret uriaș al Celui Care Este Unicul. Mi-a trecut prin cap că nici măcar nu știam dacă Whit și ceilalți așteptau afară.

- Afară, afară! am strigat, cu vocea acum răgușită, Începeam să simt că mi-e puțin cam cald și-mi crapă pielea, și speram că nu mă coc chiar eu supercrocant.

Flăcările au început să lingă ușa biroului, apoi au cuprins întreaga încăpere. Lăsasem în urmă un șir de câteva focuri. Cu puțin noroc, după ce ieșeau copiii, închisoarea asta oribilă avea să ardă până în temelii.

Mi s-a părut o veșnicie până când ultimii copii au traversat holul și au ieșit pe uși, în timp ce gardienii ocoleau flăcările, cuprinși de groază, sau încercau să stingă propriile lor infernuri personale. Între timp, mi se făcuse atât de cald, încât nu părea prea departe de tărâmul posibilității idea ca și eu să explodez aidoma unui bob de porumb de floricele într-un cuptor cu microunde.

Când și ultimul prizonier a trecut de porți, cei câțiva gardieni rămași erau deja gata de răzbunare. S-au îngrămădit către mine, arși, cu o înfățișare de zombi, fluturându-și bastoanele.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Ahaa! i-am avertizat. Sau să vă ard până la cenușă? Imediat, am luat-o la fugă și am alergat și eu către ieșire, atingând pereții și orice altceva la care puteam ajunge în treacăt. Dăre și amprente de foc îmi marcau drumul. Strașnic!

Apoi am văzut în fața mea, în sfârșit, lumina lunii și ușile exterioare, iar în final porțile.

Te rog, să fii acolo, Whit, m-am rugat. Te rog, vrăjitorule.

Curtea interioară se umplea rapid cu și mai mulți gardieni și soldați ai Noului Ordin. În clipa următoare am auzit-o însă pe Feffer lătrând ca un demon al iadului, așa cum fusese dresată să fie. O vedeam sperându-i de moarte pe unii gardieni, în timp ce Margo mâna copiii afară, la adăpost.

Am numărat repede capetele. Margo, Feffer, Emmet, Sasha... și da, *Whit!* Erau cu toții acolo, ajutând prizonierii să scape.

Mă luptam să respir, simțindu-mă complet arsă, ca și cum n-ar mai fi rămas nimic din mine care să poată fi consumat de foc. Whit se uita peste tot în jur, căutându-mă. *Sunt atât de greu de recunoscut?*

Apoi m-a văzut, și neliniștea i-a licărit în ochi. Teama - una pe care n-o mai văzusem niciodată pe chipul lui, nici măcar atunci când căzuse din copac și-și rupsese piciorul în două locuri.

Am încercat să alerg spre el, dar ultimul lucru pe care mi-l aduc aminte este că am căzut în genunchi, auzind de undeva o voce absolut detestabilă.

- Wisteria Allgood, ești condamnată la moarte! a rostit vocea.

Capitolul 95

Whit

Vrăjitor & vrăjitoare

MĂ ÎNECAM ȘI MĂ SUFOCAM de la mirosul de fum și de vopsea arsă pe când din ce în ce mai mulți copii, sute la număr, se revărsau pe ușile închisorii Lumii de Sus. Era o privesște frumoasă, serios.

Draga de Wisty, m-am gândit. A reușit. Acum trebuia doar să mă asigur că e în siguranță și că-i găsisse pe mama și pe tata. Unde era? Unde erau ei?

Părase să treacă o veșnicie de când zăriserăm pentru prima oară flăcările de la ferestrele închisorii, dar fuseseră doar câteva minute.

- Grăbiți-vă! striga Margo în timp ce mânam și mai mulți copii pe porți, ca într-un fel de ștafetă. Am organizat un traseu de evadare prin canale!

Am întins gâtul, căutând-o cu disperare pe Wisty - ca fată sau ca șoarece - dar n-o vedeam nicăieri.

Era cu oamenii noștri? Sau sora mea rămăsese în clădirea care ardea? Fusesse prinsă?

Afară, strada era plină de copii adunați de a doua noastră echipă, condusă de Sasha. Traficul se oprise, incapabil să se miște. Peste tot, alarmele clipeau și vuiau. Dar încă nici urmă de Wisty.

Apoi ultimii copii s-au repezit pe uși, și-atunci am zărit-o în sfârșit - complet în flăcări.

Era altfel de data asta, mai rău - lumina mai puternic, cu un alb mai incandescent decât o văzusem înainte. Iar chipul cu ochi sălbatici, noua ei siluetă costelivă, arătau slăbite, mai aproape de teroare și de moarte decât mi-aș fi putut închipui vreodată.

M-a văzut, și fața ei - chiar și prin flăcări - a strălucit plină de speranță. Apoi însă ochii i s-au dat peste cap și a căzut pe pavaj de parcă ar fi fost împușcată.

- Aduceți duba! am strigat peste umăr către Margo, în timp ce o luam la fugă în direcția lui Wisty. Eu o aduc pe Wisty!

- Nu prea cred, vrăjitorule, s-a auzit o voce teribilă, gravă, chiar în spatele meu.

Capitolul 96

Whit

ERA CA UN COȘMAR de soiul cel mai rău, care se tot întorcea. Acolo se contura respingătoarea Matroană, înfășurată în bandaje și palidă ca varul. Lângă ea era Unicul Care Judecă, Ezekiel Unger -*fratele* ei, mi-am adus aminte - încă în roba neagră, deprimantă, arătând ca Moartea.

„Specialiști” de la securitate, înarmați cu puști-mitralieră, îi susțineau.

Lângă ei stătea... Jonathan al nostru. Arătând plin de sine și complice.

Disperarea s-a lăsat asupra mea ca un giulgiu funerar. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că cineva din Tărâmul Liber s-ar putea coborî la nivelul trădător al lui Byron Swain, dar, după cât se părea, Jonathan o făcuse.

-Jon? a șoptit Margo cu răsufierea tăiată.

Jonathan a ridicat doar din umeri.

- E prea greu, și lipsit de speranță, să trăiești așa cum o faceți voi. Noul Ordin oferă o viață mai bună, a răspuns el. Mai bună decât închisoarea și moartea. Cred în Unicul.

Ochii lui Margo s-au umplut de lacrimi de furie. Mă făcuse mai devreme să mă simt mai puternic, și voiam s-o fac să creadă că totul avea să fie bine. Chiar dacă în realitate nu era.

Cuvintele mi-au răsărit în minte. Nu știu de unde veneau.

- Margo, ei se tem de noi. Se tem de toate.

Și apoi am vorbit mai departe fără să mă gândesc de-adevăratelea, până când vorbele mele s-au transformat într-o melopee:

Ei se tem de schimbare, iar noi trebuie să schimbăm.

Ei se tem de tineri, iar noi suntem tinerii.

Vrăjitor & vrăjitoare

Ei se tem de muzică, iar muzica e viața noastră.

Ei se tem de cărți, de cunoaștere, de idei.

Ei se tem cel mai mult de magia noastră.

Margo mă fixa cu privirea și pufnea, cu ochii mari, dar lacrimile dispăruseră.

Am ridicat-o pe Wisty - care-și pierduse cunoștința și nu cântărea aproape nimic în brațele mele - și am rostit cuvintele din nou. Mai tare și mai puternic de data asta.

Ei se tem de noi, se tem de toate.

Ei se tem de schimbare, iar noi trebuie să schimbăm.

Ei se tem de tineri, iar noi suntem tinerii.

- *Tăcere!* a mugit judecătorul Unger, în vreme ce fața lui roșie de gândac căpăta o nuanță de purpuriu funebru.

- Las' că pun eu din nou mâna pe voi, a mârâit de lângă el Matroana, mijindu-și ochii glaciali în două despicături înguste în care n-ar fi încăput nici măcar un bănuț.

- Nu prea cred, Matroană. Asta n-o să se-ntâmples, am zis eu. De fapt, ești îngrozită de noi. Și așa și trebuie să fii. Noi stăpânim magia. Tu nu.

Apoi am repetat cuvintele, și de data asta toată lumea - Margo, Emmet, Janine, copiii din închisoare, toți în afară de Jonathan - le-a rostit împreună cu mine.

Ei se tem de noi, se tem de toate.

Ei se tem de schimbare, iar noi trebuie să schimbăm.

Ei se tem de tineri, iar noi suntem tinerii.

Ei se tem de...

- *De-ajuns!* Mai mult decât de-ajuns, de fapt. Judecătorul Unger și-a izbit palma cu pumnul, apoi l-a ridicat de parcă ar fi vrut să mă lovească. *Vrăjitoarea și vrăjitorul trebuie executați imediat!*

În brațele mele, sora mea a deschis brusc ochii. M-am uitat la ea uluit.

Vrăjitor & vrăjitoare

Ochii lui Wisty fuseseră albaștri înaintea. Acum arătau aproape transparenți, ca sticla erodată de mare. Părul devenise mai mult arămiu, în loc de roșul de dinainte, mai mult ca al mamei noastre. Avea ochii învăpăiați și încerca din răspuțeri să-mi zâmbescă.

- Bună, frățioare.

- Tu și cu sora ta o să ardeți. Chiar aici, în închisoarea asta! Judecătorul Unger își revărsa asupra noastră ura puternică. Focul o să aibă grijă de problema societății noastre o dată pentru totdeauna! Voi! s-a răstit la specialiștii în securitate. Duceți-i înapoi în închisoare și încuiați toate ușile! Le place focul. Lăsați-i să ardă! Asta-i judecata mea finală. E legea pământului. Eu sunt Unicul Care Judecă!

- *Nu!* s-a auzit o voce puternică. Vocea lui Wisty.

Capitolul 97

Whit

- NU PREA CRED, a continuat Wisty, desprinzându-se din brațele mele.

N-aveam nici cea mai mică idee ce punea la cale, dar știam că n-o puteam opri. A întors încet capul ca să se uite la Matroană, apoi l-a privit fix pe judecătorul Unger. Simțeam apropierea unei vrăji și m-am crispat fără să vreau. Nu aveam acum timp pentru încercări și ratări.

- Ai încredere în mine, mi-a șoptit Wisty. Apoi s-a întors spre acuzatorii noștri. Spui că ești Unicul, a rostit ea pe un ton autoritar pe care nu-l mai auzisem niciodată la ea. Dar forma pe care-o ai se *va schimba* acum.

Vrăjitor & vrăjitoare

Pentru prima oară de când începuse Wisty să facă vrăji, m-a trecut un fior.

- Suntem vrăjitori, a continuat Wisty, cu glasul sunând tot mai puternic.

*Cum îți spune orice semn.
Dar pentru că nu ești demn
De-această lume, cu grăbire
Și cu mare mulțumire Te trimitem în...*

Așteptam cu toții, cu răsuflarea tăiată... și cu teamă, trebuie să recunosc, și tremurând. Aproape că nu voiam s-o aud terminând blestemul.

- Ăăă, *Tărâmul Gândacilor*, a terminat Wisty. Unde vei fi judecat ca un criminal odios, chiar și după legile gândacilor!

A bătut brusc din palme spre judecătorul Unger, care se ghemuise de-a binelea de frică.

- Îți dau toată puterea mea, i-am șoptit surorii mele. Vorbești în numele amândurora.

Era ca și cum un fulger se mișca înăuntrul meu, o senzație de căldură de argint viu care se revărsa prin mâinile mele în Wisty.

Din nou, a întins mâinile spre judecătorul Unger. De data asta, el a țipat, și o rafală de lumină albă, străbătută de trosnete, l-a înconjurat, înghițind monstrul de la cap până la vârfurile cizmelor negre de călărie.

Am așteptat cu toții, cu inima în gât, iar apoi, când fumul s-a împrăștiat, cel mai mare și mai urât gândac pe care-l văzusem vreodată zăcea tremurând pe pavaj.

Matroana se holba îngrozită la creatura hidoasă.

- Urmezi tu, i-a zis Wisty.

Matroana a aruncat o privire către specialiștii în securitate, dar ei au clătinat din cap. Răsucindu-se pe călcâie, au luat-o la fugă prin mulțime cât îi țineau picioarele. La fel și Jonathan.

Ultima oară când am văzut-o pe Matroană, se îndepărta greoi, țipând ca o *banshee*¹. Pricepuse mesajul nostru; acum avea să ajute la răspândirea lui - chiar până la Consiliul Unicilor. *Lupta a început!*

Vrăjitor & vrăjitoare

Wisty a făcut ochii foarte mari.

- Cred că... am reușit! a spus, cu vocea răgușită și slabă. Ochii îi redeveneau albaștri.

- Îh! am auzit un copil icnind.

M-am uitat în jos și am văzut un șobolan mare țâșnind printre picioarele tuturor. A apucat brusc gândacul - și i-a rupt capul cu dinții.

Scena asta mi s-a părut unul dintre cele mai scârboase cinci lucruri pe care le văzusem vreodată, dar Wisty avea un acces de râs.

- Ce-i atât de nostim? am întrebat-o.

- Ei, asta înseamnă justiție! a răspuns ea, în timp ce șobolanul fugea cu pași mărunți, ducând în gură restul trupului de gândac al lui Ezekiel Unger. Știi, îmi plac șobolanii *mult* mai mult când nu sunt mai mari decât mine. Sunt aproape drăguți, nu crezi?

Și apoi a leșinat din nou. Da, sora mea e stranie.

În cea mai mare parte, în sensul bun al cuvântului.

¹ în mitologia irlandeză și scoțiană, un spirit feminin sau o zână care începe să scoată vaiete când cineva este pe cale să moară

Capitolul 98

Whit

ȘI IATĂ CE A RATAT SORA MEA: m-am întors și am văzut că vreo câțiva dintre copiii din închisoare plângeau în hohote, tremurând și făcându-se mici.

Apăruse Cel Care Este Unicul - de data asta fără vânturi puternice, fără niciun fel de avertisment.

S-a aplecat deasupra lui Wisty și a declarat:

- E bună. E *foarte bună*, Whitford. Amândoi sunteți. Desigur, trebuie să știți că n-am avut nici cea mai mică intenție să-l las pe oricare dintre voi să fie rănit serios. Nu, nu, nu.

Mi-am regăsit în sfârșit vocea.

- Sunt convins că n-ai avut.

- Absolut deloc. Asta nu-i una dintre profeții. Nici măcar eu nu le pot schimba pe acestea. Unicul m-a privit apoi cu asprime, uitându-se aproape prin mine. Cunoști profețiile despre tine și despre sora ta, nu? Despre asta-i toată zarva. Părinții voștri nu v-au spus? Vrei să spui că nu v-a spus *nimeni* Nu știți?

Aș fi dorit să-i pot face ceva rău, dar n-am reușit altceva decât să murmur prostește:

- Ce profeții?

- O, Whit, Whit, bietul meu Whit... în ordine deci, trebuie să fiu purtătorul legendelor și miturilor. Ascultă bine... *Profeția Unu: un*

Vrăjitor & vrăjitoare

băiat și o fată, frate și soră, se vor naște din wiccani¹ și vor dobândi puteri ascunse până atunci oricărui alt wiccan. Lucrul este evident adevărat. Profeția A Doua: băiatul și fata vor conduce o armată de copii către victorie... Ei bine, uită-te în jur. Ați câștigat bătălia Școlii de Corecție a Noului Ordin, nu? Trei: fratele și sora vor cunoaște mari tristeți, suferințe și trădări groaznice. Sper că nu. Așa cred. Patru: ei trebuie să viziteze toate cele cinci Niveluri ale Realității, ceea ce n-a făcut nimeni înaintea lor, și să învețe lecțiile fiecărui nivel. Sună chiar mai rău decât gimnaziul și liceul la un loc. Profeția cinci: ei, o să ne întoarcem la asta. Șase: în cele din urmă, fratele și sora se vor uni cu o putere încă și mai mare pentru binele și prosperitatea tuturor. Sună palpitant, nu?

Unicul s-a uitat adânc în ochii mei, și era aproape ca și cum încerca să mă cunoască mai bine, să înțeleagă ceva legat de mine.

- Așadar, Whitford, ce crezi despre toate astea? Sunt prieten sau dușman - sau câte puțin din fiecare? Lucrurile importante în viață sunt albe și negre, sau poate puțin gri? Există zânele, elfii și gremlinii? Și o vei mai vedea vreodată pe Celia? Te las cu aceste gânduri și întrebări importante. Și cu această ultimă profecție, blânde print: *familia Allgood va fi executată. Asta-i Profeția a Cincea. Sunt sigur că tu și sora ta veți pune în ordine toate astea. Transmite-i toate cele bune din partea mea. Trezește-o cu binișorul.*

¹ Wicca - religie păgână modernă, fondată în prima jumătate a secolului XX și care implică folosirea rituală a magiei.

Capitolul 99

Wisty

- CE S-A-NTÂMPLAT? am întrebat visătoare când am deschis ochii și l-am văzut pe Whit.

- Tocmai ai avut un vis urât, Wisty. Ai fost bolnavă zile-ntregi. Mama și tata și-au făcut griji serioase pentru tine.

Asta-i ceea ce *speram* să aud, oricum.

Apoi i-am zărit pe Margo, Sasha și Emmet pe fundal. A urmat un moment de dezamăgire, sigur, apoi însă am simțit o ușurare imensă, știind că erau teferi și că erau acolo pentru mine. Chiar și dihorul ăla detestabil, Byron Swain, chiar părea îngrijorat pentru mine.

- Îți aduci aminte? a întrebat Whit. Închisoarea, judecătorul Unger, Matroana, toți copiii care au evadat...

- Da, am răspuns, încercând să mă ridic. De fapt, îmi aduc aminte. Oricum, în cea mai mare parte.

- L-ai ratat pe Cel Care Este Unicul, a spus atunci Whit.

- Așa? Cum? Când?

- O să-ți povestesc mai târziu. Ce-i cu mama și tata? a întrebat brusc Whit, cu fața luminată de îngrijorare când a văzut-o pe-a mea întunecându-se. Ce s-a întâmplat? Unde sunt? Wisty? Ce nu e bine?

Ochii mei au trecut de la un chip la altul până când au ajuns la Sasha.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Întreabă-1 pe el, am replicat. El e cel care ne-a mințit. Mama și tata n-au fost niciodată în închisoare. Sasha ne-a mințit ca să ne convingă să-i ajutăm. Am simțit un nod de amărăciune în gât. N-o să te iert niciodată! i-am aruncat în față.

Whit a avut nevoie doar de o clipă ca să priceapă trădarea. Imediat, expresia i s-a schimbat de la neîncredere la spaimă și la dezgust.

- Nu, a mormăit Whit, cu pumnii încleștați. Nici eu! Sasha nici măcar n-a clipit.

- Mi s-au întâmplat lucruri mai rele. Mult mai rele. Aveam nevoie de voi. Țsta e un război împotriva răului veritabil. Scopurile justifică orice mijloace eficiente.

Apoi Sasha și-a așezat zâmbetul ăla voios al lui. Și era atât de... de trist. Și înfiorător.

Atunci și acolo, am jurat să nu las niciodată „războiul” sau orice altceva să-mi facă și mie asta.

- Ar trebui să te transform într-un limax! am strigat la Sasha. Te-ai folosit de prietenia noastră și ai distrus-o pentru totdeauna!

- Ia-o ușor! m-a prevenit Whit. Ți-ai pierdut cunoștința pentru câteva ore. Nu merită.

- E trează! a strigat cineva, și mi-am dat seama dintr-odată că în jurul meu erau sute de copii care purtau pălării de petrecere și fluiere colorate.

Serpentine zdrențuite de hârtie erau agățate peste tot. Ne întorseserăm la Garfunkel.

Feffer stătea pe o canapea, mâncând ceea ce arăta ca o prăjitură pe o farfurie de hârtie. Când mi-a auzit vocea, a sărit jos și a venit la mine ca să mă lingă pe față.

M-am ridicat în picioare, tremurând, lihnită de foame și puțin amețită. Janine, conducătoarea săptămânii, și-a făcut loc prin mulțime, ducând o cutie de suc și o farfurie cu prăjitură de ciocolată. *Prăjitură adevărată!* Nemaipomenit! Nu mai mâncasem una de... părea că de o viață-ntreagă. Nici măcar n-am folosit o furculiță. Am atacat-o, începând cu glazura.

- Pentru Eliberatori! a strigat Janine. Toată lumea din jurul meu i-a repetat vorbele.

Vrăjitor & vrăjitoare

M-am înroșit la față pe când încercam să zâmbesc și, în același timp, să îndes încă o bucată de prăjitură în gură.

- Toată lumea a dat o mână de ajutor, a replicat Whit. Pentru voi toți!

Margo, șefa de comando, se uita fix la Whit, care arăta într-adevăr foarte eroic.

- Voi doi ați făcut cel mai mult.

- Așadar, pentru astăzi, bucurați-vă că sunteți eroi! a adăugat Janine, dar ochii ei priveau strălucitori numai la Whit.

Știam că el nu observase că era moartă după el. Frățiorul meu era complet neștiutor, ca de obicei. Țasta-i unul dintre lucrurile care-mi plac la el.

Cineva mi-a întins un hotdog lung de treizeci de centimetri, uns cu de toate pe deasupra, și am început să devorez cârnatul imediat după prăjitură. Dezgustător, dar și delicios.

- Accentul fiind pe „astăzi”, a clarificat Emmet cu un zâmbet cuceritor. Nu lăsăm pe nimeni să fie erou mai mult de-o zi, pentru că i se urcă la cap. Adorarea eroilor are tendința să corupă. Sau cel puțin să te transforme într-un erlenmeyer.

- Am înțeles, a răspuns Whit.

- Totuși, a continuat Janine, pentru că ai mers mai presus de chemarea datoriei, ești promovată prin aceasta în funcția de șofer oficial pentru misiuni de salvare. Am ascuns duba într-un adăpost secret în spatele liniilor inamice, și te așteaptă pentru data următoare când mergem într-o incursiune.

- *Acea capcană a morții?* a comentat Whit.

- *Acel vehicul de salvare,* a precizat Janine. Tocmai am auzit de încă un grup de copii într-un mall abandonat. Au mare nevoie de ajutor.

- Ce...? am răbufnit, cu gura încă plină.

- Au nevoie de ajutor, a repetat Janine, ca și cum asta explica toate misterele complexe ale vieții... și poate că le explica.

- Încă o misiune? a exclamat Whit, dar vedeam roțițele învârtindu-se în capul lui.

Ochii ni s-au întâlnit și mi-am dat seama că amândoi ne gândeam la același lucru: părinții noștri erau și ei undeva, acolo.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Bine, de acord, am spus în cele din urmă, iar Whit a dat din cap.

Feffer mi-a înghiontit piciorul, și am mângâiat-o.

- Sigur că mergi și tu, am asigurat-o.

- Și eu, a rostit o voce lângă urechea mea.

Capitolul 100

Wisty

M-AM ÎNTORS SĂ-L VĂD pe Byron Dihorul Trădător Lingău cocoțat pe un raft de lângă capul meu, încolăcit într-un mic S ca un șarpe.

- Nu. Tu nu mergi, am replicat cu fermitate. Nu mergi nicăieri cu noi. Ești un nesuferit de negativist, trădător și negru la inimă!

- Nu-u, a zis Byron, pe un ton care cred că îmi confirma părerea.

Cineva îi dăduse jumătate de hotdog, iar el mesteca de zor.

- M-am schimbat. Acum îmi place de voi. Vreau să merg cu voi.

- Mănânci rahat! m-am răstit la el. Stai chiar aici!

Cu coada ochiului i-am văzut pe Janine, Margo și Emmet clătinând violent din cap.

- Trebuie să meargă cu voi, a spus Janine. Voi l-ați adus. E responsabilitatea voastră. Dihorul *trebuie să meargă*.

- E ceva ce vreau să vă spun, a vorbit Byron ceremonios. Vreau să-mi cer scuze.

Am făcut ochii mari.

- La momentul când ne-am... *întâlnit*, simțeam că fac ceea ce trebuie. Părea să fie singurul lucru inteligent să acționez așa cum o făceam. Dar după ce am văzut copiii care trăiesc pe Tărâmul Liber, și

Spitalul în care ați fost, și câinele Curbă... și mi-am dat seama că aș fi putut face ceva diferit în toată povestea aia cu soră-mea... ei bine... nu spun decât că acum gândesc *diferit*, a continuat el. Asta-i tot ce voiam să vă zic.

Whit și cu mine ne-am uitat unul la altul cu fețe surprinse.

- Bine, a zis Whit și a oftat. Bine. O să-1 luăm cu noi.

Și apoi încă un lucru ciudat: lacrimi, lacrimi adevărate, au început să curgă din ochii Dihorului Nesuferit.

Se pot schimba oamenii cu adevărat? m-am întrebat. *Poate că da.*

EPILOG

NICĂIERI NU-I CA ACASĂ

Capitolul 101

Wisty

ERA MAI MULT DECÂT ÎNSPĂIMÂNTĂTOR să fim singuri, eu și cu Whit, într-o dubă furată. Ei bine, asta era înțelegerea - doar noi, în afară de *pet-shop-ul* nostru în devenire, reprezentat de Feffer și Byron, Dihorul cu Cap Țuguiat, Fost Trădător, Cel mai Enervant Din Lume.

Vrăjitor & vrăjitoare

Cu hainele curate și părul aranjat - frumosul meu păr *arămiu* - arătam cu siguranță ca niște copii ai Noului Ordin, așa că probabil urma să fim în siguranță. Învățam să ne bizuim mai mult pe magie și să avem încredere în puterile noastre. E mai greu decât ați crede.

Whit îmi povestise despre revederea cu Unicitatea Sa și despre profețiile referitoare la noi, care n-o includeau și pe cea pe care-o văzuserăm pe un perete la Garfunkel. De asemenea, bietul Whit tânjea serios după Celia, sperând măcar la o vizită în vis. Cât despre mine, eu mă bucuram doar de drum, făcând să bubuie primul album al formației Stonemack în difuzoarele stereo ale dubei date tare. Foarte tare.

- Hei. Am nevoie de un pic de ajutor, a spus Byron, dându-mi capătul unui batic mare. Dacă legi asta de umerașul ăla, o să am un mic hamac drăguț.

Am luat baticul și m-am răsucit în scaun. El legase deja cumva un capăt de un mâner. Resemnată, am trecut celălalt capăt peste cârligul micului umeraș de lângă mine, apoi am făcut un nod.

- Despre asta vorbeam!

Byron a săltat sus și s-a încolăcit în hamacul lui, lăsându-și la vedere numai fața ascuțită. Am oftat.

- Hei, a exclamat Whit, asta arată familiar, nu? la uită-te. Am examinat peisajul prin fereastră. Trecuserăm pe lângă câmpuri cultivate, în cea mai mare parte porumb, cu inscripții pe care scria: PORUMB CURAT PENTRU OAMENI CURAȚI: GARANTĂM CĂ ACEST PRODUS NU A FOST STROPIT CU PESTICIDE, MODIFICAT GENETIC SAU ALTERAT DE FĂCĂTORII DE VRĂJI. PRODUS PENTRU VOI DE CONSILIUL AGRICULTURII AL NOULUI ORDIN.

Lucruri ciudate, scrise probabil de Unicul Care Face Panouri Enervante.

Mi-am dat seama totuși ce voia să spună Whit. Ceva legat de forma terenului, de felul în care arăta orizontul - și mie îmi era familiar. Spatele și gâtul mi s-au încordat. Familiaritatea aduce după ea, nu știi, *paranoia*?

- Ce-i asta? a întrebat Whit, trăgând duba la marginea șoselei și arătând către o formă în depărtare, ceva care se înălța din marea nesfârșită a culturilor îngrijite.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Un copac? am întrebat, și am simțit în stomac cea mai oribilă senzație. De ce-ar fi lăsat N.O. un singur copac în picioare?

Am coborât din dubă și, fără să schimbăm niciun cuvânt, am pornit către el, cu Feffer după noi. Am traversat câteva terenuri și cărări care, sub stratul de praf, ne dădeam seama că erau străzi abandonate, cu linii galbene duble pe mijloc.

Ne-a luat cam jumătate de oră să ajungem până la el, și tot drumul stomacul mi se strângea tot mai tare.

Dar n-am simțit cu adevărat că-mi venea să vomit până când n-am văzut căsuța pentru păsărele.

Căsuța noastră pentru păsărele. Căsuța pe care tata o construise pentru Whit, pentru mine și pentru mama. Bătută în cuie exact acolo unde fusese, la vreo șapte metri înălțime pe trunchiul masiv al stejarului din curtea noastră din spate.

De câte ori mă uitasem în sus la stejarul ăla stufos? Tata spusese că era acolo de o sută de ani sau chiar mai mult. Whit și cu mine ne cățăraserăm în el când eram mici. Whit îi folosisese ghindele ca să exerseze lovitura cu bâta, aruncându-le uneori tocmai pe acoperișul vecinului. În plus, căzuse din copacul ăla, rupându-și piciorul ca și cum ar fi fost făcut din sfărâmături de alune.

Acum, copacul stătea singur la marginea unui teren sădit al Noului Ordin.

Totul în jurul lui, fiecare casă - inclusiv a noastră - dispăruse.

Capitolul 102

Wisty

Vrăjitor & vrăjitoare

- UNDE-I CASA NOASTRĂ? Unde-s mama și tata? am întrebat în șoaptă, uitându-mă la peticul cu porumb unduitor unde locuiserăm, unde crescuserăm, unde petrecuserăm zile atât de incredibil de fericite - în afară, poate, de cele cu detenție la școală.

Mi-am adus aminte ce spunea mama ori de câte ori ne întorceam dintr-o vacanță. Îmi aminteam fiecare cuvânt:

*Nord, est, sud și vest, în fine,
Casa noastră e la mijloc de drum.
De rătăcim, aici e cel mai bine,
Și spune iubire, poți să intri acum.*

Ca să fiu sinceră, n-am înțeles-o niciodată, iar ultimul vers nu avusese niciun sens. Spune iubire? Spune *despre* iubire? Porecla cuiva *este* Iubire, și ea îi cere lui să vorbească?

Am murmurat strofa din nou, la fel de intrigată de ea ca și de toate celelalte lucruri care se întâmplaseră de când viața mea normală devenise viața mea de coșmar.

- Și spune iubire, poți să intri, a rostit gânditor Whit.
- Spune iubire, am repetat, cu strângere de inimă. Apoi...
- Oh! Stai! Spune iubire!

Am făcut un pas în față, mai aproape de locul unde fuseseră treptele de la intrare.

- Iubire, am rostit tare și clar. *Iubire.*

Apoi mi-am ținut răsuflarea când o formă fantomatică a început să se contureze în fața noastră. Era casa, vaporosă, transparentă, nu cu desăvârșire reală. Dar amintirea casei, esența casei, era acolo, până la iedera care urca pe peretele dinspre sud și la mingea de fotbal, veche și dezumflată, a lui Whit.

Apoi ușa din față s-a deschis, și mi-am simțit inima bătând cu putere în piept.

- Te rog. Nu Unicul, m-am rugat.*

Capitolul 103

Wisty

- MAMĂ, AM ȘOPTIT când silueta ei a început să coboare scările. Tată...

Au venit spre noi, și sigur că am vrut să-i îmbrățișăm, dar n-am putut, nu mai mult decât putea Whit să o îmbrățișeze pe Celia.

O idee oribilă mi-a venit în minte.

- Sunteți Semi-lumini? am întrebat, cu vocea îngrozitor de distorsionată, ajunsă în pragul țipătului. Sunteți *morți*?

- Nu suntem morți, Wisty, a răspuns mama. Suntem doar în altă parte. O să ne vezi pe noi, cei adevărați, destul de curând. Așa sper.

- Mamă, am vorbit din nou, aproape gata să leșin de bucurie la auzul cuvintelor ei.

Ar putea emoțiile să urce și să coboare mai rău de-atât? Am întins mâinile și am încercat din nou s-o îmbrățișez.

- Atunci de ce nu vă putem atinge?

- Scumpii mei, a răspuns mama, și tonul era al ei și numai al ei. Trăim, crede-mă. Dar nu suntem cu adevărat aici în momentul ăsta. Magia ne-a adus astăzi la voi... Magia altcuiva.

Tata a intervenit:

- Cel mai important este să știți că suntem foarte mândri de voi. Perioada din închisoare... Cum i-ați salvat pe copiii. Cum v-ați ocupat de judecătorul ăla diabolic și nedemn. Și de Cel Care Crede Că Este Unicul... V-ați descurcat uluitor de bine.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Voi doi sunteți prezentul, și viitorul, a adăugat mama zâmbind. Acum știm că o puteți face. Asta a fost doar o încălzire.

- Încălzire... pentru ce? am întreat. Vreau doar să ajung din nou acasă.

Mama a zâmbit melancolică.

- O să vezi. Dar mai întâi trebuie să crezi, Wisty, că ești o vrăjitoare foarte, foarte bună. Și într-o zi, o să fii și o muziciană celebră.

- Iar tu ești un vrăjitor foarte bun, Whit, i-a spus tata. Și, mă crezi sau nu, o să fii un scriitor important.

Whit arăta înspăimântat.

- Credeam că treaba cu vrăjitoria era destul de trăsniță, tată, dar... *scriitor*? Trebuie să glumești!

- Ai jurnalul? a întreat tata, încă foarte serios, și apoi s-a uitat la mine. Și bățul tău de tobă? Nu le-ai pierdut, nu?

Am scuturat din cap și am ridicat bățul de tobă. Whit a scos jurnalul de la brâu. Făcuserăm atâtea eforturi ridicole ca să păstrăm neatinsse obiectele astea, dar pentru ce motiv? Pentru că eu eram sortită să devin muzician? Pentru că Whit - *Whit*? - urma să fie un scriitor important? Cine avea timp pentru scriitori și muzicieni în zilele astea întunecate?

Mama a ridicat o mână către bățul meu de tobă uzat și murdar.

- Bine, Wisty, ai dovedit că ești gata să faci asta. Transformă bățul ăla în forma lui adevărată.

În acest punct, eram obișnuită să dau greș, dar detestam *din răspuțeri* să dau greș în fața părinților mei.

- Mamă, am tras eu de timp, știi că am, să zicem, un palmares de nota șase la capitolul ăsta.

- Diferența este că acum eu sunt chiar aici. Te poți uita în ochii mei. Toate secretele sunt acolo.

Când a fost ultima oară când chiar v-ați uitat adânc în ochii părinților voștri? Pariez că nici măcar nu vă aduceți aminte când a fost ultima oară. Adică, poate atunci când erați bebeluși și vă holbați prostește unii la alții. Ei bine, ați fi surprinși de ce se întâmplă când pătrundeți acolo. De fapt, e oarecum înfricoșător - dar în sensul bun. N-o să vă spun mai mult. Încercați singuri cândva.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Spune iubire, poți să intri, a murmurat mama. Și așa am făcut. Și când m-am uitat la bățul de tobă, se transformase într-o baghetă subțire, de culoare închisă. M-ați auzit. *Bagheta magică* a unei vrăjitoare.

Ca și mine, probabil credeți că o baghetă e doar o plăsmuire fantastică din legende și basme. Ei bine, ne-am înșelat cu toții. Am rămas fără cuvinte, într-unui din puținele astfel de momente din viața mea.

- Acum, fă-o tu, Whit. Deschide jurnalul și uită-te la mine.

Tata și-a întins mâinile deasupra umerilor lui Whit și, în timp ce mama și cu mine îi priveam vorbindu-și fără cuvinte, jurnalul se umplea cu lecții, explicații, vrăji - tot ce aveau nevoie să știe niște vrăjitori.

Whit mi-a șoptit:

- Mă bucur că nu l-am lăsat în închisoare.

- Vă adorăm pe amândoi, ne-a zis mama. Dar trebuie să ne luăm rămas-bun deocamdată.

- Vă iubim, ne-a strigat tata. La revedere. Pentru o vreme, oricum.

- Nu! *Stați!* am țipat, dar mama și tata începuseră deja să dispară. Mamă, te iubesc! Întoarce-te! Vă rog, nu plecați încă! Vă rog!

Apoi, brusc, părinții mei dispăruseră. Casa dispăruse și ea. Chiar și căsuța pentru păsărele.

M-am lăsat în genunchi, în bătaia soarelui. Feffer m-a lins pe față. Căinii știu pur și simplu ce să facă, nu-i așa?

În sfârșit, m-am ridicat cu greu în picioare, iar Whit m-a îmbrățișat îndelung.

- Cartea asta e uluitoare, a zis el, încercând, evident, să mă înveselească. Uite - despre asta vorbesc.

A ținut cartea deschisă sub nasul meu. Am fornăit și m-am uitat la ea. De fapt, era uluitoare.

Cum să de-dihorizezi pe cineva, scria pe pagină cu litere ornamentate. M-am încruntat și am citit mai departe: *Dacă ați transformat din greșeală pe cineva în dihor și nu doriți ca această persoană să rămână dihor, mai întâi trebuie...*

M-am uitat la el.

Vrăjitor & vrăjitoare

- Rupe foaia aia, te rog, vrei?

- Nu știu. Dihorul s-ar putea să prindă bine ca ființă umană la un moment dat. N-ai cum să știi. Oricum, a spus el, trăgându-mă de mânecă, avem treburi de făcut, copiii de salvat, un Nou Ordin de zdrobit... vrăjitoare!

- Bine, vrăjitorule.

Am oftat și m-am luat după Whit, înapoi prin lanurile de porumb, la duba noastră albastră ponosită.

Eram gata pentru orice ne ieșea în cale - cel puțin așa credeam. La urma urmei, eram o vrăjitoare rea și înfricoșătoare. Iar Whit era un vrăjitor supergrozav.

Apoi ciudățenia a continuat - ieșind din porumb în același fel în care veniserăm noi, a apărut și Byron Swain, de-dihorizat.

- Nu vă uitați așa la mine, a spus el. Mama ta a făcut-o. A zis că ar trebui să am grijă de voi doi.

Și am plecat să zdrobim Noul Ordin.

Numai că lucrurile n-au mers exact conform planului.

Doar conform profetiilor.

EPILOG FINAL

Capitolul 104

Wisty

CEEA CE, DESIGUR, ne aduce înapoi de unde am plecat: așteptând să fim executați prin spânzurare, pe un stadion ticsit peste capacitate cu gură-cască fricoși și prezidat de un demon în robă neagră care mă sperie ca naiba.

Serios, Cel Care Este Unic radiază de parcă ar fi un soi de centrală care dă energie rea.

Iar partea cea mai enervantă nu este doar puterea evidentă pe care o are asupra oamenilor de pe acest stadion, de la gărzile de securitate servile, postate la fiecare intrare, până la ceata de spectatori adolescenți care se zgâiesc, în tricouri colorate ale N.O., de lângă porțile de la capetele terenului.

Nu, ceea ce mă sperie de moarte este că îmi dau seama că dispune de *magie. Din belșug*. O putere magică serioasă.

Unicitatea Sa schițează un gest ca să facă mulțimea să tacă, iar aceasta se conformează chiar înainte ca mâna lui să fie complet ridicată. Cât de des în istoria omenirii cineva ca el a preluat controlul asupra unei întregi societăți? Știți răspunsul, prieteni: *mult prea des*.

Se pare că urmează să țină un discurs, ceea ce cu siguranță o să mă scoată din minți. Adică, e destul de rău că mutra lui rea o să fie printre ultimele lucruri pe care să le vedem noi, familia Allgood, dar acum vorbele lui or să fie printre ultimele lucruri pe care să le și auzim.

Adică, în afară de cazul în care acest sentiment vag, dar tot mai intens, pe care îl am este un soi de intuiție de vrăjitoare. Vedeți, am

Vrăjitor & vrăjitoare

senzația ciudată că în ultima clipă o să găsim o cale de ieșire din această situație oribilă, indescrribilă... și o să trăim să luptăm mai departe și, să sperăm, să avem ceva de-a face cu aducerea binelui și prosperității tuturor - altfel zis, Profeția A Șasea.

Dar acea clipă n-a sosit încă. În *această* clipă, e doar liniște.

Cum pot o sută de mii de oameni să fie atât de absolut tăcuți?

Atât de tăcuți încât poți auzi o adiere slabă străbătând stadionul.

Atât de tăcuți încât n-ai nimic de făcut decât să fii speriat, extrem de speriat.

Așadar, cum faceți *voi* - oriunde vă aflați? Ascultați, vă rog: *trăiți clipa*, oricât de îngrijorați ați putea fi pentru ceea ce urmează. E creierul vostru, e viața voastră, e atitudinea voastră... Ieșiți în lume și umpleți-vă cu priveliști, sunete și idei care sunt mai mari decât voi. Știm cu toții din istorie - ca să nu mai vorbim de realitatea prezentă - ce se poate întâmpla dacă tăcem din gură și facem doar ceea ce ni se spune să facem.

Și nu vă îngrijorați prea tare pentru Whit și pentru mine. Vor ajunge la voi vești despre ce se întâmplă mai departe. Promit.

Și sunt o vrăjitoare înfricoșătoare care-și ține promisiunile.

VA URMA